

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 90

Dimecres, 30 de setembre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 61, segona reunió

Í N D E X

Debat

sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

1. Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Tram. 255-00013/05) (Punt únic de l'ordre del dia.) (10:05)

<i>Intervenció del G. Socialista:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras.	6179
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6184
<i>Rèplica:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	6188
<i>Contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	6189
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	6191
<i>Intervenció del G. P. Popular:</i> Sr. Curto i Casadó.	6192
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6196
<i>Rèplica:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	6199
<i>Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Ribó i Massó.	6201
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6206
<i>Rèplica:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	6210

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

<i>Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Carod-Rovira.	6212
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6216
<i>Rèplica:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	6219
<i>Intervenció del G. Mixt:</i> Sr. Colom i Colom.	6221
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6224
<i>Rèplica:</i> Sr. Colom i Colom.	6226
<i>Intervenció del G. Mixt:</i> Sra. Olivares i Usac.	6228
<i>Intervenció del G. Mixt:</i> Sr. Lora i Lillo.	6228
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6230
<i>Rèplica:</i> Sra. Olivares i Usac (M).	6232
<i>Rèplica:</i> Sr. Lora i Lillo (M).	6232
<i>El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	6232
<i>Intervenció del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camp i Batalla.	6233
<i>El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) intervé per allusions.</i>	6235

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 61.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Abans de les intervencions previstes en la sessió d'aquest matí, vull donar la benvinguda al nou diputat del Grup de Convergència i Unió, il·lustre senyor Pere Lladó i Isàbal.

Prossegueix, per tant, el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervencions és de major a menor; el Grup de Convergència i Unió parlarà al final. Correspon, per tant, en primer lloc, intervenir al Grup Socialista, i, en el seu nom, al diputat senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des de fa uns mesos, cada dia, cada dia de cada dia, les notícies –algun dia més d'una– desmenteixen el discurs que el president de la Generalitat va fer ahir.

Al costat de les sumptuoses columnes del Teatre Nacional de Catalunya tenim, des de fa mesos, el nous nens del carrer. I el seu Govern ha fet dimissió sistemàtica de les seves funcions i competències. Només l'evidència mediàtica ha generat la corredissa institucional, només el rebombori posa els ressorts del seu Govern en marxa.

Defensa la LOGSE, i oblida que l'etapa zero a tres és una etapa d'escolarització i que el Govern –el seu Govern– ha tancat en el darrer any, segons el seu llenguatge, dues guarderies; segons el nostre llenguatge, dues escoles bressol.

Fa dos dies, mentre destacats dirigents de la seva coalició es passejaven per diversos indrets de l'Estat, els pagesos del Bages sortien a la carretera amb els seus tractors. Segueixen –segueixen– sense cobrar els ajuts pels incendis de 1994. En dos dies –altre cop les corredisses– s'han afanyat a pactar amb la Caixa. Però, i els 2.500 milions de pessetes pels incendis de la Selva? La Generalitat assegura que pagarà el deute del foc de 1994. El Govern català va pactar ahir amb la Caixa el pagament dels més de 800 milions que devia, pels incendis del Bages; no se sap res dels 2.500 milions de les ajudes pendants pels incendis de la Selva.

Aquest, i molts altres, van ser alguns dels més clamorosos fets detectats i denunciats en el Ple sobre incendis que vam fer la primera setmana d'agost. Com és..., com es pot explicar al poble de Catalunya, als ciutadans

de Catalunya que, malgrat tots els penediments del president i els consellers que hi van intervenir, malgrat totes les resolucions que es van prendre, encara no s'hagi pagat o hagin començat a pagar tan tard i tan malament? Quin sentit té aquest debat? Quin debat realment estem fent? Quin cas li fan, vostès, Govern i diputats i diputades de la majoria, a aquest Parlament? El mateix cas que van fer a les resolucions sobre els incendis? El mateix que la llarguíssima llista de totes les resolucions aprovades i no executades? Pot ser realment la vida parlamentària, tal com han actuat vostès i tal com l'han tractada, el termòmetre del nostre autogovern? El debat sobre el poder és un debat per a aquest Parlament, o és l'anunci d'una fugida endavant? Des de quan no n'hi prou amb la política de pessics? Des de Premià o des de quan fa anys els socialistes van començar a dir-ho?

En debats anteriors vostè proclamava, des del pragmatisme, el peix al cove. Ara la política de pessics li ha foradat el cove. Pessics, és clar, en relació amb Espanya i en relació amb el nostre autogovern i el poder del nostre autogovern, i de 98 a 98, induït per vostè, sobretot, hem repetit l'«Escolta, Espanya». Però què li hem dit, a Espanya? En quin llenguatge li hem parlat? Què li hem fet entendre? Que no es poden barrejar les coses o que s'han de barrejar? Que les nostres aspiracions no tenen res a veure o que sí que tenen a veure amb la situació basca? Que som la clau de l'estabilitat o que som l'aixeta de la reivindicació permanent? Mantenir com han mantingut vostès –especialment els darrers mesos– la tàctica d'una de freda i una de calenta no aporta cap canvi significatiu al nostre autogovern. No podem ser indiferents –és evident– al procés que s'ha obert. És més: hem de ser oberts i generosos amb aquest procés, hem de creure que la pau és possible, i hem de creure que la pau a Euskadi va bé per a Catalunya, i hem de treballar-hi activament per aprofitar aquesta oportunitat per la pau. La pau per la pau com un objectiu en si mateix, però en relació amb Catalunya, senyor Pujol, ha arribat tard, i ara el procés ens ha agafat –com a tanta altra gent, tot sigui dit de passada– amb el pas canviat. Anem a remolc, no passem a davant. La relectura de la Constitució que vostè ens proposa neix hipotecada. Si l'haguéssim proposat des de Catalunya, amb anticipació, amb sentit de l'anticipació, no hi hauria cap dubte –cap– sobre el sentit i l'orientació de totes les aspiracions d'autogovern que ahir vostè expressava. Però fos quina fos la seva aportació al Senat fa un temps, les seves afirmacions d'ahir van sonar, vulgui o no, a càlcul tàctic, i totes les justificacions que avui s'han afanyat a pronunciar i proclamar diputats i diputades i exdiputats i exdiputades del seu Grup a totes les tertúlies radiofòniques d'aquest matí són una bona prova que les coses van per aquí.

Però situem-nos aquí, Catalunya endins, tornem a les nostres coses: als pagesos del Bages, al sentit d'aquest debat i al cas que li faran. Perquè –tornem-hi– quin debat estem fent i per què? Quina orientació política general? De quin Govern? Orientació política general del Consell Executiu per a quant temps? Per a dos mesos? Per a cinc mesos? Per a un any? Per a l'horitzó del 2010? És un debat real o estem davant d'una ficció parlamentària? Estem tots plegats convidats per vostè realitzant una representació inútil? Em temo que el

poble de Catalunya pugui arribar a pensar això i aquest debat només tindria sentit –tindria sobretot molt més sentit– si vostè renunciés a la capacitat personal i política de dissoldre el Parlament que es va autoatorgar al final de la primera legislatura quan va disposar d'una majoria suficient.

En qualsevol cas aquest debat és avui un debat en fals, un debat amb el peu forçat. No s'hi val a situar les coses pomposament en el proper decenni: hi ha un engany a la ciutadania. I hi ha –i hi ha hagut reiteradament– un menyspreu a aquest Parlament. Jugar permanentment amb el calendari ha intoxicat constantment la vida de la societat catalana. De fet, ningú com vostè, i vostè com mai, ha excitat i espatllat el trienni sense eleccions que havia de ser garantia de tranquil·litat política i d'eficàcia de gestió. Hauria d'haver situat clarament el debat i no ho ha fet. L'horitzó del 2010 és fals, no perquè no s'hagi de pensar a mig i llarg termini, sinó, sobretot, perquè el curt, l'ara mateix, 1998-1999 se li escapa de les mans.

Vostè, el 25 de febrer, ja anunciava la pràctica liquidació de la legislatura. «Pujol anuncia en Madrid que la legislatura catalana està casi agotada». Deia: ja no queda gaire res més per fer ni a nivell català ni a nivell espanyol. Doncs, què ha fet des d'aquella data? Què farà en els mesos que queden al seu Govern? I no obstant això desqualificava els socialistes com a responsables del ball de dates del conjunturisme electoral: «nosotros no participamos en este clima preelectoral que artificialmente quieren crear los socialistas para ocultar entre otras cosas» pam, pam, pam. En realitat qui ha jugat constantment al ball de xifres i al ball de dates ha estat vostè.

Així i tot, hi ha una sola cosa en què estem d'acord amb vostè. Catalunya pot mirar el seu futur amb optimisme, Catalunya té fins i tot obertes totes les oportunitats de cara al futur més immediat. Però hauria de quedar clar, i cada dia és més clar per als ciutadans de Catalunya, que el seu Govern ja no és cap garantia per aprofitar aquestes oportunitats, més aviat és un obstacle, fins i tot si alguna d'aquestes oportunitats és conseqüència de l'acció del seu mateix Govern. Es fa fins i tot difícil, senyor Pujol, trobar convenciment en la seva carta circular als alcaldes de Catalunya amb motiu de l'11 de setembre; carta circular, no fos cas que tingués problemes a la mà per signar 944 cartes. Reconstruir i redefinir Catalunya en molts aspectes obrint els horitzons, no perdre el tren de la tècnica ni de la història són punts que defineixen el nostre autogovern. Però en el seu discurs no ha aportat elements nous, innovadors, ambiciosos, engrescadors que atenguin la recomanació que li fan els experts que vostè mateix va contractar i pagar generosament amb els diners de tots, tot sigui dit de passada. Es considera necessària, diuen els autors del «Catalunya, demà», (*rialles*) una regeneració ètica de la política i una revisió autenticadora de la democràcia que està massa allunyada dels ciutadans.

Necessitem més autogovern, i volem més autogovern. I els ciutadans volen més autogovern; fins i tot, tot l'autogovern. El volem tot. Però què n'ha fet el seu Govern de l'autogovern que ha administrat? N'ha fet un ús

correcte? Ha assolit una major eficàcia? En tot el que ja s'ha transferit, hem viscut avenços o retrocessos?

Hi ha un exemple paradigmàtic: les polítiques d'ocupació. Deixem ara de banda la destinació i l'ús més que dubtós dels fons de formació ocupacional –aquest debat ja l'hem fet. Deixi'm recordar només que en l'afany de treure's el tema del damunt han intentat barrejar casos que havien d'haver anat directament a la fiscalia –i que hi van anar tard– amb casos d'eficàcia dubtosa, de discrecionalitat total, de favoritisme descarat i d'incompatibilitats morals i reals.

Però el tema greu no és aquest. Traspasant l'Inem, que no anava bé, ha anat pitjor. No anava gens bé, l'Inem. Hi havia l'oportunitat, la teníem; Catalunya tenia l'oportunitat de tenir de pressa una imatge de marca, de subratllar la diferència, de dir: «allò que fan tan malament els altres, nosaltres ho fem millor». Però les oficines traspassades ho van ser amb el més absolut desconcert i confusió, sense organigrama, sense directrius ni prioritats, sense saber què havien de fer. Les relacions i les prestacions amb els ajuntaments han empitjorat. I les relacions amb els aturats encara més. Com podem reforçar un projecte de país? Com li podem fer discursos moralitzants, si davant d'una oportunitat immillorable demostrarem que no hi ha ni projecte ni capacitat per fer front a les noves competències?

Hi ha hagut en aquest tema concessions de cara a la galeria, per a la fotografia, però de canvis substancials, fruit de l'autogovern i de l'exercici de l'autogovern, res de res. «Catalunya, demà» li diu –i ens diu a tots–: «Les polítiques contra l'atur quedaran desplaçades des de les monetàries i fiscals cap a les polítiques estructurals i actives d'àmbit més regional.» I el mes de juny vostès van retornar la tramitació de les prestacions per desocupació. No s'hi veien amb cor. Han admès, han hagut d'admetre deficiències en els cursos de formació i en el seu finançament. Hi ha –per ser benèvol– coincidències estranyes. I han malgastat 23.500 milions de pessetes.

No han constituït el Consell de Treball, Econòmic i Social. No han unificat la gestió de les dues xarxes, les oficines de Treball i el Servei Català de Col·locació. No hi ha, efectivament, un Servei Català d'Ocupació. S'han limitat a mantenir una agència de col·locació.

Una altra oportunitat perduda afecta el segon pilar de l'autogovern, al qual vostè ahir va dedicar una atenció preferent: el finançament i el model de finançament de la Catalunya autònoma.

El fracàs del sistema s'agreuja davant del caos de les finances de la Generalitat. Tenim aquí, tenim tots, i ens deixarà en herència, un doble problema: un mal finançament, mal negociat, i unes finances d'una precarietat esborronadora. Han optat per no reconèixer el fracàs i per sortir-ne; per demanar perdó, per demanar condonació de deutes pendents, i, amb una fugida endavant, el pacte fiscal, que ja va formar el gruix principal del seu discurs de l'any passat, com si aquest any, repetint-lo, hagués de ser una autèntica cançó enfadada. Durant tot aquest any ens l'ha anat repetint. Ho ha fet servir com a esquer o espantall, segons els casos, però no pot negociar un nou sistema de finançament ara per ara.

Perquè en el finançament pateix, i patim, un doble bloqueig; el bloqueig exterior; el sistema, el que van pactar vostès, el que és fruit del pacte de la coalició, de la col·laboració estreta, aquí i allà, entre Convergència i Unió i el Partit Popular és un sistema per a cinc anys i, fins a l'any 2001, no es podrà tocar.

Però hi ha també un bloqueig interior: no han emprès el sanejament financer pendent. Tant que allò que per a vostès és un objectiu suposadament tan prioritari, que és la competitivitat, l'economia productiva, etcètera, etcètera, està en part hipotecada per l'escassa capacitat d'inversió del nostre Govern.

Ho diu tothom, la Cambra de Contractistes o el «Catalunya, demà». La debilitat de l'obra pública ha impedit una recuperació més forta de la construcció el 1997. I, a més, el deute global és de dos bilions de pessetes. I la capacitat de retorn, el termini d'amortització del deute de la Generalitat, és el doble –el doble: trenta-nou anys– del de la comunitat autònoma que ens ve al darrere, que és Madrid, amb vint-i-un anys. És el deute més alt en termes absoluts; el segon en pessetes per habitant; el segon –ara ja el primer– en ritme de creixement; el tercer, en percentatge del PIB, i, a més a més, la qualificació que d'aquest deute ha fet Moody's va baixant, mentre, paradoxalment, la que fa de l'Ajuntament de Barcelona, comença a pujar.

Han centrifugat el deute: l'han traspassat a la Junta de Sanejament, a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió o a GISA. I han inventat nous sistemes per camuflar el deute: censos emfiteútics, acords d'ajornament, peticions de condonació, pactes amb la Tresoreria de la Seguretat Social per deutes de 3.600 milions de pessetes, incorporació de romanents d'un any a l'altre. I la capacitat d'inversió va baixant en picat un any rere altre.

El deute de la Generalitat és de dos bilions de pessetes; dos bilions. El del Govern, estricta, 1 bilió 188.000 milions de pessetes; el del Servei Català de la Salut –declarat–, 169.000; el de les empreses i organismes autònoms, 411.000 milions de pessetes; el de les factures de sanitat al calaix, 120.000 milions de pessetes, i el deute de les universitats catalanes, entre 70 i 100.000: ens acostaria a aquesta xifra dels dos bilions.

Arzalluz ja ha hagut de dir que la seva reclamació sobiranista –i aquesta barreja no ens és bona, per al poder mateix que vostè reclamava ahir–, la reclamació sobiranista, Arzalluz la vincula al temor de Pujol a un *crash* financer, que està més a prop –i vostè ho sap– del que ens podríem imaginar.

Però, en tot cas, sobre aquestes bases, mala gestió de l'autogovern que tenim i mal finançament per una mala negociació de l'acord de finançament són els asos amb què vostè vol enfocar el futur. Entrem-hi més a partir de les mateixes prioritats que han assenyalat els experts, hi torno a insistir, del «Catalunya, demà».

Les línies transversals de suport a l'economia, des de la responsabilitat pública, són tres: formació, infraestructures i una administració pública que funcioni.

Pel que fa a la formació, «Catalunya, demà» ens diu –i li diu– que només els països que adaptin el seu sis-

tema educatiu a l'anomenada societat del coneixement podran beneficiar-se dels avantatges de la nova situació que suposa el projecte europeu i la mundialització de les comunicacions. Però, la Comissió és crítica respecte a la situació actual de la formació professional. Per assegurar que Catalunya tingui el sistema de formació professional que necessita, proposen centres de referència, concertació amb el món empresarial, l'assimilació entre l'aprenent i l'estudiant, nous tipus de contractes per als docents i potenciar l'orientació per facilitar la inserció laboral.

Tenim una proposta clara i un cert diagnòstic, i tenim les seves afirmacions d'ahir dient que la LOGSE és tan, tan, tan important i que vostès hi van tenir un paper tan determinant.

Però no n'hi ha prou amb jocs retòrics sobre l'aplicació de la LOGSE. No n'hi ha prou de dir que és complicada i cara. No n'hi ha prou de dir que estem en el moment dels dubtes. No n'hi ha prou de dir que hi ha comunitats que no l'apliquen, que ara no se n'ha de parlar, que estem –i aquesta és una imatge que a vostè li agrada– al mig del riu. El fet és que en l'actual fase d'aplicació de la LOGSE a Catalunya s'han disparat molts senyals d'alerta. Li ho hem dit diverses vegades al llarg d'aquest any, però hi tornarem a insistir.

El retard acumulat en el Pla d'inversions escolars –i vostè ahir deia exactament tot el contrari– és de 13.000 milions de pessetes. La desviació i la dubtosa aplicació per concerts és –any 1997– de 17.522 milions de pessetes. Han practicat, potser volgudament, l'error sistemàtic i discriminatori en la integració escolar dels alumnes amb necessitats especials; el 93,7% d'estudiants magribins van a l'escola pública; el 6,3%, a l'escola privada; el 44,6% d'estudiants de la Unió Europea van a l'escola pública; el 55,4%, a l'escola privada.

Hi ha hagut retard, segueix havent-hi un gran retard, en els recursos per a les escoles i en els professors. Han tergiversat i malinterpretat la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que diu taxativament que tots –tots–, i proporcionalment, els centres sostinguts amb recursos públics han de garantir l'educació de nens i nenes amb necessitats educatives especials. És, de fet, un reconeixement explícit que ha fet el conseller, després de moltes anades i vingudes desmentint-ho. «Hernández admite que hay escuelas que aplican políticas sibilinas para no matricular a inmigrantes.» Naturalment, amb el consentiment i amb el finançament del Govern de la Generalitat.

Hi ha un retard clamorós en l'aplicació dels programes de garantia social. No hi ha ni oferta suficient ni hi ha una opció preferencial clara per part dels estudiants que, quan vostès han desviat aquesta oferta cap a la formació ocupacional, han tingut, li han atorgat només un 34% d'acceptació, mentre que en els plans de transició al treball han tingut un 100% d'acceptació.

No diguem ja l'educació infantil, que per vostès no existeix. Tanquen escoles. No han planificat. Han incomplert les resolucions que en aquest tema ha aprovat el Parlament de Catalunya. Han retallat subvencions. Han tancat centres –hi torno a insistir. Han fet per l'escola pública el contrari que fa la privada, que obre es-

coles bressol annexes a les escoles d'educació infantil i primària.

Han fracassat estrepitosament en l'educació d'adults. És més, davant dels estudis sobre la qualitat de l'ensenyament i els dubtes seriosos sobre la qualitat de l'ensenyament a Catalunya, vostè va atribuir, primer, responsabilitats a pares; després, responsabilitats a la immigració; finalment, responsabilitats a mestres. El conseller va rectificar la seva afirmació en el sentit que, part de la culpa era de l'excés d'immigrants a l'escola catalana, i, en tot cas, no han tingut la valentia de reconèixer que una part important del fracàs es deu a la mala aplicació dels concerts, a l'excés de diners per a concerts, a la manca de diners per a noves escoles, a la laxitud de criteris a l'hora d'aplicar el control dels concerts.

Segon aspecte: les infraestructures. Durant tot l'any hem assistit en aquest tema al joc dels disbarats. Ja queda dita la caiguda de la inversió de la Generalitat en obra pública, el recurs constant a l'endeutament per afrontar les inversions i el retard en el pagament de les obres, i no diguem ja el retard de les inversions de l'Estat. Mentrestant, el Govern del Partit Popular s'ha entretingut en provocacions constants: afirmant que la tercera pista de Barajas ha de descongestionar el Prat, donant criteris per concentrar les inversions a dos-cents quilòmetres al voltant de Madrid o no fent cas d'una reclamació que el Govern feia de 250.000 milions de pessetes d'inversió.

En el tema de les infraestructures patim un retard clamorós que no arreglaran els petits acords que estan arrencant les darreres setmanes. I davant d'això, el panorama no és gens estimulants i afecta, amb nombrosos entrebancs, tant la política d'infraestructures com les obres públiques, i, a més a més, ens situa davant d'altres problemes Catalunya endins. Per exemple, pel que fa a les polítiques de sòl i a la nova legislació del sòl, Catalunya està cavalcant instal·lada en un model d'urbanització difusa, que vostès no poden, no volen, no han sabut controlar. No hi ha una adequació de la legislació per a la protecció dels sòls no urbanitzables. I nosaltres els proposarem una llei de mesures urgents en matèria de règim de sòl i competències urbanístiques que aclareixi la classificació del sòl, que protegeixi els sòls no urbanitzables, que reguli més rigidament les cessions i que retorni competències als municipis. Perquè, en aquest i en molts altres temes –i aquesta és una mancança greu del seu discurs d'ahir–, la relació institucional entre Govern i municipis és la confessió d'un fracàs, un autèntic desastre.

Hi ha un anunci de l'Incasol que dona carta de naturalesa a una certa filosofia, i diu: «La Catalunya ciutat és un fet: més de dues-centes actuacions, sòl per a més de 64.000 habitatges», proclamen als papers un fet que neguen sistemàticament en les relacions institucionals, fan una interpretació reduccionista i parcial del concepte de Catalunya ciutat. La ciutat sense els municipis fa molt poc difícil de pensar que darrere hi ha una altra idea, una altra filosofia: Catalunya *sense* els municipis.

Un tercer aspecte de les recomanacions que li feia –que ens feia a tots plegats– «Catalunya, demà»: la funció

pública, una administració pública eficaç. Són massa, massa, massa, massa els casos d'eficàcia dubtosa, de discrecionalitat sistemàtica, d'actuacions esbiaixades i no exemptes de sectarisme. Una mostra podria ser, per a l'any 97, el mecanisme d'accés a la funció pública. Llocs de treball anomenats «singulars», on s'accedeix per concursos específics, on prima o es consolida la interinitat, però ningú no explica –ningú no ho explica– quin és l'origen, ni com es contracten els interins, ni quina és la transparència del procés, de fora a la interinitat, de la interinitat a la singularitat del lloc de treball, i ningú no explica quines són les raons del desproporcionat percentatge a favor d'aquest tipus de concursos l'any 1997. A la província de Barcelona sols van convocar contractes singulars, 234 places, sobre 267, com a base de la convocatòria, però més clarament s'evidencia aquest problema en un repàs de la trajectòria d'alguns departaments.

Fem una cavalcada ràpida, a l'estil de la que va fer vostè ahir, per dir simplement el següent. En sanitat manca un model –digui el que digui vostè i digui el que digui que diuen els altres–, un model de política sociosanitària. Hi ha una pèrdua del lideratge del model sanitari català –rigui o no rigui el conseller Trias–, perquè hi ha hagut una pèrdua d'autoritat política i de capacitat de direcció. Tenen pendent el 36% de la reforma de l'assistència primària pel que fa a la població i, dit sigui de passada, no la tinc aquí, però la targeta de l'Institut Català de la Salut, si ha de ser una mostra de l'eficiència en l'aplicació de noves tecnologies, és un fracàs absolut: quatre milions de targetes repartides i totes o quasi totes caducades, que hauran de tornar a repartir i que, a més a més, com a tals targetes magnètiques, no serveixen absolutament per a res; «per a res» vol dir només per identificar com el carnet d'identitat, no informàticament, el malalt de torn quan vol fer un ús del Servei Català de la Salut. Però en aquest terreny, senyor president, senyor conseller, senyor conseller de la Presidència, en la part que li toca, per la paternitat que hi va tenir, no només ens han deixat el regal de 400.000 milions de pessetes com a dèficit crònic, sinó que, a més a més, les llistes d'espera de dos i tres anys clamen al cel.

Pel que fa a les polítiques de benestar social, tenen fronts oberts pel que fa a la política d'immigració en l'àmbit de l'educació, de l'habitatge, de la pobresa, del treball, de la policia, i ens han escamotejat el debat i l'han portat a Madrid, amb una política equivocada: singularitzar els exclosos, quan del que es tracta és, sobretot, de treballar pels inclosos i evitar, naturalment, que hi hagi exclosos en el panorama.

Pel que fa a les polítiques de la tercera edat, no han resolt i no han inventat res amb l'assistència domiciliària, que fa cinquanta anys que existeix. I vostès, que l'estan aplicant ara –començant a aplicar–, l'apliquen tard, l'apliquen malament i, naturalment, l'apliquen d'una manera...

El president

Ha esgotat el seu temps.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Si em dóna cinc minuts, acabo, senyor president. (*Forta remor de veus.*) Dos i mig, dos i mig. (*Remor de veus.*)

Deixarem per després alguna cosa...

El president

Tindrà temps en la rèplica.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, sí. (*Pausa. Persisteix la remor de veus*) Senyor president, senyor president, si us plau...

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Li estalvio l'opinió que ens mereix el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, convertit en una gran i mala gestoria. Li estalvio la pèrdua de competitivitat que ens ha aconseguit el Departament d'Indústria i la conversió del sector turístic de primera indústria del país en un mer subsector. Li estalvio fins i tot l'opinió que ens mereix el desplegament dels Mossos d'Esquadra i la política antiincendis que fa el Govern de la Generalitat, i la Conselleria de Governació. I això mereixeria molts més minuts que els que no m'atorga el president del Parlament. (*Forta remor de veus.*) Perquè el tema dels Mossos d'Esquadra... (*Veus de: «És el Reglament!».*) D'acord, d'acord! Tinguin la seguretat, tinguin la seguretat, senyores diputades i senyors diputats, que allò que vostès no han volgut, no han sabut fer, que és la reforma del Reglament d'aquest Parlament, per donar més flexibilitat a les intervencions de l'oposició, serà la primera –la primera– reforma que farem per tal que la generositat magnànima amb què el president de la Generalitat es pot expressar en aquesta tribuna tingui el correlat absolut en les oportunitats per a l'oposició. (*Veus de: «Molt bé!».* *Forta remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Però concloc, concloc, senyor president, si m'ho permet. (*Persisteix la remor de veus.*) Catalunya pot aspirar i ha d'aspirar a situar-se al capdamunt del rànquing de les regions europees, però no podem conduir Catalunya a aquesta posició amb els actuals, amb els seus plantejaments.

No és veritat, és una petulància intolerable que el sol es pon a tot Europa menys a Catalunya. (*Remor de veus.*) No tenim, no tenen vostès ni el monopoli de la irradiació solar ni molt menys dels lideratges moralitzants; més aviat detectem un gran abisme entre les proclames moralitzants dels seus discursos i moltíssims aspectes de l'acció concreta del seu Govern.

Ens ha situat, senyor Pujol, en clau electoral, no en clau de Govern. No ha plantejat un debat sobre l'acció po-

lítica i l'orientació política general del Consell Executiu; més aviat ens ha instal·lat en l'eufòria mimètica de la *España va bien*, amb «Catalunya va bé», que tant ha reiterat el seu soci de Govern, el president Aznar, del Partit Popular. I així i tot hem de posar les bases per refer –acabo–...

El president

Acabi, acabi.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...el clima moral i ètic de la vida política catalana, facilitant un marc català de debat i reorientació de la lectura del marc constitucional, propiciant i preparant un pla de sanejament de les finances públiques de la Generalitat... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Nadal, té l'obligació d'acabar.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo, acabo. Preparant una reforma a fons de l'Administració i la funció pública, reconstruint les relacions institucionals i el diàleg amb els ajuntaments, obrint el diàleg amb la societat, convocant eleccions. Si detecta mancances de diàleg, no ho resoldrà ara si no ho ha fet en divuit anys. No valen ara, senyor Pujol, ni cinc, ni sis, ni set consells consultius i de participació. Un diputat ahir deia: «Sembla com si ara només sigui català aquell qui treballa i viu a Catalunya i forma part d'un consell consultiu creat per la Generalitat». (*Remor de veus.*)

Només val un exercici lúcid, àgil, flexible de tot l'autogovern que tenim i de tot el que tindrem, amb un govern capaç d'exercir-lo...

El president

Senyor Nadal, acabi o li hauré de treure la veu...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Aquest Govern no és...

El president

Faci el favor d'acabar.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...no pot ser el seu. (*Forta remor de veus.*) Si ho fos, si ho fos, el risc de retrocessos s'agreuaria. L'amenaça electoralista segons la qual o vostès són forts o Catalunya es diluirà és una proposta que ja no s'aguanta...

El president

Per favor, acabi!

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...i que és un menyspreu per a la pluralitat d'aquest Parlament i per a la intel·ligència del conjunt de la societat catalana.

Gràcies; moltes gràcies, senyor president. (*Forts aplaudiments, crits de «molt bé!» i xiulets.*)

El president

A continuació, té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

(Pausa.)

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, em passaven ara una nota sobre aquesta afirmació que vostè ha fet de la targeta sanitària, però em sembla que no en faré ús –i moltes gràcies–, perquè tampoc no cal i perquè, naturalment, tenim muntat –i ja m'està bé– la manera de fer aquests debats d'una manera que si jo ara contesto tot el que ha dit el senyor Nadal, de fet, esgotarem el debat. Potser, i no ho faig així, ja saben que no ho faig així per consideració envers tots els grups de la cambra, resultaria més racional que finalment el president contestés el bloc d'intervencions, perquè després es van superposant, es van encavallant l'una sobre l'altra; no ho faig, però tampoc no li contestaré tot el que vostè ha dit, senyor Nadal, i tampoc entraré en els detalls i detallets, en fi, a molts dels quals sabria donar una resposta prou precisa i fins i tot crec que bastant contundent.

I és una llàstima, perquè després vostè diu: «no parlare d'això, no parlare d'això...» A mi em va bé que vostè parli de tot, que parli de tot, perquè crec, sincerament, que tenim resposta a tot o a quasi tot –naturalment, hi ha coses que no ens van prou bé–, i a més li diré una cosa: m'adono de vegades, sentint-lo parlar, que dóna tota la sensació que els discursos els hi escriuen (*remor de veus i rialles*), dóna la sensació, m'equivoco, segur –vostè ha dit que m'equivoco en tot, també em dec equivocar en això–, i que, per tant, no domina prou el tema (*veus de: «apa, apa!»*)...., i que, per tant..., permetin-me, és una impressió que tinc i segurament m'equivoco (*remor de veus*), però, per tant, m'agradaria que poguéssim parlar de tot, però no podem.

Aleshores, per on començarem? Vejam, diu..., jo estic molt agraït que vostè hagi dit una cosa, diu: «en una cosa estem d'acord amb vostè, en una cosa sí, en una». Però, miri, és que és la cosa que, per dir-ho així, condensa la situació: «Catalunya pot mirar el seu futur amb optimisme». Fa divuit anys que Catalunya és governada per un govern de Convergència i Unió; si al cap de divuit anys de govern de Convergència i Unió Catalunya pot mirar el futur amb confiança i amb optimisme, algun mèrit hi deu tenir el Govern i algun mèrit hi deu tenir el poble de Catalunya que per cinc vegades ha ratificat la confiança en aquest Govern i en aquesta coalició. O sia que moltíssimes gràcies per l'elogi –elogi subratllat, important, fort, que jo no m'hauria atrevit a fer– de l'acció del nostre govern durant divuit anys. (*Remor de veus.*)

Aleshores, si vostè em diu: «Hi ha hagut avenços o retrocessos?». Home, hi ha hagut avenços. És clar, ara jo podria parlar-li, bé, de la sanitat. També diu: «No el que diuen..., o el que vostès diuen que diuen els que diuen...» No, no, no, escolti..., sí, bé, escolti, és que ens n'hem fet un tip; precisament, moltes vegades és des

dels sectors socialistes, que, per exemple, ens diguin el que diu l'OMS..., per què no ho podem dir nosaltres, que l'OMS diu que la sanitat catalana és un bon model i que és un bon referent per al que és la sanitat d'un país de la magnitud i les característiques de Catalunya? (*Remor de veus.*) I per què no hem de dir que ens envien tota una sèrie d'experts dels països sudamericans? I per què no hem de dir que apadrina, per exemple, el Congrés que hi va haver fa cosa de set o vuit mesos aquí, amb els representants de les sanitats sudamericanes, perquè consideraven que el model català era el que valia la pena que ells estudiessin? I per què no hem de dir que la mateixa OMS, que vostès tantes vegades han posat a dalt del *candelero*, per què no hem de dir que també diu que val la pena que molts països de l'est europeu, que ara han, diguem-ne, d'estructurar la seva sanitat, ens vinguin a veure?

Doncs bé, amb això..., i sabem quines són les nostres –sobretot una–, quines són les nostres mancances, i és que la reforma sanitària primària, la reforma de la sanitat primària no l'hem acabada tan de pressa com voldríem, però, de fet, el resultat és prou positiu per merèixer aquests elogis, bé, i per merèixer també en general, segons les enquestes, una bona consideració de la població catalana.

Però més coses. Per exemple, en un altre terreny, en un altre terreny en què li admeto que aquí l'acció del Govern de la Generalitat és una de les accions, perquè n'hi ha d'altres: hi ha la del Govern central, hi ha la de la Unió Europea, hi ha la conjuntura. Però, de tota manera, com que, si ens hagués anat en contra, segur que vostè ens ho hauria dit, deixi'm-li dir que del 96 al 98, per no anar més enllà, doncs, els creixements del producte interior brut han estat del 3,9, el 97 i del 4,4, de moment, el 98, molt per sobre del creixement espanyol, que també és bo, per cert, no?, i que les exportacions han augmentat, doncs, d'un 12,8 el 96, d'un 13,9, d'un 14,4. Quan vostè diu que el Departament d'Indústria, diguem-ne, ha disminuït el nivell de competitivitat dintre de... Escolti, si la competitivitat es nota en si s'exporta o no s'exporta; vol dir, si pots vendre a tots els mercats o no. És per això que jo, a mi em sorprèn que vostè digui coses tan contradictòries. O almenys ignorant això: que les exportacions han pujat, cada any, un 12,8, un 13,9, un 14,4; que la població ocupada ha augmentat el 96 de 32.000 persones, el 97, de 72.000 i el 98 la previsió, tal com van les coses aquest any, augmentarà, sembla, de 90.000, exactament aquí tinc 89.000. Vostè sap que la taxa d'atur des del desembre del 95 estava a l'11,1, després el desembre del 96 al 10,2, el desembre del 97 al 8,9, i ara està al 7,41, exactament al 7,41.

I ja que parlem també de la competitivitat, no solament d'indústria, sinó en general del país, és clar, el fet que nosaltres mantinguem –i molt bé, per cert– el percentatge d'inversió estrangera industrial a Catalunya, doncs, també és una resposta, perquè, és clar, vostè, si fos veritat tot això que vostè diu, que anem tan malament i som tan desastre, i som uns desgraciats, com vostè diu (*veus de fons*), senyor Nadal, vostè creu –això de «desgraciats» és una manera, diguem-ne, popular de parlar a fora..., no deu formar part del llenguatge més

culte que s'ha d'utilitzar..., que anem tan malament i que ho fem tan malament..., vostè creu que aleshores tots aquests inversors estrangers vindrien? Nosaltres que, a més, comparats amb la majoria, amb moltes comunitats autònomes espanyoles i europees, amb països sencers d'Europa –Irlanda és el més clar–, doncs, no disposem, estem en clar desavantatge respecte a les possibilitats que hi ha, diguem-ne, d'oferir subvencions i ajuts especials..., vostè creu que vindrien? Vénen per dues coses: primera, una cosa que és mèrit de tothom i, a més, és mèrit de generacions, perquè Catalunya té, per dir-ho així, un actiu, ofereix una realitat positiva, en molts de sentits, no?, però, a més –a més–, perquè resulta que ells troben, per part de l'Administració –i he de dir que moltes vegades per part de l'Administració local, també–, una actitud molt positiva, i perquè se'ls resolen molts problemes que a molts altres llocs no se'ls resolen tan fàcilment. En tot cas, el que sí que és cert és..., altres llocs; vull dir, l'estranger o altres bandes de l'Estat.

La inversió estrangera ha pujat un 14,8 el 96, un 35,7 el 97, un 64,2 el 98, sembla que pujarà, per tot el que es veu, 60-65%, i a més, sobretot, en allò on realment nosaltres podem fer lleva, que és en el tema industrial, sobretot, més que en el financer o en l'immobiliari, doncs, resulta que nosaltres ens emportem el 40% de la inversió industrial estrangera. Jo estic segur que si el seu discurs el sentís gent d'aquests inversors estrangers dirien, de quin..., aquest senyor, el senyor Nadal, el senyor Nadal de quin país parla, perquè evidentment no és la imatge que Catalunya dona a aquesta gent.

Bé, sí, el Govern, però és que, entengui'm, després de divuit anys, si el Govern ho hagués fet tan malament, tot això no passaria; entén el que vull dir? Perquè, en darrer terme, tots aquests senyors no pensen només en el país en abstracte, pensen: «En aquest país qui he d'anar a trobar per resoldre els problemes?» I, evidentment, vénen a buscar el Govern, no el vénen a buscar a vostè, vénen a buscar el Govern.

Bé, això, doncs, era un primer punt que jo agraeixo moltíssim que vostè ens hagi fet aquest gran elogi. Bé, després vostè ha entrat en una sèrie de temes concrets que no els hi puc contestar tots ni em sembla que calgui, no? Però, per exemple, en el tema d'ensenyament. No, escolti, si en el tema d'ensenyament anem molt forts, i realment, podem acceptar qualsevol polèmica. Per exemple, de fet, no estem obligats, ara com ara, a donar escolarització dels zero als tres anys –no hi estem obligats. Hi estarem obligats quan haguem acabat tot el procés, però és que no l'hem acabat i no l'hem acabat, entre altres coses, perquè no el podem haver acabat, ni per calendari no el podem haver acabat. I tampoc hi estarem obligats en un 100%, hi estarem obligats a través d'una fórmula una mica, diguem-ne, ambigua, com vostè sap perfectament. Per tant, deixem ara de moment això dels zero als tres anys, que, a més, ningú no es planteja (*remor de veus*), però dels tres als sis..., sí, sí, ningú no es planteja i ningú no ho fa, doncs; potser tothom s'ho planteja però ningú... no, no, quan vull dir que ningú no ho fa, vull dir que no ho fan aquí, no ho fa, no ho fa..., parlem, si vostè vol, després, de les guarderies, que és un altre tema (*veus de fons*), que no..., després en parlarem si vol, o una altra estona, una altra

estona vull dir en una altra intervenció, perquè ara em vull centrar en això.

Home, miri, a Catalunya, l'escolarització dels nens de tres anys és, i ja fa temps que és, del 99%. I, per exemple, a Andalusia, ho dic perquè li és fàcil a vostè, doncs, poder-ho comprovar, és del 24,7. I a València és del 46,5 i a l'àrea del MEC és del 77,4. I la dels quatre anys, doncs, aquesta ja arriba a ser, gairebé, del 100% a tot arreu, però no a tot arreu –València, per exemple, està al 95, nosaltres estem al 100%.

I, a més, li vull fer notar que això és un bon índex també a nivell europeu. Sóc perfectament conscient que algunes de les xifres que ara vaig a dir-li haurien de ser compensades pel fet que en alguns d'aquestes països hi ha una política de guarderies important. Però, de tota manera, de tota manera, resulta que als tres anys, a Àustria, només el 30% dels nens estan escolaritzats, a Dinamarca el 60, a Finlàndia el 27, a Grècia el 13, a Portugal el 42, al Regne Unit el 45, etcètera, i nosaltres el 99, la qual cosa, sigui dita de passada i també després quan en una altra intervenció parli de les guarderies això també s'haurà de dir, bé, de tota manera, almenys fins als tres anys, és a dir, dels tres anys en amunt, més exactament, això ho hem resolt. I ho hem resolt al 100%, i ho hem resolt bé. Bé vol dir millor que ningú més a nivell espanyol, excepte el País Basc i Navarra, millor que ningú més i millor que molts països d'Europa que, per altra banda, tenen fama, en molts aspectes merescuda, de tenir un estat del benestar, fins i tot, més complet que no pas el nostre.

O sigui que, quant a escolarització, l'esforç que s'ha fet pot no ser tot el que s'ha de fer encara, encara ens falten coses, però evidentment, de molt –de molt–, deixant de banda, ho repeteixo, el País Basc i Navarra, és el més important que s'ha fet a nivell de tot l'Estat.

Quant al tema dels focs, ja que vostè n'ha parlat, i..., li vull dir que, bé, ja varem fer un debat sobre tot això, no? Jo li vull fer notar que..., tots lamentem el que ha passat i hem assumit les responsabilitats que correspon, no? Però això no treu que li hagi de dir que estic segur –i potser faci la prova– que no hi haurà cap propietari forestal ni cap pagès dels incendis del 94, per exemple, del 94 parlem, que vulgui canviar la seva situació –la seva situació, malgrat que encara ens falten per pagar uns 700 milions de pessetes..., sí–, però cap no voldrà canviar la seva situació amb cap dels pagesos, per exemple, valencians, de l'any 94, amb Govern socialista, que van cremar 138.000 hectàrees, aquí ens en van cremar 70.000, però allà en van cremar 138.000 –ho poden comprovar, és un tema que em conec bé–, 138.000 i no els van donar res, els van donar un punt de descompte de l'interès durant un any d'uns crèdits –un punt de descompte de l'interès durant un any. Per tant, vostè agafi qualsevol pagès de la Selva o d'on sigui i digui-li: «Escolti, vostè deu tenir raó en la seva protesta, però hi ha algun altre lloc en tot l'Estat que allà on s'ha cremat el bosc els hagin donat compensacions com les que els ha donat el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió?» Doncs, no. I si no, escolti, és aquí mateix i el senyor Lerma és prou amic seu. Demani-li. I vostè ho demani als pagesos, perquè, és clar, de tota manera, la Generalitat per a ajuts dels focs del 94

es va comprometre a pagar, a part d'uns ajuts, diguem-ne, d'uns interessos d'un crèdit d'un total de 3.554 milions a deu anys, a part d'uns ajuts pels interessos d'això, es va comprometre a pagar, entre una cosa i l'altra, 6.001, 6.001 milions de pessetes. I és veritat que d'aquests 6.001 que no s'havien de pagar el 94, sinó que, normalment, la majoria d'aquests crèdits s'havien de pagar el 96, perquè anaven lligats amb tota una sèrie de coses que havien de fer els pagesos abans, és veritat que falten per pagar-ne, en aquests moments, 687.

I això és un fet negatiu, el qual assumeixo, però, de tota manera, si el comparem amb tot el que s'ha fet en altres indrets, resulta que, de fet, és la conseqüència d'una actitud molt positiva, perquè si nosaltres haguéssim fet com a València ningú ens criticaria res ara, naturalment. No deuríem res, no hauríem donat res, ni cinc, ni cinc de calaix, no deuríem res. Però, evidentment, no hauria tingut, aquella gent, els ajuts que han tingut aquí i, pel que fa a aquests 687 milions que falten, els que tindran. Per cert, també vam pagar el 94 una altra cosa important que hi va haver en aquell moment, perquè va ser un any de desgràcies, que va ser allò dels aiguats. Ara si algú s'ha preocupat del bosc... I permetin-me que digui que no és bo, no és bo, perquè va contra allò que vostè deia de l'ètica, sap? No és bo que es diguin les coses tergiversades. No hi ha hagut cap negociació amb la Caixa. La Caixa, una caixa sobre deu, val a dir que la més important, es va equivocar, i ells mateixos ho reconeixen, i això vostè ho sap perfectament. Ara, d'ençà que tot està, diguem-ne, informatitzat, i que tot està ficat dintre dels ordinadors, si no es va molt en compte al moment que l'ordinador, doncs, treu una dada, si no hi ha molta atenció, s'envia la circular corresponent. I la Caixa ho va rectificar. Però, en fi, és igual, per al cas; el que hi ha hagut és que la Generalitat ha fet el que no ha fet..., tots vostès tenen compte a la Caixa i saben que és una entitat que treballa bé, però, naturalment, (*rialles*) naturalment, alguna vegada, alguna vegada, deuen haver hagut d'anar a dir que rectificassin una liquidació que no estava prou ben feta. Això pot passar, això pot passar a tothom.

Ara jo li vull dir una altra cosa quant a això dels boscos. Els pagesos del Berguedà, el pagesos del Berguedà saben que si algú s'ha ocupat d'ells en un altre tema tan important com és la fiscalitat, no ha estat el partit socialista, ni el PSC-PSOE ni el PSOE. Per exemple, ara li diré una sèrie de coses que des del Govern de la Generalitat, o des del grup parlamentari català, he de dir que, en col·laboració, perquè això ho hem hagut de negociar, concretament, amb el Partit Popular, doncs, s'han fet, no? Supressió de taxes dels aprofitaments forestals del 93, exempció de l'IRPF dels boscos cremats del 94 –això ho devíem negociar amb el PSOE–, exempció de l'IRPF de subvencions i béns afectats per incendis forestals, exempció de l'impost sobre béns immobles de terrenys forestals, reducció de l'impost de successions i donacions de finques forestals, eh?, supressió de jornades teòriques, exempcions fiscals pel rendiment de finques forestals presentades a la llei de pressupostos de l'any 1997.

O sigui que els pagesos del Bages, vostè quan els vegi, els diu: «escolti, tot això que m'ha dit en Pujol és cert

o no és cert?» Però, en tot cas, és una cosa que abans pot fer una cosa, vostè, per estar-ne ben segur, consulti els butlletins oficials de l'Estat i tots els textos legals que hi ha sobre això i veurà que és així. Ningú com nosaltres, ningú com el Govern de la Generalitat ha mirat de donar suport a la gent damnificada pels boscos, l'any 94 i ara també, per desgràcia, ho hem hagut de fet l'any 98.

Vostè diu una altra cosa dels temes que he triat per contestar-li, ja he dit que no els hi puc contestar tots perquè m'allargaria moltíssim, no?, i perquè temps hi haurà de parlar-ne. Quin llenguatge utilitzen vostès a Espanya? Home, sembla mentida que vostè m'ho demani, perquè vostè, com a partit socialista que és, ho sap. Nosaltres hem utilitzat un llenguatge altament positiu, a nivell espanyol, amb el PSOE i amb el PSC, i ho hem fet acceptant riscos polítics molt importants perquè enteníem que l'estabilitat de l'Estat ho requeria, ho hem fet, i no era gens fàcil. I potser algun desgast ens va costar, perquè vostès, en aquell moment, no eren un bon company de viatge. Per anar amb vostès s'havia de tenir un gran sentit de l'esperit de servei, i del que en podríem dir el sentit del bé comú. Eren un mal, un molt mal company de viatge, en un cert sentit, en altres crec que no, sincerament; crec que vostès van fer amb el nostre suport una sèrie d'actuacions de govern durant l'any 95, 94-95, que van ser positives, i per això els donàvem suport. Per tant, em sorprèn que vostè em digui quin llenguatge hem tingut. El llenguatge més positiu que hem tingut és aquest. No hem pogut, de vegades, potser per excés de responsabilitat, però, això, si algú ens ho pot tirar en cara, no són precisament vostès, perquè és el que vostès ens demanaven. Vostès, vull dir el PSOE i el PSC. Potser sí que en algun moment podríem haver mirat, diguem-ne, d'estripar el joc de cartes, a veure què passava, però nosaltres no tenim per costum fer-ho. Crec que no anava en l'interès general, no ja d'Espanya, sinó de Catalunya, crec que, a més, no hauria estat entès per bona part de l'opinió pública, i per tant, no ho vam fer; crec que, efectivament, fins i tot des d'un punt de vista català, assegurava que s'aconseguissin aquelles condicions econòmiques i socials que necessitem per fer el gran salt endavant, aquest salt que a vostès els fa somriure, però que, en fi, de tota manera, no deixa de ser així, el del 2010 o quan sigui aquest salt; això requeria, doncs, un determinat llenguatge que obligava a certes limitacions en la nostra reivindicació nacionalista, però, ho repeteixo, qui menys se'n pot, qui menys se'n pot queixar, d'això, és el PSOE i el PSC. Per altra banda, és clar, també, potser, si haguéssim fet un altre plantejament no sé què hauria passat, perquè, realment, el grau de contribució, de comprensió, perdó, que els pares..., que el PSOE va tenir respecte a algunes de les nostres intervencions, o a alguna de les nostres peticions, no va ser gaire, gaire brillant, no? Avui mateix resulta que el PSOE s'oposa –diu el diari– que ens traspassin la gestió de les beques universitàries. Espero que vostè, quan pugi a la tribuna, dirà que vostè hi està d'acord. Molt bé. Però el PSOE s'hi oposa. I, normalment, quan el PSOE s'hi oposa, tard o d'hora, el PSC passa per l'adreçador. (*Veus de fons.*) Esperem que no sigui així, però, almenys, a vostè li convé molt pujar a aquí dalt i dir que vostè sí que els dona suport.

Però, en fi, la veritat és que durant tot aquest temps qui manava era el PSOE, no el PSC; i, aquesta gent, la veritat és que..., miri, vam negociar els temes de finançament, i vostès, després de suar sang, ens varen arribar a donar el 15% de l'IRPF amb topall. Gran conquesta! Ara, amb el PP, del qual vostè sempre parla amb aquest to, però, de tota manera –el PP serà el que sigui, molt bé–, però, de tota manera –de tota manera–, si el que canten són els fets (*veus de fons*)..., si el que canten són els fets –els números, canten, eh?, i ara els llegirem–, és clar, si la dreta espanyola és tan dolenta, fixin-se en l'esquerra que, en realitat, ha quedat per sota de la dreta espanyola, imaginin-s'ho, no?, però, siguin prudents, siguin prudents, no? Perquè, és clar, és clar... Molt bé, la participació en l'IRPF ens va representar –i la gent fins i tot se'n va riure una mica, no?, però és d'aquella gran batalla, no?– l'any 97, 7.326 milions.

Bé, jo, el que els vull dir és que les millores de finançament que ha aconseguit la Generalitat amb la negociació, en aquest cas, amb el PP –per això dic que ara parlarem de números–, resulta que les he de rectificar respecte a les que he utilitzat aquests últims dies, perquè jo tenia les dades, algunes d'elles, de previsió, de fa mesos, i, afortunadament, les he de rectificar en bé. Nosaltres, el 97, no haurem rebut 83.000 milions de pessetes més, sinó 96.000. I, el 98, tal com van les coses, no en rebrem 105, 106 o 107.000 més, sinó 127.000, que, suposant –i ja m'avanço– que algun aspecte concret del finançament de la sanitat no anés prou bé, potser es podrien reduir a 120.000, encara que hi ha una clàusula de revisió, millor dit, està advertit que hi ha d'haver una compensació si això no es produeix per la línia de l'estalvi. O sigui que 127.000 i 96.000. Mai de la vida havíem aconseguit això amb el Partit Socialista.

Per tant, vostès són els menys indicats, sincerament, són els que tenen menys força moral per parlar-nos d'això. Perquè, si algú ha regatejat, si algú ens ha limitat totalment les nostres possibilitats des d'un punt de vista financer, ja des de l'any 1982, quan es van oposar al pacte Trias Fargas - García Añoveros, són vostès: el Partit Socialista.

Algú ha dit alguna vegada que hi ha molts diputats socialistes catalans –i no es molestin– que sembla que, realment, el que els preocupa és el finançament de qualsevol altra comunitat autònoma espanyola –evidentment, sobretot, si és socialista– que no pas la de Catalunya. A mi –i no es molestin–, però, em fa l'efecte que, de vegades, almenys en la pràctica, és així. I, com que diem que els números canten i no les paraules, he de dir-los que és així.

Ara, el que passa és que no volem seguir d'aquesta manera, a base de discutir cada any això, i allò, i el de més enllà, i barallar-nos amb tothom. I, evidentment, ara que, com deia ahir, crec que hem complert uns compromisos històrics que..., no sé si tota la cambra estarà d'acord que els teníem o no els teníem, però jo crec que sí que els teníem, que era resoldre el tema europeu, i, a més, resoldre el tema de la consideració econòmica i social de tot l'Estat, i, evidentment, de Catalunya, jo crec que, nosaltres, aquest compromís moral el teníem, l'hem complert, l'hem complert amb

escreix. I nosaltres, com tenim ja anunciat de fa molt de temps, ara hem de fer un plantejament diferent, més global. (*Pausa.*)

Bé, i no em vull allargar més en la resposta; en tot cas, vostè, si creu que hi ha algun punt que és especialment important del que m'ha dit abans, me'l recorda... Vol-dria fer-li un últim comentari: m'ha sabut greu una cosa que ha dit vostè, perquè fa mal al país. Vostè em vol fer mal a mi, i a la millor me'n fa, però, sobretot, fa mal al país. Jo no he dit mai que l'Administració no tingui responsabilitat en l'ensenyament. He fet desenes de discursos inaugurant escoles, i molts de vostès, com a alcaldes, hi han assistit, i m'han sentit el que dic, i vostè, probablement, també; i, per tant, vostè no tenia dret a fer aquesta observació.

Jo he dit que hi ha una responsabilitat de l'Administració, que hi ha una responsabilitat –he dit i dic– dels mestres. M'han sentit dir, moltes vegades, aquella dita catalana: «El bon mestre sota d'un pi fa escola.» Vol dir que un bon mestre, a la millor, sense tenir una prou bona escola, doncs, ensenya bé, i pot passar a l'inrevés, també, no? La qual cosa no treu gens ni mica la responsabilitat de l'Administració. Però, el que he dit, dirigint-me als pares, són coses com les següents: «Ara, la responsabilitat principal dels seus fills és de vostès, no és del senyor alcalde, no és del president de la Generalitat, no és del conseller... Molt bé, tenim la nostra responsabilitat; ni tan solament és dels mestres, que en tenen molta, i, en general, l'exerceixen bé. Però, sobretot, és de vostès.» I això em sembla que és veritat. I, aleshores, voler tergiversar, com vostè ara ha acabat de fer, doncs..., els he de dir que jo m'ho espolso i faig responsables els pares, de l'escola... No, no, escolti, jo dic als pares que se sentin responsables dels seus fills. I em sembla que això està ben dit.

També dic més coses, de vegades, que també veig que alguna vegada se m'agafa demagògicament. Jo he dit, de vegades, als pares, aleshores: «Mirin, la majoria de les vegades que vingui un seu fill o una seva filla i els digui que té un conflicte amb el mestre, la majoria de les vegades té raó el mestre.» Això, que és tan corrent ara de seguida donar la raó al fill: «Doncs, ja ho veuràs. Vaig a veure..., el meu nen..., el meu nen, què li han fet, al meu nen?» I a més de dir-ho públicament i de dir-ho al nano..., perquè si ha d'anar a veure el mestre, que hi vagi, doncs, diguem-ne, a soles, sense dir res. Això és el que demano, i el que ha de demanar vostè. Ja que vol parlar en termes, diguem-ne, de responsabilitat de govern. (*Remor de veus.*) N'ha de parlar vostè. Tampoc no he dit que sigui culpa de la immigració.

Dic una cosa que és evident, i és que, com més –ahir ho deia–, com més ambicions sigui el nostre projecte, des del punt de vista, de tots els punts de vista, però, des d'aquest punt de vista, allò que deïem «de la inclusió i no de l'exclusió», més dificultats posem a dintre de l'escola. I això ens obliga més, a l'Administració, a posar mestres de suport; obliga més el mestre a fer més esforç; obliga més els pares a tenir comprensió; obliga més l'opinió pública, l'oposició, la premsa, a entendre quin és el problema que tenim. Si volem fer una inte-

gració global de tothom, tindrem més dificultats. És a dir, hi han dos sistemes en el món: o bé només es va per una minoria, i, aleshores, tot dintre d'aquesta minoria –una minoria que pot ser la majoria, pot ser el 90%, però no és tothom–, doncs, tot llisca la mar de bé, tot va la mar de bé..., o bé es va buscar a tothom, a tothom, absolutament a tothom –i haurem d'anar a buscar aquests nois que hi han sota del pont als quals vostè feia referència abans. I, aleshores, evidentment, això introdueix dificultats, i, això, negar-ho –negar-ho– em sembla no solament negar la pura evidència, sinó caure en una actitud de demagògia.

És a dir, no podem fer –i jo crec que vostè l'ha fet– el missatge de la dimissió. No podem dir a la gent que no és responsable, perquè ho és, i, sobretot, si d'alguna cosa tots nosaltres som responsables, és dels nostres fills. Només he dit això. I em sap greu, molt de greu, que ja que vostè parla d'un clima moral i ètic en canvi s'hagi deixat arrossegar a aquestes expressions.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Vostè, senyor Pujol, és –i ho ha sigut sempre– un malabarista, però ara això ja no cola. De fet, vostè pot donar lliçons de moral i distribuir maniqueament aquells que fan demagògia i aquells que no en fan, però vostè en fa, i la maquilla tant com pot. Però, per donar lliçons de moral i per no fer el discurs de la dimissió, no s'ha d'haver dimitit de determinades responsabilitats de govern, de les quals –vostè, potser no– el seu Govern, més d'una vegada ha dimitit, i l'últim responsable n'és vostè.

Vostè ha entrat un moment en el terreny personal. I crec, senyor Pujol, que s'ha equivocat. Sàpiga que mai ningú, mai, fins ara, m'ha escrit cap discurs. Els meus discursos són meus, i responen a la posició política que jo defenso. Li contestaré parlant dels seus, de discursos, senyor Pujol. Sóc un fidel i atent seguidor dels seus discursos, i em lleigeixo atentament aquesta prolixa col·lecció, que deu anar pel volum vint-i-set, *Paraules del president*, que s'autoediten vostès. Els discursos que vostè s'escrui, senyor Pujol, li surten raonablement bé; els que li escriuen li surten força malament, i els que improvisa, que moltes vegades li han sortit bé, ara són una caricatura dels discursos que en el passat li havien sortit bé.

Deixi'm dir, senyor Pujol, que els socialistes mai no van poder veure en la seva actitud esperit de servei. Vostè mateix deia que la seva política era la de peix al cove; hi ha menys grandesa, per més solemne que ho faci, per més gros que ho digui, per més retòrica que hi posi, hi ha molt menys esperit de servei, molta menys grandesa d'Estat, que la que vostè predica. Hi ha molt més peix al cove –molt més peix al cove. Perquè, quan vostè diu, per exemple, «cap propietari forestal ni cap pagès...», li asseguro que en conec un grapat, directa-

ment i indirectament, cap pagès ni cap propietari forestal s'emmirallen ni en València ni en cap altra comunitat autònoma, ni, probablement, en cap altre país del món; es mira la butxaca i es mira la seva situació, i diu: «francament, aquests que em pensava que eren dels meus, ja no m'administren correctament». I els pagesos i els propietaris forestals diuen i escriuen que no estan gens contents amb l'acció política del Consell Executiu, que és del que estem tractant.

Vostè ha fet un reguitzell de dades favorables per agrair-me la condensació del seu discurs d'ahir: «Podem ser optimistes perquè durant divuit anys ho hem fet bé». I diu: «l'atur, el no sé què, el PIB...», etcètera. Tant, senyor Pujol, com que les importacions estan creixent més, i potser molt més i massa més, que les exportacions, i no necessàriament això és bo. Però, en qualsevol cas, pel clima i per aquesta comissió d'avaluació de la moral col·lectiva a la noruega que vostè ens proposava ahir, no sembla –no sembla–, avaluant l'acció del Govern en aquesta legislatura, que el seu Govern sigui l'agent més apropiat per conduir aquesta discussió.

És més, en la precarietat d'aquesta legislatura, nosaltres li proposem que no tramiti ja els pressupostos del 1999, que prorrogui els del 98, i que esperi que els faci un nou govern. Perquè, exactament igual com vostè em deia a mi, per donar lliçons de moral, s'ha d'estar carregat de raó.

Hi ha raons concretes que avalen que vostès no estan en la millor posició. Diguin el que diguin i facin el que facin i desacreditin de la manera que desacreditin l'adversari que els està discutint la qüestió, no estan en la millor posició per donar lliçons de cap mena.

De fet, vostè té un Govern que, amb 27.000 hectàrees cremades, li fa dir al conseller d'Agricultura que 27.000 hectàrees cremades no mereixen un debat al Parlament el 3 d'agost. Vostè, a Indústria, té un conseller que l'endemà de conèixer una sentència que diu que el seu director general probablement ha fet tracte de favor a una empresa de la qual ell és membre del consell d'administració, el nomena secretari general. Vostè té una Conselleria de Medi Ambient en què el nom no fa la cosa, i el pressupost i l'acció de la Conselleria de Medi Ambient no la converteix en, com deia un articulista en relació amb la Conselleria de Cultura, fa unes setmanes..., un no presentat. És que Medi Ambient –ja m'ho perdonarà el senyor conseller– és una conselleria que no existeix; no té realitat tangible. Deu ser una realitat virtual, en aquest món de les altes tecnologies que vostè propugna, però, a l'hora de la veritat, senyor president, Medi Ambient no existeix.

Cultura ha fet una política en què l'arbre de la Llei de política lingüística no li ha deixat veure el bosc de totes les altres lleis.

A Justícia obren uns jutjats avui per tancar-los demà, per desdotar-ne uns altres demà passat per tornar-los a obrir, i, a corre-cuita, la consellera s'haurà de reunir ja sap amb qui per intentar-ho arreglar.

A Política Territorial, feina tenen a garantir i assegurar les inversions que fa anys –anys– promet el Govern de l'Estat.

A Ensenyament, vostès practiquen la destrucció sistematitzada de la identitat del model de l'escola pública catalana.

En Sanitat tenen pendent l'accés del 36% de la població a la reforma de l'assistència primària.

A Governació les dotacions dels parcs de bombers són d'una obsolescència absoluta. Ho diuen, primer de tot, els bombers, però ho posen de manifest totes les actuacions del Servei de Bombers de la Generalitat, foc rere foc, cada vegada.

I en Economia i Finances, senyor president, vostè, que ha dit que tenim el sostre de vidre en el tema del finançament –que ho ha dit indirectament aquí i que ho ha dit públicament no fa gaires dies a *La Vanguardia* en una entrevista, com veladament amenaçant i dient: «compte, que en Nadal no es passi, que després el retoparé»–, de fet, ha copiat el model i les propostes que ha fet el Partit dels Socialistes de Catalunya i que l'ha assessorat el professor Castells més d'una vegada. I, per tant, en model de finançament, vostè, senyor president, ha hagut d'aprendre dels socialistes, sigui quina sigui la relació del Partit dels Socialistes de Catalunya amb el PSC-PSOE.

Vostè té un Govern, senyor Pujol, de consellers que van suspendre al juny, que han suspès al setembre i que ja no han gosat ni presentar-se. Té un Govern de no presentats. Però el suspens més gros se'l mereix vostè com a president d'aquest Govern, senyor president, perquè, tot i que és un malabarista, això ja no cola. I no cola, perquè per discursos morals s'ha d'estar carregat de raó. I perquè l'economia funcioni i perquè el país avanci, i perquè hi hagi un clima moral en què les coses funcionin correctament, no sé si el millor camí és el següent: «Conseller, l'Institut Català de Finances està estudiant un crèdit per a l'empresa ics, de tal població. De fet, l'empresa ics, que va molt bé» –els informes de l'Institut Català de Finances deien que anava molt malament–, «és de tal poble i vol posar una nova fàbrica a tal altre. Realment, la primera idea era posar-la al País Valencià, però en tal» –un diputat d'aquest Parlament– «l'ha captada per a tal població, i ens convé que no se'n desdiguí. L'Institut Català de Finances li demana garanties per tres vegades l'import del préstec» –ep! com fa amb totes les altres; com toca, de fet–; «hem de rebaijar aquesta quantitat. Et prego que m'ho comentis. Firmat: Jordi Pujol i Solel.»

Senyor president, no sé si vulnerar les garanties que l'Institut Català de Finances demana, per fer possible la captació d'una empresa, d'aquestes que vostè diu que es miren tan bé aquest país que va tan bé –i que hi va, però que vostès no ajuden a fer-lo anar millor–, necessita –i mereix– un president que escrigui cartes com aquesta, que cometi la imprudència, senyor president, d'escriure una carta com aquesta.

Potser ha arribat l'hora del relleu.

Gràcies, senyor president. (*Aplaudiments i crits de: «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Per al torn de rèplica, de contestació de rèplica, té la paraula l'honorable senyor president. (*Pausa.*)

El president de la Generalitat

Bé, només per liquidar aquest tema, que és molt petit: que les importacions creixin més que les exportacions no necessàriament és dolent –no, no–; nosaltres som un país d'indústria de transformació, que hem d'importar tot el que transformem: a la SEAT, al..., tot. I també el petroli, evidentment. Tot ho hem d'importar i ho hem de transformar. I, per tant, quan hi ha una bona etapa econòmica, les exportacions pugen, però les importacions també. I, de fet, és un bon senyal, moltes vegades, que les importacions pugin. Sobretot és important saber en què pugen. I si pugen en segons quines matèries primeres, i si pugen en maquinària, vol dir que anem bé. I això és el que passa.

Bé, liquidat aquest tema, que no deixava de ser un tema menor –i potser, doncs, sense seguir ben bé l'ordre que vostè m'ha dit, però el que tinc ara als papers, que no he tingut temps d'ordenar–, l'Institut Català de Finances, justament, guanya diners –guanya diners. O sigui que, per tant, en principi no es pot dir que estigui mal gestionat, sobretot si es té en compte que la seva finalitat principal no és guanyar diners, sinó fer uns determinats serveis. Val a dir que també n'ha de guanyar si pot ser, i sobretot hem de mirar que no en perdi. Ara, jo no veig, francament, que m'hagi d'avergonyir de res, ni jo ni el Govern, pel que he fet, de vegades, en la línia..., és a dir, d'acord amb el que és una política, en aquests casos, d'equilibri territorial, mirem que els avantatges que no podem donar per altres bandes, perquè, de fet, per la nostra situació dintre de la Unió Europea i dintre del mateix Estat espanyol no podem, mirem, encara que sigui, per desgràcia, en quantitats molt minses, mirem de donar-les per altres conductes.

També, amb tota sinceritat –vostè no ho ha dit, ja l'hi dic jo–, però alguna vegada potser algun terreny d'Incasol s'ha venut més barat del que l'hauríem venut d'altra forma. I, en general, li he de dir –i això ho dic en honor de la Generalitat, perquè no totes les institucions catalanes poden dir el que ara vaig a dir– que, tant pel que fa al terreny industrial com al terreny d'habitatge, Incasol no els posa, per exemple, a concurs públic, a veure qui en dona més. Hi ha algunes institucions catalanes que, quan han de vendre terreny per a habitatge, per exemple, diuen: «a veure quin promotor privat en dona més». I tots sabem que un dels problemes de l'habitatge és el preu del sòl. I contra aquest problema hi lluita Incasol. I és possible que, a vegades, en algun lloc, fins i tot, hi lluiti posant-se per sota del que és la seva norma, perquè, en la línia de l'equilibri territorial, pot convenir en un moment determinat una cosa, no? I, escolti, no em fa cap vergonya haver de dir que en un moment determinat haguem pogut ajudar –en la línia, ho repeteixo, de política territorial– una cosa d'aquest tipus. I com que a més, això, si alguna vegada s'ha fet, s'ha fet amb ajuntaments, amb municipis de tots els colors polítics, i com que veig que vostè, doncs, deu tenir accés a alguna correspondència directa de l'Institut Català de Finances, ja ho sap, que de

vegades ho hem fet amb municipis que eren socialistes, per exemple, i vostè, algun d'aquests municipis el coneix prou bé.

Per tant, no em fa cap vergonya de dir que, a vegades, en la línia d'aquesta política d'equilibri territorial, i ja que tothom, per altra banda, dóna ajuts, perquè tothom dóna ajuts, dóna subsidis, tothom en dóna –nosaltres ho tenim prohibit des de molts punts de vista perquè, en fi, la nostra situació dintre la Unió Europea no ens ho permet, però, en allò que podem, alguna vegada, bastant excepcionalment per desgràcia, per desgràcia bastant excepcionalment–, ho fem.

Medi Ambient. Home, per què nega l'evidència, senyor Nadal? Per què nega l'evidència? Si només cal tenir ulls a la cara –i vostè n'hi té, i els té– i només cal tenir perspicàcia i... (*Rialles.*) No, vull dir tenir..., tenir sensibilitat, vull dir. Tenir sensibilitat –i vostè en té– i capacitat de captar la realitat –i vostè en té– per veure que el país ha canviat tremendament, en medi ambient: 200 depuradores i escaig, per exemple. Bé, els rius han millorat, sensiblement –evidentment, n'hi ha alguns que s'arrosseguen encara, que són més difícils, però tots han millorat; tots han millorat, tots; el que passa és que n'hi ha algun que encara no ha arribat al nivell que ha d'estar–; l'aigua de la mar, etcètera; els abocadors...

I vostè em dirà: «vostè sempre parla d'això». Home, sí. La Unió Europea ens dóna molt bona nota –sento no tenir ara les dades aquí–, però la Unió Europea ens dóna molt bona nota. Diu: «Vostès que diuen que diuen els que diuen que no sé què...». No, no, ho diu, escolti, si és molt fàcil: la Unió Europea; vagi-ho a buscar.

Vagi a buscar, per exemple, els estudis de la Unió Europea que, a més, la Generalitat té editats –perquè els repartim, això, sí, els repartim cada vegada que inaugurarem una de les in comptables depuradores que inaugurarem–; doncs, miri per exemple allà com diu que ha evolucionat la netedat dels rius, aquell índex que no me'n recordo mai, Puigdollers, com es diu, perquè és molt complicat. En fi, aquell índex concretament que mesura la netedat dels rius, miri-ho.

Per tant, jo li demano... Escolti, el Departament de Medi Ambient, i tant que existeix! Perquè és que, si no, tot això, qui ho faria? Perquè, és clar, hi poden haver moltes coses virtuals, però les depuradores i els abocadors i les incineradores i la classificació del vidre i del paper, tot això no pot ser virtual. I això es fa. I algú ho fa. I ho fa, concretament, el Departament de Medi Ambient, i ho fa bé.

Una altra cosa –que m'hauria agradat ara recollir als papers, no he tingut temps–: per què parla de la precarietat d'aquesta legislatura? Vostè es pot haver sentit en precari, però jo no. (*Rialles.*) Jo no. Jo gens. I ara tampoc no m'hi sento gens, de precari. I a més tinc la sensació que el país tampoc. Algunes vegades, quan vostè diu que hi ha inquietud per això o per allò..., escolti, no ens fem il·lusions, els polítics, eh? Els que a vegades estem inquiets som nosaltres, fins i tot, a vegades, pels nostres interessos o pel que sigui. Però el país està tranquil. I, per altra banda, no té per què no estar tranquil, perquè –ho repeteixo– en això de la precarietat, altra vegada, només cal –i això vostè ho fa–

repassar les coses que s'han fet, i cal repassar fins i tot les lleis que s'han fet, i cal repassar el *Diari Oficial de la Generalitat*. Bé, abans parlàvem de la LOGSE; invertim, aquests anys, 82.500 milions de pessetes en la LOGSE –82.500 milions de pessetes–; això respon a una situació de precarietat?, d'un govern que no sap el que ha de fer i que no té recursos, fins i tot? S'exagera una mica, perquè és veritat que hi ha hagut restriccions pressupostàries, però tampoc tant; 82.500 milions de pessetes: més que ningú! Perquè –i això m'ho reservo per a altres intervencions–, si comparem les inversions de la LOGSE a Catalunya amb les de qualsevol altre indret d'Espanya, veurem que nosaltres anem molt, però molt, però molt per endavant. De precarietat, re.

I els regadius? O no se'n fan, de regadius? O no se'n fan?; fixin-s'hi si se'n fan, o se'n faran encara més, que hem aconseguit una cosa que, per cert, no vam aconseguir amb vostès, que és un acord sobre l'aigua de l'embassament de Rialb per, d'una vegada, poder començar el canal Segarra - Garrigues.

I en el terreny de la sanitat? Bé, en el terreny de la sanitat, on és veritat que tenim problemes de finançament, tot i això, s'estan construint vint-i-set centres d'assistència primària. Vint-i-set centres d'assistència primària que, a més –si no ho recordo malament– li diré que n'hi ha, em sembla que són, cinc que són reformes i ampliacions, i els altres són nous, dels quals n'hi han quatre o cinc que són fets, a més, conjuntament amb els ajuntaments, i després n'hi ha set més que són el resultat d'aquest conveni que fa poc..., és a dir, d'aquest permís que ha donat el Govern de la Generalitat perquè el Consorci Sanitari de Barcelona pugui construir set centres d'assistència primària més. I dono aquest tres exemples que afecten Sanitat, que afecten Ensenyament i que afecten, concretament, un punt molt concret d'Agricultura, que, al mateix temps, és equilibri territorial.

I per altra banda, ho repeteixo, no he pogut agafar ara la llista de les lleis, però si agafem la llista de les lleis, n'hem fet una pila pel que són tres anys de legislatura, i algunes d'elles molt importants, com puguin ser la Llei de política lingüística, com pugui ser el compendi que s'ha fet... el Codi de família, com pugui ser tot el que se n'ha dit, en llenguatge popular, la Llei de les parelles de fet, etcètera. Són lleis importants, lleis que, a més, tenen un alt contingut polític; lleis que han tingut, fins i tot, una repercussió important fora de l'àmbit concret de Catalunya.

I l'última cosa que li vull dir... O bé, parlem de precarietat, no? Parlem de precarietat i d'una altra cosa, sí, li vull contestar. Fixin-se com durant aquesta legislatura ha anat baixat la ràtio entre alumnes i unitats d'ensenyament o entre alumnes i mestres, com aquest any ha baixat de 27.000 el nombre d'estudiants, d'alumnes de primària a Catalunya –de 27.000, em sembla que són– i, en canvi, ha augmentat de 600 el nombre de professors. D'això es podrà discutir si se'n fa un gra massa o no, algú pot discutir si se'n fa un gra massa o no, però ningú no podrà dir que no hi hagi un esforç en aquest camp ni que s'actui en termes de precarietat.

I finalment, aquesta cançó de l'enfadós, una mica aquest *ritornello* constant del tema que s'oblida la pública. Escolti, això no és veritat. L'hi he dit: 82.466 milions d'inversió, a la pública. A la privada ni un duro –a la privada ni un duro. Bé, bé, és així. (*Remor de veus.*) Perdoni, ni un duro. (*Remor de veus.*) La prova d'això és que els alumnes de la privada han caigut d'un 26,03% en els darrers deu anys, i els de la pública han caigut d'un 16,57. La despesa pública, la despesa que ve de la Generalitat per alumne de la pública és de 392.000 pessetes, i a la privada 198.000, o sia la meitat. Per tant –dèiem abans que els números canten– els números canten que aquesta acusació que hi ha com una mena de boicot de la privada no és cert.

I ara voldria dir-li una última cosa, perquè, escolti, quan nosaltres vam decidir, vam insistir que s'havia de reformar el sistema de finançament és veritat que ens vàrem fer el següent plantejament –llavors hi havia un Govern del PSOE, nosaltres hi donàvem suport amb una valoració que es pot fer com es vulgui però no deixa de ser decisivament important– i vam dir: bé, hem de plantejar això, no? I aleshores vam fer el següent raonament, que no sé si és bo, oi?: «escolta, com ho podem plantejar d'una manera que sigui fàcil la negociació amb el PSOE?» I llavors vam dir: «escolta, hi ha una proposta, que a nosaltres ens semblava correcta, d'en Castells, que és socialista. Home, aquesta, doncs, potser per aquí serà més fàcil entrar-hi a parlar. I això és gran motiu d'orgull per vostès. Per nosaltres també, perquè ens agrada molt que en Castells tingués aquesta idea. Però vostès han de ser més prudents quan parlen d'això perquè, és clar, això posa de manifest la seva tremenda impotència política. Perquè vostès van tenir la fórmula, diuen; vostès van tenir la majoria absoluta; vostès ho tenien tot a les mans, i no van fer res. I només es va fer, només es va fer quan Convergència i Unió va tenir uns vots decisius. (*Remor de veus.*)

Escolti, el calendari, només es va fer quan Convergència i Unió va tenir uns vots decisius, mentrestant vostès van tenir la fórmula, tot el que vostès vulguin, però van ser incapaços de plantejar-ho i, evidentment, van ser incapaços de treure-ho. Això, treure-ho, ho hem tret nosaltres –Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat– del PSOE, i després del PP; però vostès, precisament, com més insisteixen a dir que són tan savis, que ho han vist tan bé i que ho van fer tan bé, i al costat d'això es veu que el resultat d'això va ser zero, només es posa de manifest la seva gran impotència política per plantejar un tema des de la, diguem-ne, insuficient independència política que tenen per plantejar un tema a Madrid amb un Govern del PSOE amb majoria absoluta, sense cap oposició, que podia ser beneficiós per a Catalunya.

Poso de manifest, ho repeteixo, simplement això, un comentari. La seva... Molt agraït per la fórmula, en el fons del fons molt agraït també perquè a través d'això s'ha posat de manifest que qui aconsegueix coses per a Catalunya són aquells partits que donen prioritat a Catalunya i que no són dependents d'altra gent.

(*Forta remor de veus i aplaudiments.*)

El president

Per dret de contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, la meua poca prudència només es veu superada per la seva sistemàtica imprudència. Vostè, senyor president, ha estat molt imprudent, perquè ara com ara i des de ja fa dos anys, qui va confessant la impotència política per canviar un sistema que, a més a més, va pactar vostè, és vostè.

El fracàs del sistema es seu. Nosaltres li seguim proporcionant no la fórmula, *les* fórmules. Vostè, amb tot el pes decisiu dels seus vots, ara com ara, enfila fracàs rere fracàs. I si destapéssim els milers de milions que prometia el diputat Molins en la campanya de les legislatives del 96, aquest fracàs fins i tot els faria pujar els colors a la cara.

Senyor president, qui intranquil·litza la ciutadania –que està molt tranquil·la, només faltaria, jo el primer– és vostè; nosaltres, no. Qui, malgrat tenir la clau del calendari, instal·la el calendari electoral en la més absoluta precarietat és vostè; nosaltres, no. Les eleccions toquen el novembre que ve. Toquen, fins i tot, potser el desembre perquè, amb la llei a la mà, les podria convocar fins a mig gener. Per tant, les eleccions toquen quan toquen, i és vostè qui va ballant com no havia ballat mai un ball de dates des d'un dia que, en un *Bon dia, Catalunya*, es va despertar dient més coses del compte –potser en un acte també de poca prudència–, aquella vegada, per primera vegada, quan va dir que no sabia si aquesta legislatura duraria del tot.

Però vaja, quants CAP ha dit que feien? Vint-i-set?, vint-i-cinc?, vint-i-dos? Quant tarden entre que els acaben i els obren? Sap, senyor president, quant temps tarden entre que acaben un CAP i l'obren? Sap quant temps tarden entre que l'acaben, l'obren i hi apliquen la reforma? Més d'un any –més d'un any–, entre que s'acaben les obres i obren el CAP.

Les depuradores tangibles, senyor president, han generat un deute de 95.000 milions de pessetes que no es començarà a amortitzar fins a l'any 2005.

I la Unió Europea, senyor president, avalua més positivament les accions en rius –Besòs, Llobregat, Ter– que fan els ajuntaments que les que fa el seu Departament virtual de Medi Ambient. Perquè el Departament de Medi Ambient ja estaria bé que hi fos de veritat, i que sent el primer que hi ha hagut a tot l'Estat tingués un pressupost com Déu mana, però és que li retalla el pressupost, senyor president; és que no li deixa fer allò que ha de fer; és que ho fa fer a d'altres departaments.

O hem de parlar del paper brillantíssim del conseller de Medi Ambient en els incendis d'aquest estiu. O hem de parlar del seu comportament amb Aiguestortes. O hem de parlar de les preocupacions que apliquen en el Pla d'espais d'interès natural.

Vol dir, senyor president, que aquest és un departament que funciona de veritat? És clar, jo penso que vostè té paraules per a tot i per a tothom, i no debades porta una llarga experiència en el món parlamentari, però el joc

de paraules, els arguments fàcils, la desqualificació de l'adversari funcionen fins a un cert límit. Però avui, senyor president, ja no funcionen. I espero haver sigut el primer d'una llarga llista de portaveus i presidents de grup que li faran l'inventari no dels èxits dels seus divuit anys, sinó de les mancances d'ara de cara al futur. I si el futur que compta és el de la Catalunya de l'any 2010, que sigui, si Déu vol, un futur sense vostè.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Correspon ara intervenir al Grup Popular; té, per consegüent, la paraula el diputat senyor Josep Curto per un temps màxim de trenta minuts.

(Remor de veus.)

Silenci, si us plau. Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci perquè l'orador pugui començar a intervenir.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, lo present debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu corresponent a l'actual exercici parlamentari –des de la nostra opinió, compartida també– s'emmarca en un espai de temps on s'han produït i es preveuen esdeveniments de notable transcendència.

Primerament, i al mes de maig, la incorporació d'Espanya a la tercera fase de la Unió Econòmica i Monetària amb tot lo que això representa d'estabilitat en los preus, de convicció monetària, de solidesa en les finances i, sobretot, de millors oportunitats en *empleo* i en formació, i en polítiques socials i de benestar.

En segon terme i en l'àmbit estricte de les nostres competències, lo reconeixement que dia a dia està adquirint lo Parlament de Catalunya com a primera institució de debat polític i com a garantia de transparència de la vida pública catalana –o el paper de diputades i de diputats– no implica cap tipus d'autojustificació a partir de quan l'honorabilitat i l'honestedat estan plenament assentades en l'exercici de la nostra responsabilitat.

En tercer lloc, i dins, també, de l'àmbit de les nostres competències, l'aprovació i l'aplicació de la Llei de política lingüística i els incendis forestals que han donat lloc a debats parlamentaris amb lo concurs voluntari del mateixos ciutadans amb aportacions collectives de crítica o de suport.

I per últim la imprecisió reiterada, a vegades fatigant, de la possible convocatòria electoral de les autonòmiques catalanes que, per desconcert del mateix anunciant, és a dir, que per desconcert del president de la Generalitat, en certa manera condiciona les previsions polítiques i, inevitablement, les expectatives econòmiques i socials de Catalunya.

L'últim any, lo president de la Generalitat ha destinat una part considerable de les seues energies a l'avís sobre la dissolució anticipada del Parlament, també a l'advertència sobre elements estranys i externs que distorsionen les seves pretensions i, com és costum, se

permet la reprimenda als qui, per legítim desacord, critiquen la debilitat de la direcció política del seu Executiu.

I, amb estos antecedents inicials, nos corre pressa formular tres consideracions o tres reflexions que intenten posar en ordre la dispersió de les seues pròpies idees. Me refereixo primerament a l'adaptació, perquè, probablement, esta virtut no sigui un mereixement atribuïble a la capacitat de la seua acció, en tant que el fet de governar en solitari, donada la composició quantitativa d'esta cambra, representa incorporar lo propòsit no practicat de considerar que la flexibilitat, lo diàleg i la negociació, a més de ser contraris a la imposició, són inherents a una concepció integral de la democràcia.

Convé, per consegüent, que ningú perdi l'orientació respecte a les seues veritables limitacions, ni tampoc interpretar que el principi de responsabilitat compartida pugui significar una ingerència o una rivalitat en l'autoritat del Govern. Tracta, esta referència, dels vaivens que li genera l'aplicació de la Llei de política lingüística, amb lo pas dels dies accentuada com a políticament incorrecta i com a socialment injusta, fins que puguin assumir que lo que vostès han perdut en nitidesa i han volgut ampliar en domini de la societat se recupera amb voluntat de transparència i amb oportunitats de rectificació, i em refereixo també, en esta primera reflexió, com he dit, a l'origen i a les conseqüències dels incendis forestals, que, amb la mateixa mesura de destrucció de vint-i-set mil hectàrees de la Catalunya central, amb la mateixa intensitat destructora s'ha produït la caiguda de la credibilitat d'un govern únicament preocupat per la imputació de responsabilitats a tercers, obstinat en l'autoatribució d'uns mèrits que només vostès mateixos es reconeixen i obsessionat en l'intent de descrèdit desconsiderat a les propostes de resolució dels diferents grups d'esta cambra –fonamentalment, les propostes de resolució del Grup Popular–, amb pretensions innobles d'alterar la coincidència parlamentària amb la correcta opinió del carrer.

Se tracta, esta, senyor president, d'una queixa i d'una acusació ben directa que els formulo públicament.

La segona reflexió, senyor president de la Generalitat, se refereix a la seguretat –sinònim de confiança i de fermesa– com a garantia en l'exercici polític de les pròpies funcions, que a vegades implica la incomoditat d'arriscar la popularitat d'un govern. Totes les experiències, senyor president, per neutralitzar lo nerviosisme com a conseqüència d'un estat conjuntural d'excitació política, totes les experiències aconsellen que els interlocutors i els calendaris s'han d'ajustar a la urgència dels esdeveniments i a la importància de les qüestions pendents, contràriament a la precipitació que en este cas que interessa puguin generar uns sondejos electorals, que, com a tals sondejos, tenen limitacions en lo significat i tenen restriccions en lo contingut.

I, com que encara no és l'hora dels contrincants, no caiguin vostès en la intemperància del seu propi discurs, perquè hi ha fets que no tenen ni consistència ni credibilitat.

(El president s'absenta del saló de sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En lo seu discurs d'ahir, vostè, senyor president, va dedicar la quasi totalitat del seu contingut a l'anàlisi de l'actual model autonòmic que, en la seua opinió –va dir–, se troba en una situació de final d'etapa. Va assenyalar que el tema de l'estructura de l'Estat apareix sense una solució plena, que la nova situació al País Basc accentua la importància del moment per a acceleració dels processos i, per últim, va dir que l'objectiu immediat és superar la insuficiència del poder econòmic i polític de Catalunya.

Lamentablement, senyor president, en esta part del seu discurs, ha faltat una referència imprescindible a tot allò que, des del Govern, s'ha fet amb el poder econòmic i polític de què avui disposa Catalunya, és a dir, un balanç de la seua gestió en l'administració d'este poder (*remor de veus*) relatiu a la millora de la qualitat de vida de tots...

El vicepresident primer

Si us plau, facin el favor de callar. Pot continuar.

El Sr. Curto i Casadó

Però abans d'ampliar estos aspectes, permetin-me formular unes breus consideracions sobre la base del seu discurs –que, lògicament, no serà el nostre–, a partir de quan el fonamental és, per exemple, una concreció sobre l'administració de més de dos bilions, amb «be», de pessetes en lo pressupost de la Generalitat, sobre quin és lo nivell dels serveis públics, quins són los programes d'objectius i en què consisteixen les declaracions de prioritats.

I en este parèntesi voldríem establir unes coincidències imprescindibles amb tot lo que representa l'actual marc convivencial, exactament com el 1978 i el 1979, quan una amplíssima majoria de catalans van «respaldar» i aprovar, respectivament, lo text constitucional i l'actual Estatut d'autonomia.

És en este marc quan Catalunya ha assumit més poder polític i econòmic –vostè mateix ho reconeix, ho reitera i ho segueix expressant, sobretot en esta legislatura–, on s'han produït traspassos de competències tan significatius com lo trànsit, l'Inem, los ports, la substitució dels governadors civils i, més recentment, les beques universitàries.

I en este marc de convivència que, amb la voluntat de tots, ha superat bona part dels nostres problemes històrics és on podem arribar a acords intel·ligents per adoptar les millors solucions possibles. Però també és veritat, senyor president, que les paraules han de ser conseqüents amb los nostres propis actes, amb los seus propis actes.

L'actual model de finançament autonòmic que vostè precisament va acordar, va «respaldar» i va aprovar acaba el seu període de vigència l'any 2001, mentre que el nostre Estatut d'autonomia continua en ple desenvolupament, com se demostra en la important reunió que només fa una setmana va celebrar la Comissió Mixta de Transferències.

Per consegüent, no és aconsellable l'estratègia d'avançar esdeveniments i, sobretot, no és prudent la incorpo-

ració, per exemple, de l'anomenada «tregua» d'ETA al que són reivindicacions que res tenen a veure amb este tipus de plantejaments, sinó que lo que vertaderament importa –i este sí que és un repte immediat– és deslligar este procés dels problemes econòmics o de qualsevol naturalesa que puguin quedar pendants.

En este moment, senyor president, la millor aportació –i així s'ha dit abans també– que podem impulsar a l'interès col·lectiu és que junts, lo Govern i els partits polítics, poguéssim reunir energies, capacitat i esforç per aconseguir la pau que tant reclamem.

Val la pena, senyor president, que, quan s'han d'afrontar processos d'esta naturalesa, aportéssim generositat, contràriament a allò de *pescar en río revuelto*, sobretot perquè també en esta qüestió interessen los acords intel·ligents, amb el consens de tots, desitjant que vostè sigui un referent de consens no només amb lo Partit Nacionalista Basc i amb lo Bloc Nacionalista Galego, sinó també amb nosaltres o amb los socialistes, i, en suma, amb totes les forces polítiques del 1978 que representem la immensa majoria dels ciutadans.

Per consegüent, senyor president de la Generalitat, Catalunya ni entra ni és convenient que entri en períodes constituents. Tota la resta, senyor president, és allò de córrer molt per arribar a cap lloc, o córrer molt de pressa però per fora del camí, però, sigui com sigui –i per això he fet este parèntesi–, la realitat i l'evidència demostren que a vostè se li ha oblidat el que és fonamental: se li ha oblidat que encara estem en temps de governar, de decidir i de determinar.

I la tercera reflexió, senyor president, se refereix a la normalitat i a la fiabilitat en lo judici dels ciutadans respecte als seus polítics i als seus governants, perquè l'espectacle dels desaires per desavinences i especulacions s'ha convertit últimament en l'espiral informativa de la política catalana, també en lo cansament del comentari col·lectiu i en l'exageració dels implicats com a punt de referència dels espectadors imparcials.

Poc nos interessen a nosaltres, senyor president de la Generalitat, perquè no és de la nostra incumbència, les fatalitats atribuïbles a les seues pròpies estructures, ja siguin de partit o de coalició –en tot cas, de naturalesa interna–, perquè no es poden convertir en envestides al Govern, que ha de quedar al marge de les turbulències interessades per vanitats personals.

Ara, senyor president de la Generalitat, i en contrapartida a les tres reflexions relatives a la poca adaptació, a l'escassa seguretat –en lo sentit estricte de fermesa, de constància i de solidesa–, i a la baixa fiabilitat que es desprèn de la seva orientació política general, en contrapartida –deia– apareix lo temps, perquè en l'inici d'este període de sessions i en lo que queda de legislatura encara tenen espai, tenim espai i matèria legislativa per a arxivar qualsevol fantasia i enfrontar-nos a aquells fets que han pogut –i dic: «han pogut»– posar entredit la solvència i la capacitat d'un govern, doblegat pel cansament, a vegades per l'avorriment i, en altres casos, consumit en los seus propis plantejaments.

I encara queda temps, també, perquè, decididament, la societat catalana manté intacte lo seu protagonisme

amb demostracions de vitalitat i en un clima de renovada confiança en les seues expectatives de futur. Per això, si Catalunya és terra d'innovació i d'acolliment —discurs que hem sentit moltes vegades i que compartim—, si és espai de convivència en la diversitat i si és àmbit de cultures i de llengües diferents, Catalunya ja està feta i, per consegüent, no cal construir-la cada quatre anys, ni tampoc reconstruir-la, i, molt menys, des del sotmetiment al voluntarisme dirigista.

I, amb estas consideracions i per la transcendència d'este debat parlamentari, nos correspon, també, un exercici de veracitat i de rigor per conèixer quina és la sensibilitat del carrer i per fer efectiu aquell principi de correspondència quant a drets i obligacions.

És per este motiu, senyores i senyors diputats, que, de manera conscient i deliberada, situo en un lloc preferent respecte al que haurien de ser los pressupostos del 1999, aquelles famílies que sofreixen lo drama del *paro*, amb la convicció que tots los grups representats en esta cambra coincidim que la lluita contra el *desempleo* mereix l'atenció consensuada de les nostres iniciatives parlamentàries.

I, encara que Catalunya —i és cert— apareix beneficiada en termes relatius i comparatius, lo *paro*, lo 7,4%, continua sent la primera causa d'exclusió social i el problema pendent per a consolidar la societat del benestar.

Creu, senyor president, que la situació del *paro* mereixia la frivolitat de despatxar-lo en un minut cinquanta segons, sense considerar lo drama que sofreixen 125.000 famílies catalanes? Si és cert que la millor política social és aquella que estimula la creació d'*empleo*, també és veritat que una política econòmica és més social en la mesura de la seua aptitud per a crear llocs de treball.

Si el Pla d'ocupació és un bon instrument per a impulsar la creació d'*empleo* més enllà de la inèrcia de la mateixa política econòmica, val la pena un esforç addicional i concret, perquè, si important és l'avanç de la incorporació de la dona al mercat laboral, també és important la distància que encara existeix entre home i dona per a arribar a una equiparació real.

En la negociació dels pressupostos del 1999, si és que hi ha negociació, lo Grup Popular continuarem amb la dinàmica de creixement de les consignacions a les polítiques de formació ocupacional com a mesura imprescindible iniciada el 1998 i amb l'objectiu solidari de contribuir a l'efectiva reducció de la taxa de *desempleo*.

En los dos últims anys, la novetat no és només que l'economia creix a un ritme adequat i superior al previst, sinó que creix amb fonaments sòlids i amb una intensa creació d'ocupació, insuficient, en tot cas, per impedir el que ja s'havia convertit en una perillosa divisió social entre els actius, és a dir, los que disposen d'un treball, i els passius, que, sense ocupació, conviuen cada vegada més en pitjor harmonia econòmica.

El que s'ha aconseguit amb la reducció de la taxa de *paro* és conseqüència d'una estabilitat política i d'un diàleg social permanent que ha fet possible la signatura de set acords en introducció de reformes que milloren i agilitzen lo mercat laboral.

I és així com, des de fa quasi un any, s'estan creant 1.500 llocs de treball cada dia, la gran majoria imputables a la iniciativa privada, situació que determina que, si els sectors productius de la nostra economia concretats en la petita i en la mitjana empresa estan complint la seua missió inversora i la garantia d'*empleo* en condicions d'estabilitat, també el Govern de la Generalitat haurà d'ordenar la seua política pressupostària, precisament per a no disparar la contractació de personal —quasi sempre sinònim de més burocràcia—, sinó per a promoure la creació de treball, canviant la tendència viciada i històrica de la reducció del *gasto* corrent per increment del capítol d'inversions.

Amb estos criteris referits a la petita i la mitjana empresa, també és intenció del nostre Grup Parlamentari, si és que hi ha negociació, impulsar els pressupostos del 1999 perquè el desmantellament pressupostari que van sofrir Comerç i Turisme a conseqüència de la seva absorció pel Departament d'Indústria recuperi les consignacions i recuperi el temps perdut per a consolidar lo comerç a les zones urbanes i als processos d'integració, fixant criteris sobre les grans superfícies comercials que han desertitzat una part important del comerç tradicional, per a superar la introducció física de l'euro i per a afrontar la nova legislació urbanística comercial —tot això a través de la Direcció General de Comerç i concretat en Comerç Interior.

En lo record de tots, estan encara los lamentables efectes d'un creixement desequilibrat. A principis del 1990, lo creixement de l'economia era evident però també van créixer los tipus d'interès, lo dèficit, lo dèficit exterior i la inflació. De seguida van arribar quatre devaluacions de la nostra moneda i les conseqüències immediates van ser fulminants. Entre el 1992 i el 1994, 880.000 ciutadans van perdre lo seu treball i el *paro* s'incrementava a un ritme de 2.000 persones cada dia.

Lo Govern de Catalunya, lo Govern de la Generalitat, també es va enganxar al carro dels desequilibris i de les desviacions. Recorden vostès quan l'Administració de la Generalitat incrementava el seu personal des del 88 al 93 —és a dir, en sis anys— a raó de 4.000 i 5.000 funcionaris per any, tot i assumint les transferències? Avui l'Administració de la Generalitat toca les conseqüències i ha d'afrontar l'inversió econòmica i mensual que representa la *fríolera* de més de 127.000 funcionaris. En la possible negociació dels pressupostos de 1999, lo Grup Popular continuarem amb l'exigència iniciada el 1997 sobre l'amortització de places per reducció de personal, salvant, lògicament, aquelles situacions que són inevitables per cessió o traspàs de competències procedents de l'Administració central.

Recorden la lamentable anarquia en les despeses corrents de dubtosa justificació, estudis i treballs tècnics, conferències i reunions, publicitat i propaganda i dietes i desplaçaments? Per cert, i dit sigui de passada, les dietes i els desplaçaments de tres consellers a Bilbao per a, entre altres coses, coincidir amb lo senyor Arzalluz i amb lo senyor Beiras en determinats plantejaments, les dietes, deia, les haurien pogut gastar visitant la Catalunya en recessió o la Catalunya cremada, que segur que s'hauria obtingut més rendibilitat i millor agraïment.

I, per últim, tenen memòria dels dèficits acumulats, convertits ara ja en endeutament estructural que pot depassar los dos bilions –amb «b»– de pessetes?

Mentre la posició econòmica i financera de la Generalitat pot ser comparable a una suspensió de pagaments, avui la situació general en lo context estatal és ben diferent. En l'últim exercici tancat de 1997, i amb un creixement del 3,4%, se van crear 370.000 nous llocs de treball nets, lo dèficit se va reduir fins al 2,6%, la inflació es va situar a l'1,8%, i en dos anys los tipus d'interès han caigut en més de quatre punts. Los resultats han sigut tan immediats com tangibles. Per posar només un exemple, que afecta un bé tan bàsic com és la «vivenda», a principis dels anys noranta una família mitjana havia de destinar el 50% de la seva renda a la compra d'un pis; avui, esta càrrega s'ha reduït del 50 al 28%, i una família amb una hipoteca de vuit milions ja fa dos anys que paga 20.000 pessetes menys cada mes.

Aquí queda, senyor president de la Generalitat, esta relació de records desafortunats, per si la vol recollir i considerar, formulada a efectes de transparència i de concreció, i amb l'objectiu de clarificar la difusió sistemàtica d'algunes inquietuds polítiques, o, potser, per a l'obtenció de rendiments electorals.

Senyores i senyors diputats, molt me temo que una vegada més haurem d'afrontar aquell interrogant, que al final resulta recurrent, relatiu a si en la societat del benestar la Generalitat ha assumit la responsabilitat sobre la garantia dels drets socials i el foment de la igualtat d'oportunitats. Precisament, alguns antecedents assenyalen decepció social per negligència política.

Per una part, lo creixement amb tendència sostinguda del col·lectiu de la gent gran, on los poders públics hauran d'establir una sèrie de mesures que, amb base a propostes tècniques, faculden a la presa de decisions sobre integració i sobre participació d'acord amb les competències de cada administració. Tenint en compte que en l'àmbit social i de benestar la dispersió de les formes de vida dificulta qualsevol anàlisi per avaluar les necessitats de forma equitativa, molt de compte amb les alegries del Departament de Benestar Social, perquè està comprovat que ni el creixement econòmic ni una ideal distribució de la riquesa comporten, per si mateixos, la cohesió social i la solidaritat. Això, per una part.

I, per una altra part, lo sistema educatiu que l'Estatut i la Constitució posen a l'abast de tothom, en la impressió que ens transmet la societat, sembla que s'ha transformat en una maquinària de doctrina ideològica que separa l'autèntic del fictici i que allunya els bons dels dolents. I no és tan important, senyor president de la Generalitat, això que li dic de la impressió, o el que sembla, o el que es transmet, sinó que lo vertaderament important és que, com a mínim, és discutible la seua política sobre la garantia de drets i sobre la igualtat d'oportunitats.

Los ciutadans, senyores i senyors diputats, voten declaracions d'objectius o voten programes de govern, però mai han votat allò que són o allò que volen ser, en tant que això és patrimoni de la persona, que pertany a la seua intimitat i a la seua pròpia consciència. I vull afegir que la pretensió o la simple intenció d'estar subjec-

tes a la voluntat majoritària, a aquells valors que representen creences i sentiments i constitueixen a la vegada los fonaments de la llibertat individual i de la dignitat personal, la pretensió de subjectar-los, deia, equival a un error polític, per no dir moral, d'extraordinària magnitud.

I aquí, senyor president de la Generalitat, un o altre serà el responsable d'este error, que en un termini no fixat haurà d'admetre i de rectificar, però també reitero que, més que la forma i més que el fons, lo que importa és l'impuls deliberat que a vegades tenen los governants en l'exercici de les seues funcions. I si este impuls deliberat continua implacable, ja sigui des de l'hegemonia de Convergència i Unió, ja sigui des del control del mateix Executiu, llavors haurem de preguntar-nos de quina forma s'ha governat Catalunya en los últims divuit anys.

Amb paraules ben clares: lo compliment de les normes ha coincidit amb lo respecte al seu esperit? Los mitjans públics de comunicació dependents de la Generalitat –per si de cas, deixant al marge del dubte los professionals– han practicat l'objectivitat, lo rigor i l'equanimitat? Los directius de la principal entitat financera de la Generalitat han administrat escrupolosament los recursos públics sense que ells mateixos s'hagin autoconcedit crèdits en benefici del seu patrimoni particular? S'han complit aquelles expressions de respecte i de consideració a la llibertat d'expressió i a l'ús de qualsevol de les dos llengües oficials? S'han complit aquelles promeses o aquells compromisos, senyor conseller, que el Govern, a iniciativa pròpia, va fixar a l'últim debat monogràfic sobre incendis forestals?

Prengui en consideració, senyor president de la Generalitat, que no sempre el temps resulta un factor d'adversitat, sobretot quan encara queda prou trajecte per resoldre amb actitud crítica que el poder que vostè ahir reclamava significa la combinació idònia del mètode i de l'autoritat; que commoure l'emoció humana s'ha de traduir en convenciment i raó, i, una vegada més, que el criteri de manar és diferent, és contrari, al concepte de governar.

Ara és lo moment de governar, i és lo moment de la coherència en l'orientació, en l'administració i en la direcció. Governar, senyor president, per a orientar la política pressupostària de 1999 amb l'objectiu comú a què tots aspirem, en tant que estos seran los primers pressupostos que voluntàriament estaran subjectes a la disciplina exigida pel pacte d'estabilitat i de creixement que correspon als països de la Unió Europea i amb vistes a la globalització dels mercats a partir de l'any 2001. Este fet significa la variació total de les tècniques d'elaboració pressupostària que el Govern ha practicat a lo llarg dels últims disset anys. Amb altres paraules: la rutina i la comoditat que suposa la utilització del sistema incremental sobre xifres de l'any anterior, senzillament és una antigalla poc apropiada a un executiu que ell mateix se proclama modern, dinàmic, europeu i avançat.

Governar equival a aplicar el principi de transparència perquè les subvencions i els recursos que controla l'Administració de la Generalitat no siguin objecte de dub-

tes ni desconfiança, amb querelles als tribunals de justícia per sospita dels responsables implicats. Governar, senyor president, perquè, amb la serenitat que reclamen determinat tipus de situacions, se pugui acordar, com hem dit abans, que la més alta institució financera de la Generalitat –és a dir, l'Institut Català de Finances– sigui rellevada de l'execució de les sol·licituds de crèdit a les empreses objecte del Pacte per l'ocupació, en tant que l'historial de l'Institut Català de Finances posa en entredit la solvència i la correcta concessió o denegació del límit establert de 25.000 milions de pessetes. Per si de cas, reflexioni sobre la idoneïtat del Departament de Treball, perquè, ara com ara, és element encara de controvèrsia no resolta.

Governar és també assumir la direcció amb lo rigor perquè, conciliant los principis d'eficàcia i d'eficiència, se pugui perfeccionar la posició financera de la Generalitat, que apareix impotent per a frenar lo ritme de creixement del seu endeutament. Com ja he dit, dos bilions –amb «b»– de pessetes d'endeutament acumulat significa que, només amb una altra legislatura, estaríem parlant de tres bilions –amb «b»– de pessetes, si de base serveix la progressió de l'endeutament en los últims quatre anys.

Governar sense la visió de fantasmes en la política de suport a la realitat municipal, a partir de l'adequada decisió que determini los serveis que corresponen a competències pròpies dels ajuntaments, en espiral viciada que els genera desviacions que els resulten insuportables des del punt de vista econòmic i financer. És intenció del Grup Popular la formulació d'una proposta de resolució per tal que el Govern iniciï converses amb los diferents grups parlamentaris amb l'objectiu d'establir criteris per a impulsar un pacte local a Catalunya que vingui a substituir lo profit i el confort històric de l'Administració de la Generalitat amb relació als nostres ajuntaments.

Governar equival que l'adequada política territorial tingui com a finalitat lo compliment de les nostres pròpies lleis. I, com que la infracció és evident, no poden complir les previsions del Pla territorial general, no s'observen avenços en los plans comarcals d'alta muntanya i no s'executen les inversions consignades, que són determinants en un període de consolidació del creixement.

I, per últim, senyor president, governar també significa orientar i dominar la veu del seu Executiu quan algú intenta disfressar la veritat recolzant-se en lo mal gust i perdent l'equilibri, la moderació i la serenitat, per raó, en este cas, dels incendis forestals, i quan lo que està en joc se refereix a pessetes perdudes, a patrimoni arrasat i a situacions personals de desmoralització familiar.

Deia, senyor president, que governar també significa orientar i dominar la veu del seu Executiu. Ja sigui per mediació del diàleg o de l'acord, ja sigui amb la discussió d'esmenes en lo tràmit pressupostari, lo Grup Popular intentarem incloure als pressupostos de 1999 totes les partides necessàries que garanteixin lo compliment de les propostes de resolució objecte del referit debat sobre incendis forestals, la qual inclusió preveu neutralitzar, també, lo desmantellament imparabla de la nos-

tra agricultura, avui en situació de supervivència, quan no d'agonia, i en tot cas de possible fallida general.

I quan parlo d'acords o de les esmenes pressupostàries, significa i vull dir que el Grup Popular no volem comprometre lo sentit del nostre vot als pressupostos de 1999, la qual decisió mai serà per qüestions conjunturals –les que siguin–, sinó que vindrà determinada, esta decisió, per les prioritats que reclama la mateixa societat catalana.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Tinc per a mi –i per acabar– que la societat, a Catalunya, prefereix la normalitat i l'estabilitat, lluny de les trifulgues organitzades que generen los falsos debats per rendiments electorals; prefereix també, la nostra societat, avançar per la via de la discussió en la tolerància, sense imposicions que signifiquen càrregues o temors, i tots preferim que, en l'essència de la política catalana, no apareguin distorsions personalistes que rebaixin la nostra solvència i el nostre rendiment col·lectiu.

Atents a la seva resposta, este és, senyor president, lo sentit del nostre posicionament.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon prendre la paraula, ara, al molt honorable president de la Generalitat, per un temps..., sense límit de temps.

El president de la Generalitat

Senyores i senyors diputats, senyor president... Senyor Curto, tinc por que potser li contestaré d'una manera una mica desordenada. Vostè ja m'ha dit que havia de posar ordre en les meves idees, i deu tenir raó, però no sé si ho ha aconseguit, perquè em sembla que li contestaré de manera una mica desordenada. Dispensi.

Vostè diu: «Estem en temps de govern», ha dit vostè. És veritat –o temps de governar–, estem en temps de governar. I és el que fem. I és el que fem. Vull dir que tota aquesta excitació de la qual vostès em parlen –ja li ho he dit abans al senyor Nadal–, la veritat és que a mi, personalment, m'afecta poc. Veig que hi deu haver gent excitada, perquè en parlen, però la veritat és que nosaltres no n'estem, d'excitats. I, efectivament, estem pensant que estem en temps –com vostè diu molt bé– de governar. I és el que fem. Perquè, vejam, per dir que no governem, de vegades es diu: «Ara no fan inversions». Escolti, no és veritat, no és veritat. Miri, l'altre dia mateix, un diari de Barcelona explicava que, només en carreteres diguem-ne no de primer ordre, de primeríssima fila, la Generalitat, ara, doncs, ha iniciat la inversió de 46.000 milions. Per exemple. Això és governar. Que ha iniciat, després de l'acord al qual ha arribat amb el Govern, la construcció de l'ampliació de línies de metro, i el seu perfeccionament, i el metro del Baix Llobregat, etcètera, per 44.000 milions. Abans he dit vint-i-set i resulta que són vint-i-vuit centres d'assistència primària, i els 2.112 milions que es gastaran també a Barcelona per aquest mateix concepte. De les escoles, ja n'he parlat: 82.000 milions, dels quals 26.000 –em sembla que són concretament– s'engeguen ara, no?

Es va llançar el Pla d'instal·lacions esportives, se segueix treballant en el camp de l'habitatge, tant li fa que sigui a la Pau, com a Sùria, com a les Vivendes del Governador, com a Calella... Es digui el que es digui, la veritat és que es fa una política de depuradores molt important. Governar és arribar a un acord amb el Govern central per tirar endavant, finalment, ja definitivament, la depuradora del Prat, que és un dels problemes, un dels grans dèficits que teníem plantejats. Governar és tirar endavant els regadius, governar és tirar endavant l'electrificació del tren d'Igualada, governar és anar fent les comissaries de mossos, governar..., bé, governar és això: governar és seguir, doncs, enviant al Parlament totes aquelles lleis que es considera necessari de fer –i això ho fem. Per tant, entenc que governem.

Veig que vostè ha dit, ha fet referència als focs... Primera: el que li vull dir és que tots els compromisos que es van prendre s'estan complint. Em sap greu dir-li una cosa però la hi diré, perquè, de tota manera, vull dir, aquestes coses, de vegades, s'han de dir. Per part del seu partit, algú va dir que era una vergonya que se'ns cremessin 27.000 hectàrees –de les quals, en realitat, de bosc, eren 14, perquè 9.000 eren de cereals, etcètera, etcètera, i unes altres eren de garriga– i que havíem de prendre exemple de Galícia –ho van dir. I, al cap de 15 dies, es van cremar 30.000 hectàrees a Galícia, no? Ho dic perquè, en aquest tema del foc, que és una de les coses en les quals tot és més..., és a dir, és un tema tremendament perillós, no?, és convenient de no fer comparances d'aquest tipus. I no les facin. No és la primera vegada que en fan, no és la primera vegada que en fan. No recordo que l'hagi feta vostè, personalment, però digui als seus companys de partit que això no ho facin.

Ara, pel que fa a la resta, deixi'm-li dir que els compromisos que s'havien de fer, doncs, s'han complert: es van fer els primers pagaments, em sembla que va ser, el dia..., a primers de setembre; se n'han fet uns altres el dia 22, etcètera.

Més temes que vostè ha plantejat, que també estan en la línia del governar. Que ve a ser, doncs, el tema de la gestió, no? Sobretot, vostè s'ha ficat molt en el tema de la funció pública. Això es va dient i es va repetint i, de vegades, al final, potser, resultarà que la gent s'ho creurà, no?, que tenim tants funcionaris i que, en fi, és un desori, i això no és cert. I li ho demostraré amb xifres, xifres que trec de dades del Ministeri, és a dir, dades que trec, per exemple, d'una publicació del mes de maig del 98: *Estudio de efectivos de las administraciones públicas de las comunidades autónomas*, de la Secretaria de la Comisión de Coordinación de la Función Pública, Ministerio de las Administraciones Públicas. El ministre –ja ho sap vostè– és el senyor Rajoy. Bé, aleshores, fent aquest estudi, després d'un altre estudi sobre les *administraciones públicas* –aquest és del 97–: *Las administraciones públicas en las comunidades autónomas del territorio de régimen fiscal común*, etcètera... Bé, es fa un estudi sobre una sèrie de comunitats, concretament: Andalusia, Canàries, Catalunya, Galícia, València –el primer d'aquests estudis és el País Basc–, i vegin quins són els resultats. Segons, segons el Ministeri –Ministeri que, en aquests

moments, està governat pel Partit Popular–, per exemple...: quants milions, quants milions per funcionari, és a dir, cada funcionari, quants milions maneja, diguem-ne, és a dir, si es fa la ràtio entre el pressupost gestionat i els funcionaris que hi ha? Doncs, miri: al País Basc, a cada funcionari corresponen 15.400.000 pessetes; Catalunya, 15.080.000 pessetes; Galícia, 11.830.000 –o sigui, bastant més baix ja–; Andalusia, 11.310.000; Canàries, 10.600.000 pessetes, i València 9.700.000. O sigui que, per tant, des d'aquest punt de vista, és clar que Catalunya està en la part més alta del que en podríem dir l'eficiència de la funció pública. O bé, una altra de les maneres com, normalment, es mira això és veure la relació que hi ha entre el capítol I i el total del pressupost –així ho mira el Ministeri, almenys. La que està més ben classificada és Catalunya, que té el 31%. La segona és Galícia, amb el 37% –37, del 31 al 37–, Andalusia, 38, i, València, el 38; el País Basc, el 39, i, Canàries, el 41.

Molt bé. La relació d'habitants per empleat públic. Primer: on hi ha més habitants per cada funcionari: 57 a Catalunya, i després ja baixem a 45 al País Basc, 40 a Galícia, 37 a Andalusia, 37 a València i 32 a Canàries. I així successivament. Això –ho repeteixo– no són dades nostres; són dades, concretament, del Ministeri dirigit pel senyor Rajoy. I més coses sobre aquestes, diguem-ne, d'eficàcia en la gestió, els podria donar. És a dir, el que tirem la LOGSE endavant i altres no la tirin endavant és una demostració d'eficàcia; el que s'està fent amb sanitat és una demostració d'eficàcia; el que s'ha fet, concretament, per exemple, doncs, també en el camp universitari ha estat una demostració d'eficàcia, etcètera.

Una altra cosa que també es va repetint, un cop i un altre –i, al final, potser, podria donar-se el cas que la gent s'ho arribés a creure, no?– és aquest cèlebre tema que em crec que m'haurien plantejat abans –i no me l'han plantejat, però vostè sí que, encara que una mica de refiló, n'ha parlat–, que és el tema de l'endeutament de la Generalitat, eh? Sobre això, sí, sí, que en puc parlar; naturalment que en puc parlar. L'endeutament de la Generalitat és d'un bilió..., no li sabria dir, 650.000 pessetes, aproximadament; no arriba a un bilió, 700.000 pessetes.

I això, naturalment, pot semblar un disbarat, pot semblar una quantitat tremenda, no? Una persona que cobri 100.000 pessetes al mes, 150.000 al mes, li parlen d'un bilió, 700.000 pessetes, 700.000 milions de pessetes i diu: «Caratxos, això sí que és tirar la casa per la finestra». Però, a mi em fa l'efecte que, encara que vostè no hi hagi insistit gaire, val la pena de dir en aquest Parlament que hem de tenir una idea de les magnituds, perquè, vostè sap quin és l'endeutament del Govern central? L'endeutament del Govern central es calcula que, l'any 98, serà de 48 bilions, 48 bilions! Per tant, estem en aquest ordre de magnitud: 48 bilions i, el Govern de la Generalitat, un bilió, 700.000. Si, abans, hagués contestat als socialistes, els hauria explicat com ha evolucionat aquest endeutament, i que consti que ho hauria fet sense criticar-los, perquè, en realitat, el que va passar, de l'any 82 a l'any 95, és que van passar de 4 bilions a 40 bilions, però és una cosa que va passar a

molts països d'Europa i, a més, vull dir, realment, una bona part d'aquest endeutament va passar, en el cas del Govern espanyol, com també va passar en el cas del Govern de Catalunya, no pas per, diguem-ne, per despeses de funcionament, sinó per inversió.

Pel que fa al cas del Govern espanyol, no ho sé tant com pel que fa al de Catalunya, però crec que, en part, va ser així –almenys, en molt bona part–, i, en el cas del Govern de Catalunya, va ser totalment així, perquè hi ha una cosa important de cara a la gestió, que és que els ingressos corrents a Catalunya han estat superiors a les despeses corrents. Per tant, el que passa és que, l'endeutament –que hi ha estat–, el trobem després en la inversió. És a dir, sense, sense l'endeutament, no hauríem pogut invertir –hauríem pogut invertir només la meitat del que hem invertit. I, evidentment, la diferència, aleshores, amb el país que tindríem és aquesta –seria gran.

Repeteix que dic aquestes xifres no amb ànim polèmic, ni amb vostè ni tampoc –malgrat les referències que hi he fet– amb el Partit Socialista. Simplement, aquesta és la situació i val la pena que la sapiguem encaixar dintre del que són les seves magnituds, oi? I, si, després, volguéssim donar-hi un toc polèmic, també podria..., i, evidentment, si comparéssim, doncs, l'endeutament, per exemple, amb el PIB, veuríem que la situació de la Generalitat, en aquest sentit, doncs, és bona comparada amb altres comunitats autònomes. Si comparéssim la relació, la ràtio entre l'endeutament i el pressupost, veuríem que la relació, si la comparem amb l'endeutament i el pressupost de l'Estat, és molt més favorable a la Generalitat, etcètera. Però no hi entro més. Simplement és perquè entenguin bé que voler polemitzar sobre això, els qui hi vulguin polemitzar, no té sentit, no té cap mena de sentit, i, fins i tot, sense entrar en ànim, diguem-ne, de confrontació, és fàcil de parlar-ne i de deixar clar que el que s'ha fet està perfectament dintre de la línia.

Fixin-se si està dintre de la línia que fins i tot l'endeutament espanyol, sent gran, només amb 7 o 8 punts passa el 60% que se li va assignar en els criteris de Maastricht. Per tant, no fem drama d'una cosa que és absolutament normal. Una altra cosa és que ara això ho hem de tirar avall, i, aleshores, el que li vull, com a demostració de bona gestió, senyor Curto, és que, precisament –i em sembla que vostè ha dit que això no ho aconseguíem–, precisament, això ho estem tirant avall. Aquest endeutament, l'estem contenint i estem, a més, complint les normes que ens dóna, per una banda, Brussel·les, i que, per l'altra banda, ens dóna, també, directament o que ens donen –Brussel·les ens les dóna en bona part–, diguem-ne, a través de Madrid.

Tots els índexs de compliment que ens ha posat el Govern, tant en l'època del ministre Solbes com en l'època del ministre Rato, els hem complert. Havíem de fer un dèficit no financer de 47.000 milions de pessetes l'any 96 i el vàrem fer de 46.000. Havíem de fer un dèficit financer de 25.000 milions de pessetes el 97 i el vàrem fer –ens vam passar de 600 milions–, i havíem de fer un dèficit de 18.000 milions de pessetes aquest any i, tal com van les coses, el complirem fins i tot amb una mica, amb una mica d'escreix.

Per tant, aquest esforç de disciplina que el primer que l'ha de fer és el Govern espanyol, perquè és el que realment més es va endeutar –i torno a dir que no ho dic amb ànim de crítica, però és el que més es va endeutar–, l'estem fent tots, i, contràriament al que vostè deia, l'estem fent bé. I, per acabar-ho d'arreglar, per dir-li i, fins i tot, per contestar indirectament una cosa que s'ha dit abans, li vull fer notar que, com a mostra de bona gestió, resulta que el cost d'aquest endeutament –també en el cas de la Generalitat– és més baix que no pas el de l'Estat: el nostre és el 6,46 i, el de l'Estat, és el 7,39.

Bé, deixo de banda, ara, aquesta qüestió i passo a altres temes que m'ha semblat que, bé, d'una manera, potser, una mica velada –però vostè anava parlant d'aquests temes–, feien referència a la qüestió de la Llei de política lingüística. Li vull dir que nosaltres estem complint aquest tema i que sempre hem estat molt, molt escrupolosos pel que fa al compliment de la llei. Molt escrupolosos perquè, precisament, sabem com és de delicat el tema, sabem les actituds que en alguns sectors hi ha, sabem que no podem relliscar en aquesta qüestió i, per tant, hem anat sempre, sempre amb una extrema, amb una extrema prudència.

Ara mateix, com a cosa positiva, li he de dir que la sentència que s'ha dictat sobre la qüestió que s'havia debatut fa dies respecte a la retolació dels jutjats ha estat favorable al Govern de la Generalitat. Per tant, una demostració més, una vegada més, que nosaltres hem actuat amb gran cura. No es tracta d'imposar res, hi ha una llei a Catalunya –hi ha una llei– que, evidentment, intenta afavorir el català, perquè –i em sap molt de greu no tenir-la perquè me l'he descuidada a l'escó– perquè, com diu l'explicació del perquè de la sentència, el tribunal diu: «Hem de sortir de la base que el català està en una situació de fragilitat i se l'ha d'ajudar» –això ho diu la sentència; no ho dic jo. Bé, per tant, jo crec que aquí hem actuat i seguirem actuant –estigui'n segur– amb prudència. Ara, això sí, això sí, aplicant la llei.

Bé, a part d'això –estigui tranquil–, nosaltres hem dit sempre que no teníem ganes d'interferir d'una manera que pogués resultar un destorb de cara a la negociació que hi pugui haver al país Basc. Ho hem dit, ho hem repetit, ha estat sempre en la nostra línia. Ara, això no treu que nosaltres, les reivindicacions que hem de fer, les fem. És a dir, allò que passa que alguns vénen i ens diuen –perquè això passa, ja va passar l'any 78, 79, l'any 80, ara passa–: «Escolta: ara que hi ha d'haver aquesta negociació, sobretot, vosaltres no digueu res; vosaltres, sobretot, calladets; vosaltres, amagats». No, escolti'm: nosaltres hem de seguir fent el nostre plantejament i, el nostre plantejament, el tenim anunciat de fa temps.

Creiem que la política que hem fet aquests últims cinc o sis anys ha estat positiva, hem aconseguit bons guanys importants, i els hem aconseguit, alguns d'ells –especialment, per exemple, el tema de finançament–, doncs, com ja he reconegut abans, amb el Partit Popular, però aquesta tècnica o aquesta manera de fer que, de fet, ens obliga a una negociació cada dos per tres no és la que convé. Més val que un dia, com deia jo ahir, ara que ja hem complert amb tothom, perquè jo crec que, molt sobradament, hem complert, també –perme-

ti'm que ho digui amb aquesta rotunditat—, amb Espanya, digui: Miri, escolti, parlem ara del tema de fons, del fons de la qüestió. Hi ha un tema, per exemple, que vostè no me'l podrà discutir; nosaltres, que teníem ganes de discutir algun altre tema de finançament, hi hem renunciat, perquè la veritat és que sí que teníem un compromís de no plantejar això així a l'engròs, conjuntament; podem plantejar —i ho fem— coses concretes —això sí—, però, així a l'engròs, no podem donar-ho a anunciar fins a l'any 2001; d'acord. Senyor Curto, el 2001, senyor Curto i senyors socialistes, pot ser que sigui l'any 2000 i no cal que m'estengui en explicacions sobre per què el 2001 potser serà l'any 2000. Però és que el 2000 està aquí a la cantonada, no?

I li vull dir una altra cosa: el mateix *lehendakari* diu que el calendari de negociació porta a l'any 2000, ho diu ell, porta a l'any 2000. Resulta que el nostre calendari, no el fet amb motiu de la treva, sinó el fet amb motiu del pacte que vam fer amb el Partit Popular, porta a l'any 2001 o a l'any 2000, això ja es veurà, però a l'any 2000, 2001. En el finançament, per tant, no hi ha dubte; en altres coses crec que també és hora que, tal com ja tenim anunciat de fa temps, plantejem algun..., en fi, plantejem més a fons el que ha de ser la nostra reivindicació d'Espanya en tant que estat plurinacional. Però, bé, ho farem —ho hem dit— i ho seguirem fent, doncs, d'una manera que sigui al menys pertorbadora possible; però, entengui'm bé, que no sigui pertorbadora no vol dir que ens haguem de mossegar la llengua cada dos per tres, no vol dir que haguem de callar, no vol dir que haguem d'acceptar allò que diuen: «escolteu, vosaltres, vosaltres vindreu després». No, nosaltres venim quan toca i toca ara, i de fet ja fa molt de temps que hem dit que tocava ara; el que ningú no ens havia dit és que ara tocaria la treva. Ara resulta que toca la treva, però no ha estat decisió nostra que toqués la treva ara; en canvi, que nosaltres hem de negociar això l'any 2000 o 2001 i que algunes coses ja hem anunciat que aquesta és l'última legislatura que podíem seguir fent la política que fèiem, això fa molt de temps que ho tenim anunciat; és la treva que se'ns ha ficat entremig!, benvinguda siga, gràcies a Déu, mireu que surti bé, jo crec que sortirà bé, sincerament crec que sortirà bé, però nosaltres hem de fer el nostre plantejament, tal com el teníem ideat i tal com el teníem anunciat.

Bé, potser només perquè..., i perdoni, senyor Curto, si li contesto d'una forma una mica desordenada i, a més, si no contesto tot el que m'ha plantejat, però jo crec que en el tema de l'atur —i és l'últim tema que li tocaré—, home, precisament el resultat és molt bo. Jo puc admetre que en aquest resultat intervenen molts factors, en qualsevol país intervenen molts factors de tipus general, no?, de conjuntura mundial; en l'atur intervén la policia de Tailàndia, a vegades, i la crisi del Japó i la crisi d'Amèrica del Sud..., hi intervenen moltes coses i, per tant, posar-se la medalla de la baixa de l'atur només el Govern de la Generalitat seria absolutament abusiu; ara, alguna cosa hi deu haver fet, devem haver fet. Per exemple, no hi ha cap altre indret en tot l'Estat espanyol on s'hagi pogut fer un pacte per l'ocupació com el que s'ha fet, amb les patronals, amb Comissions Obreres, amb la UGT... Evidentment, això s'ha de reflectir ara en la política que es fa, que es farà i que es

farà a partir d'ara. I per cert, sigui dit de passada, no estic gens d'acord en dues coses que vostè ha dit. Primera, em sembla que és molt bo que s'hagin dedicat 25.000 milions, que en realitat són 27.500, perquè n'hi ha 2.500 de l'Institut Català de Crèdit Agrari, per tal, diguem-ne, d'ajudar al desenvolupament empresarial. I, per altra banda, amb tota sinceritat, crec que és molt injust i gairebé —i perdoni—, però em sembla que hi ha gairebé com una mena d'espècie de punt de fixació en això per part de vostè, a vegades, en la crítica que fa a l'Institut Català de Finances, que li acabo d'explicar que, precisament, és una institució que en totes les inspeccions que els han fet recentment i en els seus resultats, recollint una cosa que he dit abans, quan parlava amb el representant socialista, en els seus resultats, doncs, està sent..., està tenint una actuació molt positiva. Però, en fi, és que aquests 25.000 i aquests 2.500, que a més varen ser, en bona part, petició —petició que em sembla intel·ligent i encertada— dels sindicats, no els pensem treure i es faran a través de l'Institut Català de Finances. Ara, el Pacte per a l'ocupació..., entre moltes altres coses que s'han d'anar fent de mica en mica, que algunes d'elles ja es fan, però s'han de reforçar, altres són noves, algunes sortiran en la discussió dels pressupostos del 99; però això, per exemple, només s'ha fet a Catalunya, no? I, per altra banda, en fi, el resultat des del punt de vista de l'evolució també és prou important. Fixi's que a finals dels anys vuitanta, l'any 89, nosaltres teníem una població ocupada que era d'1.750.000 persones i que ara tenim una població ocupada de 2.318.000 persones. Ho torno a dir: seria absolutament abusiu que, d'això, ens n'atribuïssim tot el mèrit, però una part del mèrit indubtablement hi és, indubtablement hi és.

Bé i sento que potser queda algun punt sense contestar-li, senyor Curto, però, en tot cas, vostè ja m'ho farà notar, si és que considera que realment és absolutament necessari que li contesti.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Curto, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'Institut... (*Pausa.*) Senyor president, senyor president de la Generalitat, l'Institut Català de Finances, senyor president, no és cap obsessió, és una crítica documentada, prou malmesa, però és que a més ja no en tenim, d'obsessions. Jo, senyor president, mirant-lo a vostè, perdo totes les obsessions, no? (*Remor de veus.*) Me sento inspirat en este tipus de crítica, sobretot quan del que estem parlant és d'irregularitats històriques i documentades.

Governar ha dit vostè que és fer carreteres, escoles, CAP..., només faltaria això, senyor president, que no ho hagués fet; però governar, senyor president, és administrar, és transparència, és rigor, és impartir justícia al qui l'ha de menester, sobretot quan es tracta de recursos públics: administrar, transparència i rigor. Si no recorda això de Galícia, senyor president, és que no deu ser

massa important l'afirmació que es va fer. Aquí es va celebrar un debat sobre incendis forestals on cada grup parlamentari vam fixar la nostra posició i és en ordre a este posicionament, perquè jo també m'he referit al seu posicionament, al del seu Govern, és en ordre a este posicionament al que ens hem de referir en les nostres intervencions; la resta són excuses poc apropiades a un debat d'esta naturalesa, a un debat d'esta altura. I, a més, senyor president, li diré que vostè, com a president de la Generalitat, té l'obligació de precisar, no deixar a l'aire cap incògnita respecte a la situació personal, política o institucional.

És a dir, lo nostre endeutament no és de 2 bilions de pessetes, diu vostè, és d'1,8, clar, però hi ha un altre tipus d'endeutament, senyor president, que és lo traspàs de partides anteriors a pressupostos posteriors. Però és que, a més, li diré una altra cosa quan li he parlat que vostè té l'obligació de *precisar*. Vostè té pocs pèls a la llengua per a formular crítiques, a vegades acusacions, al que és lo Partit Socialista. L'endeutament del Govern central –en estos moments estem en directe per a tots los ciutadans de Catalunya–, vostè ha dit: «L'endeutament del Govern central és de 40 bilions». És que el Govern central, senyor president, té un Executiu que fa dos anys que governa i, lògicament, no ha generat 40 bilions d'endeutament; en tot cas, sí que ha d'assumir les conseqüències d'esta herència donant-les com a bones per no entrar en conflictes i en temes comparatius. I també ha dit una altra cosa, que, és clar, si es diu així, doncs sembla que queda molt bonic, i jo li'n diré una altra: «És que l'Administració de la Generalitat, amb el nombre de funcionaris, administra 15 milions o li toca a 15 milions per funcionari»; doncs, déu n'hi do, senyor president!, hi ha funcionaris que cobren 700.000 pessetes cada mes per administrar 15 milions, se mengen la meitat del jornal; no nos interessa això, sap? S'ha de regular l'Administració de la Generalitat.

Però, en tot cas, senyor president, nosaltres sí que li hem plantejat qüestions, perquè hem volgut determinar dos tipus de fets, que lògicament tenen relació amb l'àmbit polític en què ens movem; és a dir, hem dividit lo nostre discurs en dos parts importants: per una part, si es vol la crítica al que nosaltres entenem excessos i radicalització de les posicions nacionalistes, probablement amb experiments que generen contradiccions polítiques i generen desconfiança i decepció social, això per una part, i, per una altra part, hem volgut determinar, hem volgut deixar clar lo col·lapse de l'Administració de la Generalitat, senyor president, que, encara que vostè digui el contrari, l'«apalancament» financer provoca irregularitats de tipus legal –l'«apalancament» financer de l'Administració de la Generalitat provoca irregularitats de tipus legal– i negligències administratives que afecten la reputació política d'este Govern; és a dir, dos apartats.

I, per seguir un ordre, li recordo, senyor president, que l'aplicació de la Llei de política lingüística continua carregada de quotes, de sancions i d'imposicions. Les enquestes del seu mateix Govern determinen que el 46% estan en contra o poc a favor de les quotes de ràdio; és una enquesta del seu mateix Govern. Està carregada també d'elements que atempten contra la lliber-

tat d'empresa i proveïda d'instruments que inevitablement suposen un càstig al que és la llibertat individual i a la garantia d'igualtat d'oportunitats. Permeti'm un exemple molt recent: los pares i les mares que conviuen en la normalitat del català, que coneixen perfectament la llengua catalana i que s'expressen habitualment en català segur que se senten satisfets en rebre la guia escolar editada en català, iniciativa del Departament d'Ensenyament. Doncs, per raons d'origen o de procedència, a la millor, senyor president, per qüestions de necessitat, o pot ser que per motius d'edat i de formació també hi ha pares i mares que sent tan catalans com los primers només coneixen i només se poden expressar en castellà. No creu, senyor president de la Generalitat, que a estos pares també els agradaria rebre la guia dels seus fills en la llengua castellana, més enllà del dret que els assistix per raó de la seua oficialitat? Ha pensat vostè en algun moment en la reacció d'estes famílies, que també se senten catalanes, davant d'un fet d'esta naturalesa? És allò que li deia jo en lo meu discurs, senyor president, que la realitat i la impressió estan coincidint, és a dir, separació de bons i de dolents. Podria ser això, senyor president, allò del sotmetiment al voluntarisme dirigista?

La novetat o l'ocurrència que vostè incorpora al seu discurs se tradueix –diu– en l'esgotament del model autonòmic, que segons vostè arriba a una situació de final d'etapa. I com interpreta vostè este esgotament, senyor president? Doncs, miri, amb una afirmació, amb una afirmació que forma part del context del seu mateix discurs i que posa al descobert quina és la seua consistència: «Més que de gestió» –senyor president, va dir vostè–, «més que de gestió, avui els parlaré de poder.» Magnífic, no parléssim de gestió, que no interessa; no parlem de gestió, que avui no toca. Doncs, jo, senyor president, que vinc d'un poble on hi ha *cruce* de cultures diferents –Aragó, València i Catalunya–, sembla que he heretat allò dels aragonesos, no?, que són tosuts: vostè diu no parléssim d'això, doncs jo en parlaré. I li parlaré de gestió i també li parlaré, si m'ho permet, de contradiccions.

Quan vostè ahir va parlar de la Catalunya del 2010, literalment va dir: «Cal fer de Catalunya una societat equitativa, una economia capaç de créixer, un país amb bones infraestructures i una societat del coneixement, de la cultura i de la informació; cal fer de Catalunya tot això.» Home, no havíem quedat, senyor president, que segons tots los seus discursos als passats debats de política general i al d'investidura, que érem los millors en informació i en el coneixement, que estàvem a l'avantguarda dels aspectes culturals, que teníem les millors infraestructures i que el nostre creixement, per damunt del ritme europeu, era superior a la mitjana del creixement estatal? Clar, quin és lo seu discurs vàlid, senyor president?, aquell que ha formulat anteriorment, lo que formula ara, lo que a la millor apareixerà després als mitjans de comunicació? Clar, vostè em respondrà: tots. Quan afronta les crítiques, senyor president –això ho ha dit alguna vegada–, vostè està a favor del cicle; quan no hi ha crítiques, se posa en contra del cicle i, quan entrem en la calma, al marge del cicle. És a dir, quan vostè fa este tipus de discursos segons allí on li convé, és

quasi com allò que, salvant les distàncies, nos ensenya lo Totpoderós: lo senyor Pujol, *en el cielo, en la tierra y en todo lugar*.

És a dir, la Catalunya del 2010, senyor president, queda molt bé com a titular, però per al que nos ve per davant en lo que queda de legislatura, dic de «tarea» de legislatura, la Catalunya del 2010 queda molt bé, senyor president; però pel que nos ve per davant val més que parléssim de l'octubre, novembre i desembre d'enguany, on, amb una mica de sort, és possible que salvéssim la temporada. Ja li he dit que ara no és l'hora dels contrincants, senyor president, *todo se andará*; estem en plena legislatura, i que sàpiguen los ciutadans que encara tenim deu projectes de llei pendants d'aprovació i més de tres-centes iniciatives parlamentàries dels diferents grups a substanciar en ple i en comissions. Per tant, oblidem-nos de l'invent, de l'ocurrència i de l'experiment, oblidí's també, senyor president, de discussions que no porten a res, de lo confederal perquè un o altre ha parlat de lo federal, i procurem complir la nostra obligació, encara que un o altre no ho va fer quan va «disfrutar» d'esta condició. Estem en temps de governar, de decidir i de determinar.

Senyor president, li voldria posar dos exemples de lo que significa l'administració dels recursos de la Generalitat. Incasol –i amb això acabaré, senyor president–, Incasol ha pressupostat –atengui, senyor president, que és una *peladilla*, això–, Incasol ha pressupostat per a 1998 255 projectes –per a 1998 ha pressupostat 255–; estos projectes corresponen un al 83, un al 1985, un al 87, un al 89, un al 90, dotze al 91, dos al 92, i així fins al 1998. Escolti, senyor president, tots los anys han pressupostat los mateixos projectes des de 1983. Què està passant aquí, senyor president?

GISA ha pressupostat, per a 1998, 264 projectes: un correspon al 90, dos al 91, quatre al 92, set al 93, cinc al 94, i així fins al 1998. Tots los anys també ha pressupostat los mateixos projectes, i a més, si no volíem caldo, tassa i mitja. GISA té un endeutament de 120.000 milions de pessetes. I li ho torno a preguntar: què està passant aquí, senyor president?

Conseguint al debat d'incendis forestals, lo conseller d'Agricultura –que no hi és– se va comprometre davant d'este Parlament que per tot lo mes de setembre presentaria lo projecte de constitució de l'Agència Privada de Boscos. Dos grups parlamentaris, un per veu del diputat que estic mirant –i m'està fent així amb el cap–, dos grups parlamentaris vam advertir que si el conseller no complia compliríem nosaltres; lo conseller no ha complit. Avui, 30 de setembre, lo Grup Popular hem entrat al registre del Parlament la corresponent proposició de llei per a crear esta Agència Privada de Boscos en substitució del Centre de la Propietat Forestal, és a dir, tot lo contrari del seu criteri incremental, senyor president. Nosaltres substituïm un organisme per un altre i vostè ahir ens anuncia la creació de cinc consells...

El president

Senyor Curto, hauria d'acabar la seva intervenció.

El Sr. Curto i Casadó

Acabo de seguida, senyor president; miri el que em queda. Vostè ahir ens va anunciar, senyor president, la creació de cinc consells i comissions amb tot el que significa del que dèiem abans: més personal, més *gas-to*, més despatxos, més problemes i més burocràcia.

Recordi, senyor president, a pesar de tot, a pesar que el *paro* va bé, segons vostè, recordi que encara hi han..., va millor que a la resta d'Espanya –va millor que a la resta d'Espanya–, recordi, senyor president, que encara tenim 125.000 famílies catalanes que estan sofrint este drama i que és lo primer problema de Catalunya, d'Espanya i d'Europa, i que vostè només hi va dedicar un minut cinquanta segons en una intervenció d'hora i mitja.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

(Pausa.)

Correspon intervenir ara al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per fer-ho el diputat senyor Rafael Ribó, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres, per una vegada, podem començar un discurs en un debat de política general coincidint amb el president de la Generalitat, en la idea que som al final d'una etapa, que cal obrir una nova etapa i que el dilema per a la nova etapa –aquí comença la diferència– no és més o menys autogovern, sinó canvi o continuisme, conservadorisme o progressisme, i, per tant, en la meua intervenció donaré arguments que sustenten la idea del canvi per a una nova etapa, d'aquesta confrontació democràtica de valors i de polítiques alternatives.

Vostès tenen, des de la majoria de Convergència i Unió, molt poca credibilitat per obrir una nova etapa. Si hom parla de final d'etapa s'ha de plantejar obrir-ne una de nova, i vostès per divuit anys que es poden examinar amb detall, pels pactes que han anat subscriuint, per les fugides constants de responsabilitats, no tenen credibilitat per obrir la nova etapa. El que veurem és quant trigarem, per les voluntats polítiques diverses, a tancar l'etapa actual i aconseguir definitivament el seu final.

L'horitzó no és el 2010, senyores i senyors diputats; l'horitzó hauria de ser 1999, que és quan a la ciutadania li tocava decidir sobre el seu contracte democràtic amb els seus representants. Hi ha sectors de la ciutadania que comencen a tenir la percepció de canvi, sectors petits o sectors grossos, molt importants entre els creadors d'opinió, entre sectors dirigents, entre quadres socials, entre empresaris, de tots colors polítics, també dins de la coalició governant, perceben que a Catalunya caldria un canvi.

Raons possibles per a aquest canvi? Primer, divuit anys; divuit anys gasten. Ja sé que se'm pot contestar que més

6202

gasta l'oposició. Però no són massa anys? No és potser ja una contradicció democràtica? Hi ha algú imprescindible per a aquest país? Hi ha algú que és l'únic que sap com funciona aquest país? Un país que, a més, té una altra raó afegida per a aquest canvi, quan se li ha instal·lat una visió absolutament essencialista, que va ser altra vegada present en el discurs del senyor Pujol: «les forces que volen apujar sensiblement el nostre poder han de ser determinants», i una llarga llista de cites que podia anar fent que demostra que hi ha algú que interpreta qui és bo per a Catalunya i qui és dolent per a Catalunya.

A mi em va passar no fa pas gaires mesos, quan vaig llançar unes crítiques a la política de formació d'adults del Govern de la Generalitat i vaig ser titllat immediatament d'anticatalà, com els ha succeït a molts altres ciutadans de Catalunya. Un essencialisme que ha tingut fins i tot esquitxades en el camp cultural i en el camp lingüístic, que ha estat incapaç d'agafar la pluralitat d'opcions fins i tot a l'hora de decidir temes absolutament polèmics, començant pel desgraciat desmantellament, en el seu dia, del Consell de Cultura, creat pel conseller Rigol.

Hi ha qui creu que són massa anys perquè hi ha aquesta concepció tancada a Catalunya, perquè hi ha hagut una sèrie de polítiques clarament a superar, com la permissivitat davant els desequilibris i les agressions territorials. Senyor president, llegeixi en aquesta cambra les reiterades memòries de la Fiscalia de Medi Ambient sobre l'acció de Govern actual de la Generalitat sobre medi ambient; doni'ns les xifres dels pressupostos de la Conselleria de Medi Ambient any rere any, com van descendint i per què; parli'ns del cas Puigneró com un exemple de l'altíssim criteri de cultura mediambiental que té el seu Govern.

Hi ha qui ho creu per com s'ha anat degradant la cosa pública. Senyor Pujol, l'escola pública a Catalunya és el 52% de l'escola, i si tenim en compte l'enorme dèficit de Barcelona, on és només el 39% —encara que valdria la pena recordar que vostès, dels solars cedits de l'Ajuntament no n'utilitzen pràcticament cap; dos, darrerament, dels que haurien d'estar construint—, compari-ho amb la mitjana de l'Estat espanyol, on l'escola pública és vora el 70%, i així va pujant a la Unió Europea en tots els països fins al 94%. D'això se'n diu degradació de l'escola pública o, millor dit, delimitar la igualtat d'oportunitats a base de traslladar a l'escola pública conflictivitats socials no dotant-la dels mitjans necessaris, i no exercir el control dels diners públics que van als concerts de la privada, aprofundint la desigualtat d'oportunitats.

Hi ha gent que creu que són massa anys de protecció dels poderosos, d'aquells que no paguen el cànon d'infraestructures hidràuliques, el rebut de l'aigua. Quin tema més poc citat —gens— en el seu discurs. Un tema de rabiosa actualitat i pendent, a més, de legislació i que s'arrossega any rere any amb milers de famílies implicades. Poderosos com els de la indústria farmacèutica; analitzi, si no, les retallades en l'anomenat *medicamentazo*.

Hi ha gent que creu que són massa anys de conductes insolidàries marcades per compromisos polítics, com

les seves estretes relacions amb dirigents polítics francesos aliats amb Le Pen, la ultradreta; com la seva negativa a rebre el president del Sàhara a Barcelona, quan a Catalunya hi ha el teixit més important de solidaritat amb el poble sahrauí.

Hi ha gent que creu que són massa anys de coresponsabilització amb polítiques conservadores, de desfiscalització, de desregulació, de restriccions de l'avortament, o massa anys de desgavell administratiu i financer, que no és imputable ni a Madrid ni a la Constitució espanyola.

No tinc temps, senyor Pujol, d'entrar a fons en el tema del deute. Si parlem seriosament de deute, de tot el deute —no faci jocs de mans—, segons el Banc d'Espanya, segons el seu conseller d'Economia i Finances, segons les xifres reconegudes, anem per damunt dels dos bilions de pessetes, i si hi afegim el que és la manca de capital públic, amb dèficit d'equipament necessari per posar el país al dia, ens acostem als tres bilions de pessetes. Ni amb un nou sistema de finançament a vint o vint-i-cinc anys, i més, si vostès van pactant abaixar l'IRPF o abaixar les plusvàlues, podem arribar a aconseguir aquest dèficit.

I no faci jocs de mans com ha fet amb les quantitats a recaptar sobre l'IRPF, que els mateixos pressupostos de la Generalitat del 98 —suposo que vostè se'ls creu— donen xifres sensiblement inferiors de previsions de les que vostè, altra vegada de forma triomfalista, ha anunciat aquí.

Ja sé que poden practicar la comptabilitat creativa, no seria la primera vegada, però no podran, per més comptabilitat creativa que creïn, sostreure's a la realitat que vostès s'estan endeutant no pas per invertir sinó per retornar diners, que vostès tenen un nivell d'inversió molt inferior a altres administracions, com l'Administració local, que està, ja a mitjans del 98, doblant el volum de licitació d'obra pública del que licita la Generalitat, i que vostès estan arrossegant una crisi financera que afecta coses tan senzilles com la crisi del sector hospitalari concertat, que generarà imperiosament un increment de les llistes d'espera. I creen una morositat de cara a ciutadans, a famílies, a ajuntaments que també s'han d'endeutar per culpa del seu deute, i això afecta la marxa de tot el país.

El que ha passat amb els pagesos i els rebuts de les caixes, senyor president, és *de vergonya*; de vergonya que hi hagi pagesos que hagin sortit al RAI, als morosos, perquè incompleix la Generalitat; de vergonya que hagin d'anar un director general i un secretari general de conselleria a negociar d'amagatotis a la caixa, sense cap compromís, i hagin de ser els pagesos que, per mobilització, arrenquin un possible compromís perquè no rebin més exigències que un ciutadà corrent pagui el que deixa de pagar el Govern de Catalunya.

Són massa anys construint una nova Administració —hauria d'haver estat nova—, farcida de defectes, de clientelisme, de centralisme, de burocratització. On són els comitès de desburocratització, senyor president? Quines són les seves conclusions? On són les enquestes d'insatisfacció que es fan al funcionariat de Catalunya i que mai vostès publiquen, perquè donen altíssims

Punt 1

índex de confrontació per la forma que vostès estan portant aquesta Administració?

Són massa anys, senyor Pujol, d'irregularitats i corrupteles. Vostès sí que administren aquest país com una finca, on funcionen poc sobre això dels controls democràtics. No m'aturaré en la llista, és massa llarga. Només li faré una pregunta: què hem d'interpretar del seu silenci davant del penúltim cas, el cas del Consorci de Turisme, on la Sindicatura de Comptes, les auditories –i ara està en mans, ja, com vostè sap, dels tribunals– analitzen mil milions de forat públic? Opina alguna cosa sobre això, el president de la Generalitat?

Li cito el darrer cas, de com utilitzen vostès aquest país com la seva finca. Podria citar com a darrer un exemple, no pas anecdòtic, que un conseller, quan es fa una luxació al colze, el que fa és gastar vora tres milions de pessetes de diner públic –hores de vol de determinat helicòpter–, saltant-se tot el que és la normativa d'hospitals comarcals, amb una ambulància esperant-lo en un determinat heliport per aplicar la normativa i veure medicament què calia fer, i menyspreant fins i tot la xarxa de salvament i la xarxa hospitalària, fer-se traslladar, sigui per decisió pròpia sigui per decisió d'algun altre conseller connectat via mòbil, a un lloc on ell creu que pot ser atès de millor manera.

Vostès han creat un sistema de blindatge davant d'aquesta sensació de corrupteles i d'irregularitats. Se'n parla, eh?, se'n parla entre l'empresariat, amb por; se'n parla en mitjans de comunicació; se'n parla, sense cap efecte, fruit també d'aquella concepció essencialista, de massa anys en el poder.

Per tots aquests motius, i per molts altres, creiem que sí que cal entrar en una nova etapa i que la ciutadania hauria de decidir canviar substancialment l'anterior, aprenent i estudiant a fons quin és el dilema real, que no és més o menys autogovern, que ara se'ns trasllada artificialment mercès a la treva d'ETA al País Basc. El dilema real és conservadorisme o progressisme, però no tenim cap inconvenient a entrar en el dilema que vostè ha plantejat: més o menys autogovern. Ens ha repetit el debat de 1987.

Si la memòria i les matemàtiques no em fallen, són onze anys. Literalment ha repetit paràgrafs sencers del debat de l'Estatut de l'any 1987. Els dèficits d'autogovern de Catalunya no són imputables al País Basc, senyor Pujol. Vostè té mans buides sobre aquesta qüestió, i per això ara en fa un desplaçament electoralista. I és poc creïble, aquest desplaçament, perquè vostè, en primer lloc, oblida la transició, qui va aconseguir l'Estatut. Oblida que en divuit anys, en solitari, menyspreant la força de la transició, ho ha administrat; ha jugat, com a moneda de canvi, amb l'autogovern de Catalunya. Si no ha avançat prou, alguna responsabilitat deu tenir vostè. Si en divuit anys hi han hagut lleis restrictives contra l'autogovern –per cert, la majoria votades pel Grup de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats: Llei de bases del règim local, Cossos i forces de seguretat de l'Estat, i un llarguíssim etcètera..., per cert, votades per vostès–, alguna responsabilitat deuen tenir!

Amb qui farem l'increment de l'autogovern, ara? Ho hem provat amb el PSOE; ho hem provat amb el PP;

ara ens n'anem amb el BNG i amb el PNB, a Bilbao i a Santiago, amb Galeusca –per cert, ni el BNG és Galícia, ni el PNB és Euskadi, ni Convergència i Unió és Catalunya: aquestes tres societats són quelcom més plural que tot això. Però ara amb qui ho provarem? Si hem fracassat amb el PSOE, amb el PP, ara serà amb la Declaració de Barcelona i amb aquests tres socis? S'han acabat els pessics? Votaran vostès els pressupostos generals de l'Estat de 1999, plens d'ofecs per a Catalunya i de limitacions, com són any rere any tots els pressupostos? Els votaran? Siguin conseqüents. No juguin de forma electoralista a amagar els seus pactes, que és on hi ha la K real, el nucli central del que defensen –que no és autogovern–, com ha estat darrerament la desfiscalització, i ara ens plantegin aquesta cortina de fum, a partir de la treva d'ETA.

Catalunya no ha de fer servir mai, ni ha fet servir mai, el terror per incrementar l'autogovern. Sortosament. Ni de forma subliminal, senyor Pujol. Ni quan vostè, de forma calculada, emet discursos de quants atemptats caldrien per incrementar l'autogovern. Catalunya té una força molt clara per incrementar l'autogovern. I se'n diu la força de la unitat de plantejaments, com demostra la història. Allò que vostè ha fulminat en divuit anys. I ara es troba amb les mans buides.

Jo m'he pres la molèstia de fer un quadre comparatiu del que diu en la Declaració de Barcelona la part propositiva, del que diu el document *Per Catalunya* del Partit Socialista de Catalunya, del que diu el document *Per la sobirania* d'Esquerra Republicana, del que diuen els documents d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sobre aquesta qüestió. I són pràcticament idèntics en molts punts de comú denominador. En temes com sistema polític, en temes com reforma institucional, com Europa, en temes com finançament. Aleshores, per què es menysprea aquesta força? Per què portem divuit anys...? Ara apellant –ara, al cap de divuit anys– que no tenim prou autogovern, havent fracassat tot. Per què es menysprea aquesta força? Per què es menysprea aquest Parlament? Per què no es presenta a aquest Parlament, ja, aquell compromís unitari d'anar a modificar les lleis que encotillen la igualtat lingüística? Tant interès pel tremp del país i per la llengua, i sembla que no és prioritat! Per què no es posa damunt de la taula el criteri de l'Estatut d'autonomia de Catalunya que el finançament hauria de ser igual a la mitjana entre la població i el que és l'aportació fiscal, que seria quasi el 20%? Criteri que ve defensant el nostre Grup Parlamentari –en solitari, per cert– des de la negociació del finançament l'any 1986.

El debat no és més o menys autogovern. I, si el volen, per part nostra, total disponibilitat per anar a aquest quadre comparatiu i fer avançar unitàriament, com han fet els grans governants de Catalunya, i en les grans ocasions històriques, amb la força del seu poble al darrere, amb la unitat dels catalans, l'autogovern; no amb aquestes ziga-zagues i amb aquests focs d'encenalls.

El dilema és un altre: també per a l'autogovern el dilema és conservadorisme i progressisme. Altra vegada li he de citar el seu discurs, on no ens ha parlat de la gent que està a les golfes o dels que no segueixen. Aquesta vegada són les persones amb problemes, aquelles que

vostès ja els munten el benestar social: ensenyament a la Conselleria d'Ensenyament, formació d'adults a Benestar Social; vivenda a Política Territorial, vivenda –Adigsa– a Benestar Social; cultura a Cultura, *casas regionales* i cultura folklòrica a Benestar Social... Aquells que els atenen o bé a nivell de beneficència, a la gent gran, o amb instal·lacions superluxoses. Aquells que ignoren, com s'ha evidenciat darrerament –dissortadament per a alguna conselleria, en vigílies d'aquest debat– amb el fet dels nens magrebins –que, per cert, el nostre diputat Ignasi Riera, el maig del 97, va plantejar en una Moció en aquest Parlament, assenyalant aquell problema que avui alguns dirigents del seu Govern han dit que ignoraven.

Hi ha tres indicadors colpidors per entendre que el dilema és conservadorisme / progressisme: tenim la més baixa natalitat d'Europa; tenim l'edat d'emancipació dels nostres joves més elevada –vora els trenta anys–, i tenim un índex de precarietat juvenil –i no juvenil– com no hi ha enlloc d'Europa.

Vostè ahir en va parlar d'esquitllentes, d'alguns d'aquests temes. Va parlar de la dona. Va parlar de la família –hi ha moltes concepcions de família, senyor Pujol. Sap què va dir vostè de la dona i la família? Va utilitzar una expressió maquíssima, que identifica molt el seu pensament: «els fills, si vénen...» –això, quasi quasi era primera lliçó de catecisme o de moral de la religió catòlica: «els fills, si vénen...» La dona, «compatible amb la família»: treball a temps parcial. A mi em semblava estar escoltant sermons de predicadors del XIX. Com es maltractava més de la meitat de la població de Catalunya conceptualment! Què passa, si una dona viu sola a Catalunya? Ja no existeix, en el seu esquema de govern? Trenca totes les previsions d'unitat familiar?

Si vostè es reuneix, com suposo que deu haver fet alguna vegada, amb representants dones de força laboral, li diran ràpidament les seves reivindicacions: permís de maternitat diferent –més llarg–, guarderies, un horari i un calendari d'ensenyament reglat i no reglat diferent. Quina barra, vostè ha parlat de guarderies! Sap quantes n'ha construït, en divuit anys, senyor Pujol? Ni una! El Govern de la Generalitat, ni una. En van inaugurar algunes que estaven en marxa de la institució anterior a la Generalitat definitiva, n'han tancat... Sap de quantes guarderies disposa, vostè, a tot Catalunya, públiques? Quaranta-dues. Sap quantes en té l'Ajuntament de Barcelona? Trenta-nou. Sap quantes n'hi han, de municipals, a tot Catalunya? Dues-centes vuitanta-una.

Una de les persones que vostè cita sovint parla molt seriosament del tema de la natalitat. Em refereixo a l'Anna Cabré. I deia, molt gràficament: «¡Que algúen haga algo!» –és el títol d'un article que va publicar. I quan dona les coses que cal fer, parla d'estabilitat laboral, parla de formació, parla d'habitatge, parla de política de jovent... Podem parlar de política del seu Govern sobre això? Podem contrastar-ho amb les xifres reals?

Programa de la Direcció General de Joventut, per al jovent: tirar-se de cap al cap de setmana. Fantàstic! Amb això estimularem els joves a tenir més despesa

sobre unes precàries economies. Nuls recursos en polítiques per a l'emancipació de la joventut.

Seria llarguíssim entrar a parlar –caldria– de la precarietat –tercera xifra. Quan vostè ha tingut, jo diria, la lleugeresa –per ser suau– de parlar que Catalunya està a prop de la plena ocupació. Vostès han amagat un estudi de l'Institut d'Estadística de Catalunya, que s'ha fet sobre l'enquesta de població activa, que ens diu que avui hi ha 54.000 «vivendes» a Catalunya on ningú està percebent ingressos; hi han 664.000 llars a Catalunya on no hi han ocupats; hi ha, en aquests moments, vora el 80% dels desocupats que no tenen subsidi; les empreses de treball temporal tenen quasi el 40% de contractes de menys de cinc dies; els joves tenen 28% d'atur i 70% de temporalitat; les dones, tres quarts del mateix... Amb unes xifres de població activa i població ocupada sensiblement inferiors a l'europea! Si ara volguessin treballar tots els que podrien treballar, físicament, aquest país tindria dues vegades i mitja més atur del que té –perquè estem sensiblement per sota de la mitjana europea, ja no en temes d'ocupació i atur, sinó en població, en taxes d'ocupació i d'activitat.

Si vostè demana als joves què significa treballar en un cafè, una setmana, cobrant menys de 80.000 pessetes, sabent que al cap d'una setmana et faran fora, veurà quina estabilitat i amb quina valentia s'encara al futur.

En podem parlar, de tot això? Calen noves polítiques per a noves etapes a Catalunya. Calen polítiques que es podrien resumir, forçosament, per la brevetat d'aquesta intervenció, en tres grans capítols: democràcia, sostenibilitat i autogovern. L'autogovern, com a qüestió no partidista –ja ho he citat–, en contrast amb el que vostès, com a cortina de fum preelectoral, volen plantar avui a l'opinió pública catalana.

Aturem-nos en els altres dos. La democràcia vol dir una concepció de Catalunya plural, oberta, mestissa, de marca, on la nostra cultura s'enriqueix de moltes aportacions i molt diverses. On, per exemple, la rumba catalana no és quelcom estrany al nostre país, i prové de cultures molt diferenciades. On no es tracta de perpetuar la diferència o la diversitat, sinó que, al contrari, es tracta d'anar fonent, com han fet sempre els nostres avantpassats. I això, vostès, ho han menyspreat.

Vol dir transparència i participació, vol dir informació. «Tot Catalunya estarà connectada a l'Internet!» Senyores i senyors diputats, vostès no tenen cap connexió amb cap conselleria del Govern de Catalunya. Estan pagats pel contribuent per fer control democràtic del Govern de Catalunya i han de trigar tres mesos a conèixer la resposta a les seves preguntes a qualsevol membre d'aquest Govern. Estan connectats amb Internet, jo hi estic: no pas encara a la xarxa que promet el president de la Generalitat; puc arribar a qualsevol universitat del món, no puc arribar a la més mínima dada pública per a la qual la ciutadania m'ha encarregat funcions de control democràtic o, en el futur, de govern democràtic.

Democràcia vol dir un gran repte de la ciutadania. Senyor Pujol, m'avergonyeix haver-li de recordar que el repte més important que avui té Catalunya, el més important de tots, és que formem part del 20% del planeta

que gaudeix del seu 80% de recursos. I que, per més Schengen, Guàrdia Civil, murs, que hi posem, per raons elementals, fins i tot per exigències com les que assenyala el Banc d'Espanya quan demana que es tripliquin les quotes de migració, Catalunya serà una societat multicultural i multiètnica. I avui hi han centenars i centenars, milers i milers, desenes de milers de dones i homes que viuen –i treballen, si poden– a Catalunya que no tenen drets ni són catalans.

I això és un *décalage* enorme, que avui s'està discutint a les societats més avançades d'Europa, i que afecta la revisió seriosa de les normes de ciutadania i de nacionalitat. El nostre article 6 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya ha quedat obsolet, anacrònic; no té res a veure amb el que vostès poden veure... no solament al Raval, sinó al Baix Llobregat. O al mercat de Palafrugell cada diumenge. En moltes i moltes de les realitats socials de Catalunya.

Cal un debat seriós sobre aquesta qüestió. Nosaltres proposem anar cap al reconeixement ple d'aquesta ciutadania, que avui la tenim completament oblidada.

Democràcia vol dir una administració nacional. Descentralitzada. Recorden vostès l'any 1987, lleis d'ordenació territorial de Catalunya? I recorden els mandats que contenen? Quan es compliran aquells mandats, senyor Pujol? És que té por de la seva mateixa gent, que estan als consells comarcals o als territoris en els quals cal descentralitzar poder de la Generalitat? És que només cal citar els consells comarcals per als camins rurals? Per què? El Govern de Convergència i Unió ha estat incapaç d'avançar una coma en la descentralització de la Generalitat de Catalunya. Recorden, vostès, la befa que fèiem del centralisme de Madrid? Una administració professional. Una administració oberta al Parlament, als mitjans de comunicació, a la gent que treballa a la societat.

Un poder local fort –altra vegada els ajuntaments absents del seu discurs. Un poder local sense lleis com les que avui hi han a Catalunya, que l'encotillen: lleis que han anat passant per aquest Parlament i han anat, progressivament, esgarrapant competències als ajuntaments, en comptes d'anar-los-les cedint. Principi de subsidiarietat! El mateix que demanem a l'Estat espanyol, el mateix que demanem a Europa. O és que es queda tota la subsidiarietat a la plaça de Sant Jaume i en unes soles mans?

Cal potenciar les institucions que ja depenen d'aquesta Administració, com la policia. Senyor Pujol, portem pocs anys de Mossos d'Esquadra, però, a part que caldria anar a una seriosa modificació del marc legal que els regula –marc legal votat per vostès amb els seus aliats de Madrid–, compta amb una policia que es comença a conèixer per l'apallissament a Roses, per les agressions a Blanes, pel comportament als incendis i un llarg etcètera, que demostra un autèntic forat en la formació d'una policia democràtica, de primer nivell europeu.

En segon lloc, la sostenibilitat. Algú es pensa, com el senyor Pujol, que sostenibilitat vol dir tenir prou calés per fer les coses? Això és una deformació absolutament ignorant del que avui estan debatent tots els governs

europeus sobre sostenibilitat. Desenvolupament sostenible, és a dir, aquell que no posa en qüestió futures generacions, comporta implícitament temes ambientals, temes territorials, temes urbanístics, canvi qualitatiu global de tota la societat... No es tracta només, i també, dels residus, de l'aigua, es tracta de l'estructura econòmica, de mitjans de producció, de les relacions socials, del sistema educatiu, de les diferències nord - sud; tenen molt a veure les diferències nord - sud amb la nostra cultura de sostenibilitat. Sostenibilitat va aparellada amb solidaritat, territorial o generacional; sostenibilitat vol dir combatre aquells que per grups de pressió volen fer prevaldre el taifisme o l'interès menut davant de l'interès general, vol dir millorar les condicions de producció, les d'ocupació, atacar la precarietat, la sinistralitat laboral, lligar ensenyament, formació i ocupació. Vol dir noves ocupacions, també del medi ambient, no solament. Vol dir reduir el temps de treball, vol dir baixar la fiscalitat sobre el treball i la seva substitució i incrementar o crear la fiscalitat ecològica.

Sostenibilitat vol dir Agenda 21. Sí, senyor president, però no ens faci riure: l'Agenda 21 de vostès són les respostes a una enquesta, i després s'encarrega a una empresa privada realitzar-la. Vol dir residus, vol dir complir la Llei 6/93, vol dir crear un fons de gestió de residus. Vol dir adonar-se de l'enorme error d'haver votat amb el PP la darrera llei d'envasos i residus d'envasos: on està l'ecoenvàs o l'ecovidre, on estan els contractes signats i com funcionen? Vol dir l'aigua. Senyor Pujol, la Sindicatura de Comptes, no un grup parlamentari, la Sindicatura de Comptes ha cridat l'atenció sobre la crisi financera de la Junta de Sanejament, que no podrà complir els seus compromisos, i ha tingut l'enorme desvergonya de dir fa molt pocs minuts que els rius cada vegada estan millor, quan sortim d'una temporada estiuenca on la sequera i unes concessions absolutament incontrolades de cabals han provocat una autèntica mortaldat a diversos rius de Catalunya. Vol dir aigua sense obres faraòniques, com ens comentava Dominique Voynet, ministra del Medi Ambient de França, en el seu mateix despatx a París, referint-se, òbviament, a la bestiesa del Roine. Vol dir complir el que era un encàrrec d'aquest Parlament sobre el rebut, la gestió i la tarificació de l'aigua.

Vol dir energia: on són els plans energètics de la Generalitat, senyor Pujol? Ens pot parlar del primer pla i del seu balanç, i ens podria explicar el segon pla, com va? Vol dir mobilitat: saben vostès que per cada pesseta que gasta aquest Govern en transport públic, 6 se'n van en carretera? Vol dir apostar seriosament, com estan fent les ciutats més modernes, per un tren no només de rodalies, sinó que connecti comarques interiors, avui deixades de la mà de Déu, per un tren 200 Euromed enfront de l'enorme agressió ambiental i financera que significarà l'AVE. Vol dir abordar seriosament el problema dels peatges: deuen ser vostès la riota del país quan no han passat ni a la Comissió d'Afers Econòmics determinats acords sobre anar allargassant la hipoteca dels peatges de Catalunya, perquè aquí sí que hi han poderosos, en comptes d'entrar seriosament en una política d'infraestructures.

Vol dir política territorial, senyor Pujol, tenir política territorial: on és el Pla territorial general de Catalunya, on es el Pla territorial de la Regió Metropolitana, que fa deu anys s'està elaborant i que ha costat al contribuent més de 1.700 milions de pessetes? On són els altres plans territorials? Vol dir Pla d'espais d'interès natural, 1992: 144 espais, 21% del territori, 11.000 milions. Em pot donar xifres ara que contrastin aquestes..., com està això del PEIN, una de les joies de la corona d'aquesta propaganda que gasta des d'aquesta tribuna?

Vol dir fer de l'ensenyament autèntica via d'igualtat d'oportunitats, amb un model territorial reglat i no reglat, municipalitzar l'ensenyament...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Ribó i Massó

Sí..., m'agradaria... (*Pausa.*) Vol dir un sistema municipal, municipalitzar, aproximar als ajuntaments les competències sobre ensenyament, incrementar la participació en aquest, amb una escola valorada socialment, de qualitat, d'equitat i eficaç, i no amb aquestes apel·lacions a la Constitució, com ha fet el seu conseller, que no poden fer algunes d'aquestes qüestions quan hi ha problemàtiques socials.

Senyor president de la Generalitat, vostè ha llançat el repte: «això no es fa enlloc». Miri, a l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat s'atén el cent per cent de la demanda de guarderia pública; a l'Ajuntament de Barcelona s'estan promovent «vivendes» de lloguer per a joves, *otro tanto* a l'Ajuntament de Sabadell; a l'Entitat Metropolitana de Medi Ambient s'està canviant la cultura de residus de pura incineració cap al reciclatge, que afecta milions de persones, amb un greu incompliment de compromisos per part del seu Govern; a la Diputació de Barcelona s'ha creat la xarxa de ciutats sostenibles, no un fòrum per fer enquestes, la xarxa: hi ha més d'un centenar de municipis i practiquen aquelles recomanacions que són a escala internacional. No torni a dir: «això no es fa enlloc», i no li cito, evidentment, situacions socials de governs que van molt per davant del nostre, malgrat aquestes xifres de fantasia o de contes de fades que a vegades es treu de la butxaca o ha oblidat curiosament a l'escó, quan no té l'estudi a la seva mà.

M'agradaria tornar a entrar a contestar aquestes xifres; podria començar per Moody, senyor president, però no hi anirem perquè ja li ha citat el senyor Nadal i ha merescut el més absolut silenci; sí, per a la qualificació de les emissions de deute de la Generalitat, eh? Però caldria que ens acostuméssim, senyor president, amb el constrenyiment de l'horari, que quan donem unes xifres, no cal que ens diguem mentiders, les podem contestar serenament, i no juguem sempre amb l'avantatge, com ja fa amb la concepció del país, que només un interpreta quan és veritat i quan no és veritat.

Per tot això cal un canvi, per tot això estem al final d'una etapa, i com més triguem en aquest canvi, més arrossegarem el final d'etapa, i més arrossegarem cursos com els que hem sentit avui. La dreta ho té molt

senzill. Acabo, senyor president, amb aquesta darrera idea: el PNB, Convergència i Unió i el PP semblen molt diferents, fins i tot el PNB va arribar a treure un ninot de l'Aznar en campanya electoral en els seus mítings; en els pressupostos estan clavats, eh?, i els pressupostos són el tema més important per a la ciutadania; allà es juga tot el diner, des de l'ocupació fins a l'ensenyament, des de la sanitat fins a les carreteres, des de la promoció econòmica... Estan clavats. Al Parlament Europeu bona part d'ells estan clavats. Calen molts debats, moltes discussions; hi ha gent molt diversa entre les forces progressistes, tant en el tema social com en el tema nacional; fa falta una voluntat política per construir aquesta nova etapa, a la qual també ens apellava el president de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar, i sense límit de temps, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, novament m'he d'excusar perquè no sé si contestaré tot el que vostè ha plantejat. Vostè –i li ho dic «carinyosament»– sempre utilitza aquesta tàctica de tècnica de la perdigonada... (*El Sr. Ribó i Massó diu: «Sempre em diu el mateix...»*) Sí, sí, no, no, és que com la utilitza cada any, doncs, aleshores... (*veus de fons*), sí, sí, però és que com que la utilitza cada any, jo sóc molt limitat de recursos, només tinc aquesta paraula; però, bé, està en el seu dret i jo faré el que sàpiga, tan bé com sàpiga. A vegades quedo una mica desconcertat quan em parla que votem pressupostos: no sé si es refereix als que hem votat amb els socialistes o amb el PP, perquè n'hem votat una pila amb els socialistes i alguns amb el PP; però, bé, és igual per al cas.

Vostè s'ha referit amb tota raó, a més, al tema aquest que hi ha amb el Consorci de Turisme, que està en mans dels jutges, i que espero que es resolgui de la manera que s'hagi de resoldre, d'acord amb un estricte criteri jurídic.

Per contestar-li un parell de coses així, diguem-ne, no menors, perquè aquesta no és menor, per exemple, però, en fi, curtes, vull dir, no? Home, vostè veig que va insistint en això de l'evacuació que es va fer del conseller Mas, amb el tema de l'helicòpter; a mi em sembla que això potser també pot servir per a una cosa, oi? Potser la gent s'adona..., perquè, escolti, això es fa amb tothom, i no riguin, això es fa amb tothom (*remor de veus*), això es fa amb tothom (*veus de fons*). Potser ara vostès s'adonen –això es fa amb tothom–, i potser ara vostès s'adonen que realment el servei que es dona a muntanya, que a més es dona absolutament de franc, que a la majoria de països aquest tipus de servei el cobren, que aquí no es cobra, i simplement s'ha estat insistint, darrerament, que les federacions facin que la gent s'asseguri, és realment un servei molt important, molt car; no tan car com vostè ha dit, de bon tros no tan car com vostè ha dit, de molt no tan car com vostè ha dit, però en darrer terme –de molt–, però finalment, al

capdava, és un tema car. I vostè ara s'adonaran de fins a quin punt l'esforç de la Generalitat per donar seguretat, en aquest cas, concretament, a la gent que va a muntanya, que és una cosa que també forma part de l'estat del benestar, donar aquesta seguretat, doncs, és important. I si en un moment determinat, havent-hi un metge, recomana una cosa, doncs es fa, i després a vegades potser pot semblar que calia fer una altra cosa, però es fa d'acord amb el que diu el metge que hi ha en el grup que ha estat, en el qual hi ha l'accidentat. Però –ho repeteixo– això els dona una idea precisa, exacta, i comprovin-ho, parlin, parlin amb gent de muntanya, vagin a muntanya i preguntin: «escolti, quan un es trenca la cama, quan un es torça el peu, quan un realment no es troba bé, simplement què passa?», doncs els ho explicaran, i passa això. I una de les coses que potser haurem de veure és si ho podem seguir fent i pagant-ho això, però ara com ara ho fem i és un gran servei que es dona a tothom.

També, així de passada, vostè ha parlat del tema, del balanç del primer pla energètic de la Generalitat. Doncs, bé: el Pla energètic de la Generalitat, per una banda, era un acord amb les elèctriques perquè invertissin 85.000 milions de pessetes en la millora, bàsicament, del subministrament elèctric, això s'ha fet; ara se n'ha de fer un de nou, que ha de requerir, doncs, 100.000 milions de pessetes, però és un de nou que s'ha de fer per als quatre anys que vénen. I, per altra banda, s'han fet tota una sèrie de mesures de cogeneració, d'estalvi energètic; ha estat un bon resultat, que ha tingut una bona influència en la competitivitat industrial. Per altra banda, la competitivitat industrial també l'hem poguda ajudar amb el fet que hem aconseguit –perquè això sí que va ser una iniciativa, en principi, nostra, després recollida sobretot per l'actual Govern del Partit Popular–, doncs, de rebaixa de les tarifes elèctriques, que des del punt de vista de la competitivitat que dèiem abans ha estat molt important. Sense això no hauríem pogut salvar, per exemple, el progrés del polígon petroquímic de Tarragona.

Vostè ha fet una observació que em sembla que a vostè ja no caldria que li ho expliqués, perquè vostè és un home que aquest tema el coneix prou bé, no? I és que, si hi ha menys escola pública a Catalunya que a la resta de l'Estat, és per raons històriques; raons històriques que vostè coneix, és una relació que de mica en mica va avaluant a favor de l'escola pública. Vostè ha dit que l'escola pública a Catalunya era el 52%: no, és el 58%, exactament, i el 42% és la privada. I jo ja he explicat abans, doncs, com anava el finançament..., és a dir, a què es dedicaven els diners, tant d'inversió com de sosteniment de les escoles, a què es dedicaven i com es dedicaven i en quina proporció es dedicaven els diners de la Conselleria i, per tant, ha quedat clar que no hi ha aquesta suposada, diguem-ne, preferència, que alguns ens atribueixen contra tota evidència –contra l'evidència dels números–, a favor de l'escola..., en contra de l'escola pública. I a més de l'evidència dels números, jo els convido que vostès visitin les escoles noves que es fan, els IES que es fan i veuran que són fets d'una manera molt completa, amb una gran qualitat arquitectònica i, a més, havent-hi tot el que hi ha d'haver, i no dic «i més» perquè mai no n'hi ha prou, però realment

posant-se al més alt nivell europeu. Realment jo els convido també que vostès visitin escoles d'altres països europeus, visitin escoles d'altres països europeus, visitin-les, vagin-hi, vegin com són, preguntin per les ràtios d'alumne i escola i d'alumne i mestre, i veuran que nosaltres estem en un molt alt nivell.

Sobre el tema de la funció pública, sobre el tema de l'endeutament n'he parlat abans. M'agradaria comentar-ho altra vegada amb vostè, però, naturalment, no he de tornar a repetir una vegada darrere l'altra, doncs, les diverses observacions que se'ns puguin fer, i el mateix dic sobre el tema que ha dit de la funció pública.

Voldria dir-li –i ja m'adono que no segueixo potser l'ordre exacte que vostè ha seguit, però vostè em disculparà–..., home, quedi clar que hem dit, repetit i tornat a dir i tornat a repetir que nosaltres no ens volem interferir en res del que sigui..., tot el que pugui derivar-se, i espero que sigui molt positiu, de la treva d'ETA.

Ja ho he dit abans: nosaltres tenim el nostre programa, tenim el nostre calendari, tenim les nostres reivindicacions; les farem tal com estava previst. El que no ens poden dir és que ara nosaltres, simplement, amaguem el cap sota l'ala i diguem que com que hi ha això nosaltres no plantejem cap reivindicació. Plantejarem les que haviem de plantejar i per la resta, per la resta, procurarem que aquesta treva acabi com tots desitgem que acabi, és a dir, amb una pacificació definitiva.

Hi ha una cosa que no me n'amago gens ni mica. Realment, nosaltres no hem fet guarderies; vostè diu que n'hem tancat; no ho recordo, però, si vostè ho diu, deu ser veritat; recordo que altres institucions també n'han tancat, perquè és que hi va haver un moment que hi va haver una gran eufòria amb això de les guarderies; jo recordo encara campanyes electorals municipals de l'any 79 en què tothom deia que es farien guarderies per aquí i per allà, i alguna se'n va fer, però molt poques, molt poques, en conjunt molt poques. Hi pot haver un ajuntament –vostè n'ha citat un, i no dubto que deu ser així– en el qual es va fer, però naturalment se n'han fet molt poques, perquè resultava fora de l'abast de molts pressupostos municipals. I quant al de la Generalitat, no és que quedin fora de l'abast del pressupost de la Generalitat, encara que amb dificultat podríem fer totes les que cal fer, però és que nosaltres vam fer una opció, i l'opció va fer que abans que ningú –i això encara es nota en part, i ho he demostrat amb les xifres que abans els he llegit–, nosaltres abans que ningú vam decidir escolaritzar totes les criatures, totes les criatures de tres a sis anys, molt abans que ningú. Ara ens estan atrapant, i per altra banda nosaltres també abans que ningú hem decidit aplicar fins al final la LOGSE, abans que ningú; ja li ho dic, únicament anem acompanyats per Navarra i el País Basc, com sempre, però abans que ningú. És a dir, la gran majoria dels nois i noies, per exemple, de Madrid, que fan el primer d'ESO segueixen a l'escola primària, i això, doncs, ara, si em donen temps, fins i tot puc buscar alguna documentació que ho demostrï. I, de fet, a la majoria de comunitats autònomes, i també en el territori MEC, la LOGSE s'està aplicant amb un ritme molt baix.

Nosaltres hem fet una opció: tres a sis anys i aplicar tota la LOGSE. Després haurem de veure com podem resoldre el tema dels zero als tres anys, i aleshores he de recordar que la Llei diu que de zero a tres anys és competència de *totes* les administracions, això ho diu la Llei. Per tant, aleshores, serà l'hora de parlar-ne amb els ajuntaments, sobretot, i de veure com ho hem de fer, perquè de tota manera hem de veure si podem fer guarderies com algunes que n'hi ha, per exemple, que ens costen un milió, un milió cent mil o un milió dues-centes mil pessetes cada criatura, i si això, evidentment, està a l'abast dels pressupostos municipals i dels pressupostos de la Generalitat. Però, en fi, n'haurem de parlar, tenint en compte, ho repeteixo, que és una competència, per dir-ho així, compartida.

Bé, podria també dir-li que justament en el tema de l'habitatge dels joves la Generalitat hi ha actuat i, a més, sobretot ha procurat que quan s'han hagut d'introduir certes modificacions dels plantejaments a nivell estatal se seguís tenint present el tema de la necessitat que els joves puguin accedir a l'habitatge. Encara que els he de dir una cosa: amb això de l'habitatge, com amb tot –amb això de l'habitatge, com amb tot–, no oblidem que l'ajut més important que s'ha donat a tothom és la política econòmica general que s'ha fet, que va començar el PSOE i que ha continuat el PP. Perquè ara els faré la següent pregunta: imaginem que hi ha una persona que compra un pis per deu milions de pessetes i que ha de pagar una hipoteca per deu milions de pessetes. Aquesta hipoteca fa cinc o sis anys, quatre o cinc anys, tenia uns interessos del 15, el 16 o el 17%, vol dir que cada any havia de pagar un milió i mig de pessetes –cada any havia de pagar un milió i mig de pessetes. Ara tenim una situació en la qual, si no ho recordo malament, la hipoteca és del 5%, ara ha de pagar cinc-centes mil pessetes; qui sigui, per tant, ha de pagar un milió menys de pessetes cada any. Aleshores, resulta que això no es valora gaire, i en canvi s'hauria valorat que en un moment determinat li donessin per una sola vegada cinc-centes mil pessetes; cinc-centes mil pessetes per una sola vegada segons com, en un discurs polític, es pot valorar més que pagar un milió menys de pessetes cada any.

Ara, per fer aquesta política econòmica que va iniciar en Solbes i que ha continuat en Rato, i a la qual nosaltres sempre hem donat suport, naturalment, era necessari fer una certa restricció pressupostària que comportava que segons quines subvencions no es podien aguantar al mateix nivell. Però, ho repeteixo: què és millor, pagar un milió i mig de pessetes l'any, amb interessos, durant una pila d'anys, i rebre en una sola vegada cinc-centes mil pessetes o pagar només cinc-centes mil pessetes cada any, és a dir, un milió menys de pessetes cada any? La resposta és evident, i aquests són els plantejaments que també a l'hora de discutir aquestes coses ens hem de fer, parlant dels grans i naturalment també parlant dels joves.

Bé, equilibri territorial. Vostè diu: «què es fa?». O millor dit, no, permeti'm que faci passar al davant un altre tema que és el tema del treball de la dona i de la situació de la dona i de la discriminació de la dona. Jo ahir vaig voler posar l'accent en el tema perquè jo veig

que sempre que llegeixo temes sobre el tema de la igualtat de la dona, un dels temes que preocupa més és el del treball, precisament. És a dir, el de l'accés del treball, l'accés de la dona al treball, sense discriminació, i a més, també, moltes vegades procurant que al mateix temps, doncs, pugui atendre les seves obligacions familiars, sobretot les criatures. Bé, les dones volen treballar, però les dones també moltes vegades volen ser mares i volen ser mares de família. Bé, s'ha de combinar. I és per això que jo m'hi vaig referir ahir en el punt que, com a fet molt positiu, que en part és conseqüència de la resposta a una reclamació de justícia i en part és conseqüència de l'evolució econòmica que, en aquest cas, ens va a favor, doncs, fa que avui aquest accés de la dona al mercat de treball i en bones condicions, doncs, cada vegada, sigui més fàcil. I això ho hem de facilitar, o això ho hem d'empènyer, i em sembla que ens hem de felicitar, primer, que la tendència sigui aquesta; segon, que tots plegats en siguem conscients i treballem en aquesta línia.

Ara bé, jo li vull recordar, ja que vostè ha fet referència a això, que precisament el Grup de Convergència i Unió –perquè aquests són temes que, moltes vegades, s'han hagut de parlar, concretament en el Congrés de Diputats–, ha treballat en aquesta línia. I que ja l'any 93, és a dir, en època de la nostra col·laboració amb els socialistes, vàrem instar que es prenguessin les mesures necessàries per abolir el concepte d'incapacitat laboral transitòria en el tractament del permís per maternitat. Això va ser una iniciativa de Convergència i Unió però que no hauria pogut tirar endavant si al Partit Socialista no li hagués vingut bé, perquè es va acordar, concretament, el 30 de desembre, en època d'aquesta col·laboració. I després també hi ha hagut la Proposició de llei de regulació de permís parental i per maternitat, al desembre, també, del 93, i que va quedar definitivament aprovada el 95; també, em sembla molt que el Partit Popular també ho va votar a favor, però la iniciativa va ser de Convergència i Unió, i en aquell cas també del Partit Socialista. I bé, d'iniciatives d'aquest tipus se n'han fet, i voldria fer notar que en aquest punt sempre, concretament, el Govern de la Generalitat, en allò que depenia d'ell, i les forces polítiques a què dona suport quan això fugia del marc estricte de la competència de la Generalitat, hi hem jugat un paper important.

Vostè ha parlat de l'equilibri territorial i naturalment ha fet notar que hi havia aquesta falla, aquesta altra falla, aquesta altra falla. Sí, escolti, de falles, sempre n'hi ha. Quan un equip guanya un partit de futbol, quan un equip guanya un partit de futbol per 4 a 1 vol dir que guanya per 4 a 1, però li fan un gol, i per altra banda, també fa les seves faltes i també fa les seves entrades incorrectes; el que passa és que al final guanya per 4 a 1. I és això el que compta, no? Sempre hi ha aquest tipus de persona que mai no serà feliç perquè quan el seu equip guanya per 4 a 1 diu: «sí, però et vas fixar com vam fallar en aquella jugada?», et vas fixar que ens van fer un gol?». Bé, doncs, ens van fer un gol i dos i tres, però nosaltres n'hem fet cinc o sis. Bé, doncs, és clar, en el tema de l'equilibri comarcal es poden buscar tots els ets i uts que vostès vulguin, però, és clar, finalment, hi han el que es podrien dir, els condensats d'això, eh?,

les condensacions d'això. I les condensacions són dues, bàsicament, no?, allà on ho podem condensar. Una és l'evolució demogràfica i l'altra és l'evolució del PIB o de la renda. És clar, l'evolució demogràfica, fixi's vostè, senyor Ribó, que, doncs, el cens que hi ha del 96, és a dir, en l'evolució de la població del 91 al 96 només hi ha deu poblacions catalanes que baixen, n'hi ha trenta-una que pugen i de les que baixen, n'hi ha una que baixa cinc, sis habitants, que és l'Alt Urgell, que és conseqüència de la crisi específica concreta d'un poble, que és Oliana, que és concretament l'empresa Taurus, que s'ha salvat, però amb una reducció de personal; n'hi ha una altra a la qual li passa quelcom de semblant, empresa que va bé però que també ha tingut una reducció molt forta de personal, i és un sol poble que ho marca, que és la Ribera d'Ebre, i després hi ha el problema del Barcelonès, que aquest és precisament el de la ciutat de Barcelona que, com vostès saben, perd molts habitants, és un tema a part.

Però bé, n'hi ha deu, dels quals hi han aquestes tres. Fa cinc anys, és a dir, quan es va fer l'estudi de població del 86 al 91, eren setze les comarques que perdien habitants. I abans n'eren divuit. Aquesta és l'evolució que hi ha, diguem-ne, d'un cert reequilibri territorial. Això és més fàcil d'explicar si es mira, per exemple, per àrees. Per exemple, de fet, hi ha una sola província que baixa en habitants, degut a l'àrea barcelonina, que és Barcelona. Girona, Tarragona i Lleida, sobretot Girona i Tarragona, pugen molt fort. I això és reequilibri poblacional territorial. O si es mira per àrees metropolitanes, doncs, es veu que n'hi ha una que baixa, que és l'àmbit metropolità de Barcelona, però els altres tots, sense excepció, absolutament tots, sense excepció, doncs, pugen. El Barcelonès baixa un 7,4 i això afecta molt, però totes les altres, totes les altres, les comarques gironines, les comarques de Tarragona, les terres de l'Ebre, l'àmbit de ponent, les comarques centrals, totes completament, pugen i es reequilibren. És a dir, pugen en xifres absolutes i, sobretot, pugen en termes relatius. Per tant, per aquesta banda tot està clar.

Ara, si després ho mirem per la banda de la renda, doncs, passa exactament el mateix. Hi ha un reequilibri... Bé, ara, vostè em dirà allò que em..., no, no m'ho he descuidat. No m'ho he descuidat. És clar, si mirem per exemple, doncs, del 90 al 97, quines són les comarques que han crescut més, doncs, evidentment, el Barcelonès hi és, però..., en termes absoluts és la que ha crescut més, com és lògic, però, dintre de les primeres hi ha el Ripollès, hi ha el Pla de l'Estany, hi ha la Selva, hi ha la Garrotxa, hi ha les Garrigues, hi ha la Vall d'Aran, hi ha la Ribera d'Ebre. Vull dir que tot això posa de manifest una redistribució també de la renda.

I d'això encara n'hi ha una altra dada més significativa que és la següent: comparant l'any 86 amb l'any 95, la diferència entre..., i fent de mitjana 100, és a dir, Catalunya és 100 com a mitjana, la comarca amb més renda era la Vall d'Aran –per habitants, s'entén–, amb 124, i la que en tenia menys era la Terra Alta, amb 468. És a dir..., perdó, no, amb 124 i la Terra Alta amb 71. És a dir, hi havia, concretament, una diferència de 53 punts. Al cap de deu anys, al cap de deu anys, la diferència és entre 130 i 85, o sigui, 45 punts. O sigui que

hi ha, per dir-ho així, una reducció de les diferències, hi ha una concentració.

Bé, tot això podria donar ara..., a mi m'agradaria molt estendre'm-hi –perquè justament és un tema que, en fi, m'estimo particularment, aquest de l'equilibri territorial–, doncs, explicant tota una sèrie d'iniciatives de cara, per exemple, a allò que en diem la industrialització difosa, etcètera.

Bé, i aleshores, l'últim punt –i per acabar la rèplica de la seva intervenció, senyor Ribó–, diu: «No, l'opció entre conservadorisme i progressisme». D'acord. És a dir, una de les opcions està entre conservadorisme i progressisme o, potser, només és l'única, perquè m'agradaria, en el concepte que vostè deu tenir de progressisme, pensar que hi ha també el que Catalunya tingui un molt alt grau de sobirania política. Per tant, al final deu ser el mateix, tot. Però, si en fem dos, diguem-ne, dos sectors, dos subsectors, el pròpiament nacional i el d'estructura social, deixi'm-li dir que jo crec que el Govern de la Generalitat és un molt bon exemple –ja saben que jo no la utilitzo, aquesta paraula, però perquè tothom m'entengui, almenys la banda esquerra de la cambra ho entengui– de política progressista.

I bé, i els ho demostraré; és clar, aplicar la LOGSE de la manera que s'aplica, amb la preferència absoluta que s'hi dona, doncs, és política progressista. Fer..., si vostès, allò que diuen dels pressupostos –i aquesta dada sí que me l'he descuidada a l'escó, però és igual, ja la comprovarà vostè–, doncs, veurà com realment ens els pressupostos de la Generalitat, sempre i d'una manera creixent, hi ha bàsicament dos i tres, si vostè vol, departaments que pesen: dos molt –Sanitat i Ensenyament–, i un tercer que ve després, que és Benestar Social, a distància, però, també molt per sobre dels altres. Això podria donar lloc a una discussió sobre les conseqüències que a la llarga pot tenir l'escapçament que això representa dels pressupostos dels departaments productius. És un tema també molt important i que afecta el nostre futur. Però, de tota manera, ara sortiríem una mica del tema i no voldria desviar-me'n. Però l'aplicació de la LOGSE, aquesta política de Sanitat, que vostès diran el que vulguin, però, en darrer terme, la gent que ve aquí amb un criteri més objectiu i més neutre i més professional, menys polític del que puguem tenir tots nosaltres, en fa un elogi absolutament positiu. Haver sigut la primera comunitat autònoma que va fer el PIRMI, que, a més, resulta que després ens l'ha vingut a copiar tothom, que d'això, com del Pla d'ocupació del Servei Català de Col·locació, doncs, fins i tot hem donat les cassetes a tothom –de franc, evidentment, els les hem donat–, que fa que hi hagin 25.300 persones que se n'han beneficiat, de les quals s'ha aconseguit una cosa molt difícil, que és que 5.314 d'aquestes persones s'han reinserit en el mercat de treball.

Que hi hagi hagut l'actuació que hi ha a Adigsa, que ha sigut una actuació positiva, i que han fet... Si vostès van als barris d'Adigsa, sobretot amb la gent més gran, que pot pensar com eren aquests barris fa uns anys, realment el judici és altament positiu.

O quan veuen com s'ha tractat aquest tema de l'alumnosi comparat a com s'ha tractat en d'altres indrets de l'Estat.

Quan es mira, per exemple, tot el que fa referència a la inserció sociolaboral, o a la creació de centres de treball per a persones discapacitades, realment el nostre balanç és molt positiu. I m'imagino, senyor Ribó, que vostè, en la seva..., concretament, en la seva denominació de progressista, això l'hi fica, no? Per exemple, els centres especials de treball, quan ens els van traspasar, l'any 1992, donaven feina a 1.857 persones discapacitades, i ara, el 97, l'any passat, donaven feina a 5.613.

Això és política progressista. I n'estem molt orgullosos, de fer-la, perquè ja vaig dir que, tot i que jo sóc un nacionalista, i de vegades algú m'acusa –crec que injustament– d'essencialista, em sembla que ja tinc molt recordat que jo, per tradició..., per formació diguem-ne política i moral, pertanyo també a la línia de l'humanisme personalista de Mounier, i per tant comprendran que les persones –les persones, les persones que es toquen, unes, concretes: aquesta, aquest, aquell altre– són molt importants per nosaltres. Ho són per mi, i ho són pel nostre Govern. I, per tant, poder dir que hem passat de 1.857 nois i noies discapacitats que treballaven a 5.613 em fa feliç. Perquè, per altra banda, també crec que, de cara al que en podríem dir la construcció del país, la construcció de la nació catalana, que hi hagi una societat catalana justa és absolutament essencial. Si no és així no la farem, la nació catalana.

I, com això, tantes altres coses que li podria anar dient. Per exemple, en la inserció sociolaboral de persones amb disminució s'han col·locat sis mil persones, i ara pensem que d'aquí a l'any 2000 en podrem col·locar –i és un objectiu molt ambiciós: el conseller diu que ho pot aconseguir, ho dic tal com ell ho diu, crec que sí– catorze mil més, que són vint mil. Però els sis mil els tenim. I, aleshores, quan vostè –i el convidat que ho faci– va comparant el conjunt de les comunitats autònomes espanyoles, veurà que nosaltres som un país altament progressista.

Veurà, si nosaltres resulta que a Catalunya tenim 36.721 places de residències per a gent gran, i quatre mil... –perquè els altres ho compten ajuntant-ho tot–, quatre mil –4.063– de centre de dia, que fan quaranta mil, i veu que a Andalusia n'hi ha vint mil –20.805–, i a Madrid n'hi ha vuit mil, veurà que..., no sé si és que nosaltres realment som molt progressistes o els altres ho són molt poc, a Andalusia i Madrid, però en tot cas nosaltres ho som molt més que no pas altres. I amb l'advertiment que moltes de les nostres residències, molt més que fora d'aquí, són assistides. Perquè, com s'ha fet notar aquests dies, realment tenim un grau d'envelliment molt gran, que fa que la gent que hi entra en una situació relativament bona acaba en una situació, al cap d'uns anys, molt deteriorada, i no se'l posarà pas al carrer, evidentment; se l'ha de mantenir fins que..., mentre visqui, naturalment.

Miri, també, com a..., condensant, vegi que el pressupost de la Generalitat dedicat a la vellesa s'ha incrementat d'un 550% des de l'any 87: l'any 87 –que, si no ho recordo malament, és quan ens ho van traspasar–, això representaven 3.535 milions i l'any 97 n'han representat 18.725.

Per tant, jo m'apunto amb vostè, senyor Ribó. Vaja..., m'apunto amb vostè perquè suposo que vostè s'apun-

ta amb els progressistes. Doncs bé, jo també m'hi apunto, i a més m'hi apunto amb una cosa important, no?, que és que no ho puc dir només de paraula, sinó que ho puc dir amb fets, com li acabo de demostrar. Amb fets, i amb números, i amb reconeixements. Reconeixements com aquest, per exemple: el Comitè Espanyol de Representants de Minusvàlids, quan ha d'agrair el fet que s'hagi fet una determinada política, a qui es dirigeix? Doncs es dirigeix a gent vinculada a nosaltres, no? I això em fa molt feliç. Perquè, com li deia abans, nosaltres no construïm Catalunya només des de la perspectiva..., allò que se'n diu «identitària» –que també, que també és necessària–, sinó també des de la perspectiva social.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor president. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Em temo, senyor president, que no tindrè temps de contestar la seva perdigonada, aquesta vegada.

Miri, canviar de vots en un tema com l'avortament purament i simplement per raons de majoria és progressista o és cinisme? M'ho pot contestar, senyor president? En un tema tan de fons com l'avortament, canviar de vot en tan poc temps és progressisme o és cinisme, condicionat per majories polítiques? Desfiscalitzar les plusvàlues és progressista? Què n'opinen, els minusvàlids de Catalunya, senyor president? Ens pot llegir cartes dels minusvàlids de Catalunya, del que opinen de l'actual situació? Dir que les dones a casa i que han d'atendre les criatures és un valor progressista? Parlar... Clar, és que al final acabarem com l'Aznar, que també té un Govern de centreesquerra, i aleshores tindrem tot el ventall polític absolutament... (*Veus de fons.*) No, van arribar a dir centreesquerra; després ho van corregir, i es van quedar més en el centre.

Miri, senyor president, aquest és el debat. I celebro que hi hagi entrat..., lamento que hi hagi entrat quan jo només tinc molt poc temps per respondre i moltíssimes coses per dir.

Miri, jo li he dit que les dones d'aquest país –del seu, del meu– li parlaran de maternitat, de guarderies, d'horary no reglat... Vostè, ni mu. O, millor dit, quan ha parlat d'alguna d'aquestes coses, el que ha dit són autèntiques mentides. Perquè dir que vostè es disposa a potenciar la política de guarderies és mentir. Un potencia una política quan la té: si no té política de guarderies, no la pot potenciar. És enganyar el personal, senyor president.

Li podria parlar de l'escola. Molt a fons. Em pot contestar quantes escoles concertades amb diner públic separen nens i nenes? Em pot contestar quantes escoles amb diner públic seleccionen a l'hora de matricular amb criteris que no estan establerts per la legislació? Puc continuar per dir-li com amb diner públic s'està creant una discriminació a l'escola?

La política territorial no és una minúcia. I jo no li he preguntat sobre minúcies. No és el 4-1. Miri què li he preguntat –no sé si em contestarà, ara, eh?–: on és el Pla territorial de Catalunya. És una minúcia? Va ser aprovat solemnement. Què se n'ha fet? Que era un seminari per enviar als experts d'aquests que ens reconeixen des de no sé on? Què se n'ha fet? És una minúcia el Pla de la Regió I, on viu més del 70% de la població de Catalunya? És una minúcia, és un 4-1, ja estem prou satisfets? Optar seriosament sobre les grans decisions territorials sobre la Regió I és una minúcia? Què fa el seu Govern?

El Pla d'espais d'interès natural se'l van inventar vostès: 11.000 milions, desenvolupament en quatre anys. És una minúcia? 21% del territori. És una minúcia?

El Pla energètic, en un país que depèn 75% de l'energia nuclear, que no ha complert cap dels objectius marcats sobre energies renovables, que anem a la cua de l'Estat espanyol, i que al damunt, en la nova Llei d'aigües que ens presenten aquí al Parlament, plantegen que no pagaran canon hidràulic les hidroelèctriques, les centrals, mentre no hi ha cap promoció d'energia eòlica o solar per part del seu Govern... Minúcies. Minúcies que a les societats avançades estan provocant els debats més importants, començant per la seva –i la meva– tan estimada Califòrnia.

Miri, hi han dos temes en què voldria aturar-me breument: el deute i les corrupteles. El deute és quelcom completament diferent del finançament. Discutim finançament i discutim deute. I discutim quina part del deute és degut a malbaratament.

Vostè no diu ni un mot de què pensa com a president que hi hagin ajuntaments que hagin de demanar crèdits perquè no reben els diners que han de rebre de la Generalitat, i per tant s'hagin d'endeutar. Vostè no diu ni un mot que hi hagi ciutadans que surtin a la llista de morosos, amb la seva honra fins i tot personal, per culpa del desori de la Generalitat. Vostè no diu ni un mot de les pressions sobre entitats financeres que resolen la mobilització de pàgesos per desori de la Generalitat.

Vostè no diu ni un mot que –no ho diem nosaltres, ho diu la Cambra de Constructors de Catalunya– l'any passat es licitès dos terços més per part de les entitats locals que per la Generalitat, i aquest primer semestre d'enguany ja en porten més del doble. Manca d'inversió de la Generalitat, manca de motor propulsor de l'economia. Això ve del deute, això ve que estem en fallida, i no ho volen reconèixer. Ja els ho han dit, l'Arzalluz ja els ho ha dit, però vostès juguen a com si no hi fos, i això és una hipoteca gravíssima per a la nova etapa.

I anem al tema de les corrupteles. Començaré per la minúcia –aquesta sí que és una minúcia, si no fos perquè significa un abús de poder. Sap quin helicòpter es va utilitzar en el trasllat del senyor Mas? Sap quant val, l'hora de vol d'aquest helicòpter? Sap quina és l'autorització que va donar l'hospital de Puigcerdà? Coneix la nota oficial de queixa de l'hospital de Puigcerdà? Sap quants accidents greus de l'hospital de Puigcerdà no han pogut... –no luxacions de colze, no: obertures de cap, trencament de columna, pelvis...–, han hagut de

ser evacuats en ambulància per manca d'helicòpter? Ho ha de saber millor que jo.

No faci trampes. Vostè és muntanyenc. Ha anat al Pedraforca aquest estiu, jo he anat a les crestes del Besiberri. No anem a fer aquí una competició de veure qui va més lluny, però sap vostè, com sé jo, que un accident de muntanya –una luxació, un cop– són accidents que hom pot anar a peu fins on sigui. Al Monturull s'hi arriba amb 4x4, i als estanys de la Pera amb qualsevol turisme. Fixi's. Sap l'estadística de Bombers, d'evacuació? Sap quins són els accidents que realment s'evacuen? Sap com se'ls cataloga? Sap quines són les normes del CICOC de Bellaterra? És clar, parlem d'això. No tapem que hi va haver una feblesa, d'abús de poder, menyspreant la ciutadania, usant diner públic, menyspreant la xarxa hospitalària, tot al contrari del que ha de fer un governant. Entenem, no? Suposem que en això coincidim.

Però, escolti'm, no és una minúcia que la seva conselleria... I no vull anar a la llista, la llista és llarga, senyor president: ha tingut consellers en presó, senyor president. I vostè mai no ha assumit ni una sola responsabilitat.

Senyor president, no és cap minúcia, la darrera, per no entrar –no tinc temps– en tota la llista. Hi ha un informe jurídic que denuncia les irregularitats al Consorci de Turisme, i està a la Conselleria: silenci. Hi ha una auditoria de la mateixa Generalitat: silenci. Hi ha l'informe de la Sindicatura de Comptes: silenci. D'això se'n diu con-ni-vència. D'això se'n diu connivència. I vostè encara és hora que digui sí o no, bé o malament. No «ja ho tenen els tribunals»... Ha estat mesos a les seves mans, i vostè n'és el responsable. L'últim. I la prova que estem en un final d'etapa és que tampoc assumeix això, no ho assumeix mai. Li rellisca. I són exemples –des d'aquell famós empresari que era modèlic i va acabar a la presó fins a aquestes coses–, exemples d'aquest blindatge que jo he citat, que també per entrar a la nova etapa cal començar a foradar.

És que li diré més: és absolutament humà que en divuit anys s'agreguin aquests casos. Fons d'ocupació, Prodeca, Consorci... És humà. És un altre motiu per pensar en el relleu i per pensar que estem al final d'etapa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. *(Pausa.)*

Es suspèn la sessió fins aquesta tarda, que la continuarem, a dos quarts de cinc.

6212

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'ordre prèviament establert, correspon ara intervenir al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la intervenció, té la paraula el diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, poble de Catalunya que segueix aquest debat de casa estant a través dels mitjans de comunicació, després del seu discurs d'ahir, qualsevol que no el conegués, vull dir, qualsevol que no sabés que vostè era el president de Catalunya, que vostè és, senyor president, el primer governant d'aquest país, podia córrer el risc de prendre'l per un comentarista d'opinió, per un polític fent futurisme o bé per un espectador privilegiat de l'escena política; però resulta que vostè no és espectador, vostè és el guionista, el protagonista, l'actor principal, el director, l'escenògraf, el tramoista, el responsable de so i llums, l'encarregat de la taquilla i l'apuntador i tot, tots els papers de l'auca que s'ha representat a Catalunya al llarg de divuit anys, i ara, a més, a la darrera funció, el crític teatral. Vostè és *el* governant per excel·lència a Catalunya al llarg d'aquests darrers divuit anys i en la seva exposició d'ahir ens convidava a una estrena en rigorosa primícia: *Alícia en terra de meravelles*. Amb una notable vocació, doncs, per a l'escena va fer un joc de mans davant de la cambra i va parlar de demà, d'un demà que, no en dubtem, serà fantàstic, per no parlar de l'avui, que no ho és tant. Hi ha una diferència: el demà és obert, el demà és una incògnita, però el present i el passat són responsabilitat del seu Govern i aquest present i aquest passat tenen, en molts camps, un balanç negatiu. Parla d'un futur esplèndid, d'un *demà* que fins ara ha estat incapaç de convertir en *ara* en divuit anys; ha fugit de la gestió, dels problemes pendents no resolts pel seu Govern, vostè ha governat prop de dues dècades fent i desfent el que ha volgut; acompanyat en un govern sovint amb tics d'arrogància, de sermons, sense gestos cap a les minories, sense escoltar, tirant pel dret, sense fer cas i sovint prescindint de la gent, i ara vol, volen, el seu Govern, escoltar, vol escoltar quan no queda més remei que escoltar.

No tenen ara una majoria, senyor president, per parlar *ex cathedra*; ara es veuen amb l'aigua al coll i ara es recorden de Noruega, com de santa Bàrbara quan trona, i dels consells assessors i dels consultors, ara que hi ha un món en crisi d'esgotament al seu voltant, ara es recorden de la gent i d'escoltar-la. Les seves propostes de futur per a Catalunya són les nostres propostes passades, des d'Esquerra Republicana, per a Catalunya.

Cal reconèixer un fet: han fet un inventari molt ben resumit d'iniciatives, de propostes, de reflexions, de programes que durant divuit anys hem presentat en aquesta cambra i que, si no han prosperat, si el futur no s'ha pogut convertir fins ara en realitat, és perquè vostès hi han votat en contra i ho han fet sovint fent majoria amb el Partit Popular i, en alguns temes, amb el Partit Socialista, sovint majoria immobiliària contra el canvi.

Aquesta nova liposucció programàtica de Convergència i Unió és exponent almenys de dues coses. Primera: ja fa temps que el seu Govern va curt d'idees i fan servir les dels altres, en aquest cas les nostres; algunes ens semblen fins i tot literals, gairebé familiars; segona cosa: la seva proposta, que en tantes coses és idèntica a la que nosaltres fa temps que defensem, és, en certa manera, la constatació d'un fracàs, tot allò que no han fet, que no han volgut fer en divuit anys i que ara sí que volen fer.

No hi ha hagut, però, senyor president, indicis d'auto-crítica, ni reconeixements d'un sol error, i vostès, com nosaltres, com tothom, com tota obra humana, s'equivocuen. Com se suposa que hem de reaccionar nosaltres i jo en particular, una persona tranquil·la, pacífica, quan li sento dir –i estic segur que convençut– que Catalunya ha de tenir presència internacional quan només vostès i el Partit Popular fa poques setmanes que hi acaben de votar en contra, quan nosaltres defensàvem amb deu proposicions no de llei institucionalitzar la presència de la Generalitat a la Unió Europea, de la Generalitat que presideixen i governen vostès, i fer-ho en comptes d'aquesta sortida inacceptable del *delegado autonómico* pactat per vostès amb el senyor Aznar.

Parla d'un tracte injust amb Catalunya que amenaça el benestar i l'autonomia, que és inconstitucional. És cert, ja ho era fa divuit anys, i fins ara no se n'adonen? Només Esquerra Republicana ha dut pressupostos de l'Estat al Defensor del Pueblo per constatar si eren o no inconstitucionals. La nostra diferència amb vostès no és només aquesta, senyor president; vostès només no han presentat mai cap recurs d'inconstitucionalitat contra els pressupostos de l'Estat, sinó que hi han votat a favor un any, i dos, i tres, i quatre, i cinc, i no sé quants més; han votat a favor d'uns pressupostos que van contra Catalunya, contra les persones de Catalunya, uns pressupostos que han perjudicat la nostra economia, el nostre benestar, les nostres infraestructures, la nostra gent. Ara ens parla d'inconstitucionalitat, una inconstitucionalitat que no ha recordat durant tants anys de majoria absoluta. Com ha estat possible que una persona com vostè i una coalició d'ordre com la seva hagi viscut en pecat legal, en la inconstitucionalitat flagrant no una nit boja, que és comprensible, sinó divuit anys seguits sense denunciar-ho, sense oposar-s'hi, sense combatre-ho? Com n'hem de dir, d'això, senyor president: ingenuïtat, curtesa de mires, complicitat interessada...? Aquesta política de pessics per a Catalunya per a qui ha estat queixalada, senyor president? Com poden haver-hi queixes de la discriminació injusta d'uns pressupostos que són injustos i que ens en queixem si són els pressupostos possibles amb els seus vots, els de Convergència i Unió? Diu que el projecte de país és

irrealitzable si no revisem el sistema de finançament. Permeti'm que li preguntí novament: i fins ara no se n'adonen?

Qui era, sinó Convergència i Unió, qui explicava meravelles de la idea socialista del 15% de l'IRPF i que després ens ha fet beure a galet amb el 30%? Qui havia reiterat un cop i un altre que no calia sobirania fiscal, que no calia un pacte bilateral amb l'Estat, que no calia recaptar i administrar tots els impostos i per això amb el Partit Popular i el Partit Socialista votava en contra de propostes nostres que ho reclamaven? Finalment han abandonat el model socialista de finançament beneït pel PP per acceptar el model d'Esquerra Republicana. Comencem a anar bé. Però resulta que quan nosaltres ho plantejàvem vostès hi votaven en contra, i ara que són vostès els que ho diuen, ara és una reclamació justa perquè la situació és insostenible. Benvingut al club, ben arribat amb vint anys de retard a les posicions d'esquerra, però, si us plau, potser en fa un gra massa quan diu: «Ara, a veure qui s'hi apunta», perquè és vostè qui s'hi apunta, és Convergència i Unió qui s'apunta ara a una llista que durant anys en solitari, suportant crítiques i menysteniments, ens ha tingut a nosaltres encapçalant-la; nosaltres sempre hem dit el mateix, són vostès que han canviat quan ha fracassat la seva política.

Nosaltres hem guanyat, si vol, una primera batalla –la ideològica– i el programa de l'esquerra nacional només el podrà aplicar una esquerra nacional, no la dreta nacional ni una esquerra incòmoda amb el país. La seva intervenció d'ahir significa l'acta de defunció d'un model, la constatació del fracàs d'una política seguida durant divuit anys: donar suport parlamentari al Govern de Madrid, com han fet vostès, donar-hi ministres, vicepresidents i portaveus, com han fet tants d'altres. Per això és comprensible que s'agafi al futur, perquè el present que vostè ha gestionat té balanços negatius; enguany ve amb el cistell buit: no té ni el canvi de nom dels governadors civils per presentar com a trofeu a la tribuna, com l'any passat. Aquella política de peix al cove sense ambició, sense horitzó, sense perspectives ha fracassat; tants anys de ser decisius han servit per a això: fa divuit anys que fa castells i ara, que comença a fer llenya, s'adona que no ha passat d'un tres de sis, que no hi ha arribat; un balanç ben esquifit per la gran quantitat de castellers que li han fet confiança durant tant de temps.

Ara ja no es pot anar pel món llogant el suport de Convergència i Unió al Govern de Madrid per un tros d'autopista o per no se sap quants milions ni d'on surten per a quina altra causa noble. Així no es va enlloc, així no ens porten enlloc, sinó al crac financer que avançava el seu amic Xabier Arzalluz; això s'ha d'acabar, aquesta mala política s'ha d'acabar. Durant aquest temps, ha estat preocupat més per semblar, per ser un gran estadista davant d'Espanya i davant d'Europa que per ser un bon governant per a Catalunya, que és allò per a què el va votar la gent.

I la seva política de l'«ara no toca» ha perjudicat al final els interessos de la gent. Ni ha fet, sovint, ni ha deixat fer. Ara ens demana que passem del «tot va molt bé, senyora baronessa», d'aquests divuit anys, a l'«ara és

l'hora, catalans», de finals de segle. Ara resulta, per art d'encantament, que és possible tot allò que abans no ho era. Ara és possible l'Administració única, i les competències exclusives, i l'article 150, de transferències per delegació. Ja tindrem l'oportunitat de comprovar la credibilitat del seu discurs a l'hora de votar propostes d'Esquerra sobre aquests temes, ja presentades en aquesta cambra.

Crec, senyor president, que la seva intenció és bona, però que fa tard; potser massa tard perquè sigui creïble. Aquest projecte nacional de més sobirania, només el plantegen ara com a últim recurs, quan la seva política va reculant, quan deixa enrere divuit anys de catalanisme d'estampeta. «Quan era mort el combregaren», diu la saviesa popular per a les propostes que fan tard.

I allò que vostè planteja, en nom de qui ho planteja, té un problema bàsic de credibilitat. Està estigmatitzat, està tocat, ve desmentit per la seva política de divuit anys. S'ha passat massa anys fent de Bismarck d'Espanya per poder convertir-se ara en Bolívar de Catalunya. Massa anys venent-nos les excel·lències de la Pepsi per acabar fent propaganda de la Coca-Cola.

Sense discursos llegits, sense declaracions signades, xoquem amb la realitat de la seva política, a Catalunya i a Madrid, que són la goma d'esborrar que fa desaparèixer les seves proclames patriòtiques.

Ha negat, durant anys, uns dèficits estructurals que avui reconeix; i potser els reconeix avui perquè amaguen dèficits en la seva gestió. I ara, a més, crida, en un gest bastant insòlit per part d'un governant, a la mobilització, però també fa tard, senyor president, perquè la gent ja es mobilitza, i es mobilitza en contra de la seva política. La gent està cansada. La gent està cremada del que fan, del que desfan i del que no deixen fer.

Tenim al davant una política amb l'aigua al coll. I la gent es mobilitza contra els peatges, i ho farà pel cànon de l'aigua, i ho ha fet amb els focs, contra el desequilibri territorial. I el malestar és general per a una solució, tardana i insuficient, en el tema de l'aeroport. Això pinta malament perquè han aconseguit reunir, fins i tot, els quatre elements en contra: la terra, pels peatges; l'aigua, pel cànon; el foc, pels incendis; l'aire, per l'aeroport. Diuen les Sagrades Escripures que la fe sense obres morta és. I de fe potser en deuen tenir molta, però les seves obres els desautoritzen.

Aquest Parlament ha de parlar de futur, però també de present. Té el deure d'analitzar què ha fet el Govern amb els instruments que té, i girant la vista enrere aquests divuit anys, a principis dels vuitanta, sí que hi havia uns intents reals de fer una política nacional més o menys progressista. I es notava en l'àmbit de l'Administració, de la cultura, de la indústria. I hi havia il·lusió i ganes; il·lusió i ganes que ara s'han anat fent malbé amb el pas dels anys.

Tenim un govern sense gas, sense idees pròpies, un govern que no pensa a avançar, sinó a mantenir-se.

Som un país afortunat –no ben bé pel Govern que tenim, sinó per la gent–, per la gent que amb el seu treball i el seu esforç fa país cada dia. Empresaris que s'espavilen, amb més impediments burocràtics queaju-

des de l'Administració, colgats de paperassa burocràtica; autònoms abandonats de tots els governs; treballadors que procuren fer la feina ben feta; joves amb títols universitaris, però sense feina ni perspectives de tenir-ne; pagesos que fan miracles per continuar amb la terra i el bestiar, quan en altres llocs ja haurien plegat.

Tenim un bon nivell de gent emprenedora, de primera divisió, però amb un govern que cada vegada més corre el risc de jugar a regional i que no està a l'alçada del país. Perquè Catalunya sí que va. Catalunya sí que rutlla. Catalunya sí que avança. Qui no va, qui no rutlla, qui no avança és el seu Govern, cansat i esgotat. Vostè dirà, potser, que no va per manca de competències. I és veritat. És veritat només en part. Cert que ens manquen competències al Govern, però en aquestes alçades també és cert que al Govern de Convergència i Unió li sobren unes certes dosis d'incompetència.

I aquests dos problemes, aquestes dues realitats, frenen Catalunya, l'impedeixen d'anar a bon ritme, i vostè no els ha resolt.

No hi ha de veritat, president, en tot el país gent més brillant i més preparada i més entusiasta que alguns alts càrrecs del seu Govern? Aquesta incompetència progressiva, aquest amiguisme professional en accés a llocs de treball o en concessió d'ajudes públiques, aquesta manca d'illusió, aquest desinflament, aquesta absència d'objectius, aquesta falta de motivació, aquesta desorientació en tants i tants alts càrrecs ha acabat convertint-se en desgovern. I una classe dirigent desmotivada està incapacitada per fer res.

Vostè va parlar ahir de dos dèficits –dèficit en poder polític, dèficit en poder econòmic–, se'n va deixar un que no depèn de Madrid, sinó de vostès: dèficit en bon govern.

Deixi'm que li digui, doncs, quin és el país i quin és el govern que volem. Allò que volem és renovar aquesta política, modernitzar aquest país, fer un pas col·lectiu, nacional, civil, social, endavant. I per això parlem de canvi, parlem de modernitat i parlem d'illusió. Canvi per nacionalitzar la política a Catalunya, perquè la política catalana sigui l'eix vertebrador de la política a Catalunya, perquè aquest Parlament deixi de ser el gran desconegut de la societat catalana davant d'un govern mediàtic. Canvi, doncs, per treure Catalunya de la situació de província sense ambició en què l'ha deixada la política de la transició i convertir-la en nació política amb ambició, amb autoestima, integradora de les seves diferències.

Canvi per tornar el protagonisme a la gent, per activar la societat civil, per tornar la vida i la paraula a un associacionisme, abans dinàmic i participatiu en el terreny cultural, solidari, mediambiental; un món, aquest de les entitats, amb un espai que han anat ocupant les distintes administracions, i que s'ha anat emmudint, neutralitzant o desarticulant a cop de subvenció o de càrrec.

Canvi polític per promoure valors sòlids entre empresaris, professionals, treballadors, al voltant d'una cultura, emprenedora i creativa, amb una mentalitat oberta, amb interès per l'exterior, amb capacitat d'adaptar-se a les transformacions.

Cal recuperar les ganes de treballar i fer-ho bé, amb responsabilitat professional, en uns moments de tanta deixadesa. Canvi per superar pràctiques burocràtiques, dirigistes, arcaiques.

Canvi per deixar enrere actituds acomodaticies, passives, negatives, per abandonar visions només immediatistes de la realitat i treballar per objectius. La pràctica de l'anar fent, amb un govern per anar tirant, no és el que necessita la Catalunya del 2010, però tampoc la Catalunya del 1998.

Hem de deixar de viure de renda dels tòpics sobre Catalunya per emprendre un procés de modernització del país, un procés que comença per l'educació, per la formació, per la preparació, que han de ser el rovell de tota política i de tot projecte. Una competència lingüística poliglota, no monolingüe –només en castellà, com ara una part de la població; ni bilingüe, castellà - català–, car amb això no n'hi ha prou. Ens cal saber com més llengües, millor, perquè cap llengua no ens fa nosa.

Hi ha avui, senyor president, una desconexió evident entre el model educatiu i el món laboral. No fa gaire es coneixia que el sector del metall, en un 71%, no trobava el personal adequat per als llocs de treball que oferia. Cal un canvi radical en l'atenció a la formació professional, perquè deixi de ser el refugi, el lloc on vagin a parar els estudiants sense recursos, justets o dropouts; una formació professional ben potenciada, lloc de formació dels grans professionals de qualitat que Catalunya necessita. No podem continuar llançant a la piscina del mercat laboral més joves sense el salvavides d'una bona formació. Vincular el sistema educatiu a les necessitats del món laboral és un objectiu. L'educació ens ha de fer a tots més aptes i ben preparats per al treball. Per al treball possible, no per a l'atur segur, perquè haurem de combatre la frustració de tants joves amb títol universitari, però sense feina.

Orientar més els joves de cara al futur. Avui, enmig d'una gran desorientació professional, què seran demà? Què faran demà? En què es guanyaran la vida demà? Perquè qui no es prepari no resistirà, qui no tingui competència professional adequada no aguantarà. Per això cal frenar els indicis d'alarma, de degradació existent en l'ensenyament públic, a benefici del privat, i retornar als ensenyants el prestigi i la consideració social que havien tingut en altres èpoques. I fer-ho en un país com Catalunya, d'una llarga tradició pedagògica i progressista, on el factor humà ha suplert, sovint, les deficiències estructurals amb vocació, dedicació i professionalitat.

Un país modern s'avança a les necessitats del futur, inverteix avui pensant en el demà. No podem ser moderns. No podem ser competitius amb autopistes de peatge embussades, amb accessos, a la costa Daurada i a la costa Brava, saturats; amb retencions regulars als mateixos llocs, els mateixos dies, les mateixes hores, cada any; amb un aeroport de Barcelona que ja s'ha fet petit, i un de Reus i un de Girona poc potenciats. Les obres d'infraestructura són imprescindibles per al nostre desenvolupament i per al nostre creixement; i si no les fem quan toca, això perjudica les empreses, perjudica els particulars, perjudica el turisme, ens perjudica

a tots. Falta un projecte global de país també en aquest terreny. Sense infraestructures modernes no hi ha país modern. Però modernitat també va lligat a administració moderna, àgil, útil, eficaç.

I aquí hi ha, senyor president, una gran decepció. Aquesta ha estat una oportunitat perduda pel seu Govern. A diferència de la Mancomunitat de Catalunya i la Generalitat republicana, que tothom recorda amb respecte i amb prestigi, l'Administració d'ara està desmotivada, sovint sense directrius, sense orientacions, ni altres prioritats que conservar el lloc. Massa nivells d'administració a Catalunya, duplicitat de serveis, irracionalitat en l'ús dels recursos públics. Paguem, senyor president, un empatx de centres, d'instituts, d'assessories, amb sous desmesurats que no tenen cap utilitat pública. Són massa anys la mateixa gent en la mateixa Administració. Massa «xiringuitos», massa burocràcia, massa favors a pagar. I una administració així no és una administració moderna. És una administració ensopida, que treballa sense ganes i sense alè. Una administració així ens fa mal. I si l'Administració de la Generalitat no funciona, perjudica el concepte d'autogovern, perjudica l'autonomia. A aquesta Administració li sobren càrrecs amb ambició personal i li'n falten amb ambició de país.

Amb una administració així no fa estrany que ens passen en altres llocs la mà per la cara. Abans de la fase *abertzale* en què es troba vostè ara, en lloc de «som una nació» i «volem sobirania», deia allò de «som un poble amb una cultura pròpia». Doncs bé, com explica un diari d'avui, resulta que les inversions per part de l'Estat, a Catalunya, els recursos destinats a cultura –precisament la nostra bandera emblemàtica–, els recursos són a Catalunya de 860 pessetes per persona, que contrasten bastant amb les 19.287 que s'inverteix a la Comunitat autònoma de Madrid, i amb les 9.000 de Galícia i amb les 2.000 de la Manxa, i amb les 2.213 d'Andalusia. I això que els tenim a vostès negociant, a Madrid, i vetllant pels interessos de Catalunya. I sort que la cultura és important per a nosaltres!

Si en els temes importants aconseguïen victòries així, què deu passar amb els que no ho són? Què hi fan a Madrid? Què defensen? Què plantegen? Quins interessos negocien? A favor de qui, senyor president?

L'administració moderna que volem ha d'assumir com a pròpies la solució dels problemes bàsics de la gent. Vegem-ne alguns.

Vostè ha parlat de la gent gran. Molta d'aquesta gent són senyores vídues que viuen soles i amb dificultats, perquè hi ha una feminització de la pobresa. Doncs bé, el xec de la gent gran, l'ajut de la Generalitat a l'acolliment per cada plaça en residència són 135.000 pessetes. Compari-les amb les 180.000 del País Valencià, amb les 181.000 de l'Imerso espanyol, amb les 191.000 de Madrid, amb les 240.000, 260.000 del País Basc. «Números canten», que deia vostè.

I ha parlat de medi ambient, i el medi ambient ho és tot. No és només un departament. Intervé en totes les actuacions de la Generalitat. Sigui un president decidit i faci cas de la conclusió de la «Catalunya, demà». Creï un consell interdepartamental de medi ambient, no per fer

tertúlies sinó amb caràcter executiu. Si valora el medi ambient, faci-ho, senyor president.

I ha parlat de la família i de la natalitat. És un tema seriós; nosaltres n'hem parlat sovint, en aquesta cambra. I la família és la clàssica, la família com déu mana, com potser diria algú de la seva coalició, però també són altres formes de convivència: divorciats, divorciades –amb fills o sense–, parelles de fet. La família és el primer àmbit d'afecte, d'identitat, de solidaritat. I, si no fos per la família i –diguem-ho tot– per l'economia submergida, ben magres les passaria molta gent. Un govern s'ha de preocupar per la família, l'ha de protegir, li ha de facilitar mesures per a viure millor. I, tal com estan les coses, qui es pot animar a tenir descendència? Hi ha problemes amb l'habitatge. La gent jove, que abans tocava el dos de casa, ara, si bades gaire, se t'hi jubilen, a casa. No en surten fins a la ratlla dels trenta anys, perquè... on han d'anar a viure amb els preus dels pisos? Hi ha parelles joves amb anys i anys de relacions que encara viuen a casa dels pares. On han de dur la canalla, si els avis no se'ls queden i no poden pagar el cangur? On són les guarderies públiques per a la canalla, per als xiquets de zero a tres anys? Només a Barcelona, un 50% no poden dur la canalla enlloc, perquè no hi ha lloc. I no ens parli d'Àustria, perquè aquí no som austríacs, senyor president.

Hi ha una normativa laboral, uns hàbits, una inèrcia, que penalitzen encara la maternitat, avui. Amb un panorama així no serà fàcil augmentar la natalitat. Però un pes demogràfic baix també pot ser l'exponent d'una altra cosa, d'una manca de confiança, de seguretat en les possibilitats dels país i el seu futur. I, això, no volem que sigui així, senyor president. I qui primer ha de crear aquest clima i aquest entusiasme i aquest futur és el Govern –vostès–, amb mesures. No hi haurà una Catalunya moderna mentre continuï el seu esforç econòmic, dels ciutadans d'aquest país. Catalunya fa d'espòsor d'Europa, com Alemanya, però, mentre a Alemanya ho sap tothom, de Catalunya no se'n recorda ningú. I una Catalunya sobirana de veritat hauria de tenir un balanç positiu amb Europa com l'hi tenen Bèlgica o Dinamarca. Estem en desavantatge amb estats sobirans, però ho estem, també, amb regions europees pròximes o nacions sense estat de la Unió Europea. I, si no posem fi a aquesta situació, Catalunya no resistirà.

Tenim avui, segons dades publicades per la Cambra de Comerç de Barcelona, que, malgrat el suport del seu govern al Partit Popular, la inversió *per capita* de l'Estat a Catalunya, en el període 94-97, ha estat, només, un 80% de la mitjana estatal: 30.000 pessetes a Catalunya davant les 37.945 de mitjana estatal. El dèficit d'inversió pública es veu agreujat per la poca activitat inversora del seu Govern. Catalunya té el govern que menys inverteix *per capita* entre totes les comunitats autònomes de l'article 151: menys que Andalusia, menys que les Canàries, menys que Galícia, menys que el País Valencià. I aquest fet diferencial no s'acaba només amb la despesa inversora, també afecta la forma de finançament de les inversions. El 97, la Generalitat finançava el 21,5% de les seves inversions mitjançant l'endeutament, mentre que a la resta de comunitats autònomes del 151 només ho feien amb el 14,5%. Hi ha insufici-

ència a les inversions estatals. I els seus pactes de governabilitat no han servit per igualar els catalans quant a perceptors d'inversió pública estatal. Estem atrapats per un mal sistema de finançament. I això és un fre per al benestar material d'aquest país. Tenim, si em permet l'expressió, una autonomia *wonderbra*, que fa veure el que no és, que és molt més aparença que realitat, perquè s'ha vist obligada a basar-se en l'endeutament.

Ara mateix, potser, ens traspassaran les beques. Però continuarem sent la segona comunitat autònoma en nombre d'estudiants, però la penúltima de disset en nombre de beques. Paguem més del que rebem. I l'Estat sempre ens ha castigat. I vostès, que eren clau i decisius per oposar-s'hi, no ho han fet. Una Catalunya amb sobirania fiscal i financera és un requisit indispensable per al futur del país, del benestar, de la modernitat, de la competitivitat, i, per a això, cal il·lusió per començar una etapa nova i fer un pas endavant, un pas endavant per consolidar un grau de cohesió del país, una unitat civil del poble de Catalunya, on ja no parlem mai més d'immigració, sinó de catalans i catalanes, de ciutadans i ciutadanes de Catalunya; un país fet per a les persones, un país on siguem capaços de disposar d'un espai català de cultura i de comunicació.

Va parlar vostè ahir dels deu milions. Una llengua de deu milions. Contesti'm, senyor president, si us plau, en aquests divuit anys de govern, quants convenis? Quants pactes? Quants acords ha subscrit el seu Govern amb els altres governs dels territoris d'aquests deu milions de persones?

Tenim una pobresa infinita de les indústries de la cultura a Catalunya, i tenim encara una altra...

El president

Senyor diputat, ha excedit amb escriu el seu temps.

El Sr. Carod-Rovira

Acabo. Tenim una concepció de la cultura, de vegades, excessivament provinciana. Han aconseguit de no fer-la atractiva i, fins i tot, en alguns sectors, de fer-la antipàtica. Tot això, senyor president, ha de canviar. Catalunya s'ha de dotar d'instruments polítics nous, i hem de crear un compromís civil i una il·lusió col·lectiva, i això no ho podran fer, senyor president, les forces de la transició. El seu discurs va en la bona direcció, però té al seu voltant un gran desert. Tant de bo que aquest desert es pugui omplir amb una nova majoria nacional i social que no pot venir dels protagonistes de la transició d'aquests vint anys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a contestar la intervenció del diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, el molt honorable president de la Generalitat.

(Pausa.)

El president de la Generalitat

Bé, jo li agraeixo, senyor Carod, que hagi centrat, en bona part, el seu discurs en una de les parts del meu parlament, que era precisament aquesta de la reivindicació nacional, no?, i en la línia, per tant, d'allò que deia de «parlar de poder» i no només de «parlar de gestió». Perquè, efectivament, em sembla que és hora de parlar-ne. De tota manera, com que vostè també ha parlat d'altres coses, deixi'm que li contesti una mica, també, aquests altres temes que vostè ha tocat, no?

Jo, de vegades, penso, sentint-los a alguns de vostès, però, en fi, concretament ara, sentint-lo a vostè, senyor Carod, que, per la raó que sigui, moltes vegades parlem de dues Catalunyaes diferents, no? Per exemple, vostè diu: això i allò i allò va malament i perjudica molt el nostre turisme. I, és clar, resulta que, aquest any, doncs, tenim un rècord, un superrècord de turisme, que és que bat el superrècord de turisme de l'any passat: arribem als més de 19 milions de turistes, etcètera, etcètera, no? Perquè, si vostè em diu: «Bé, però hem d'anar amb compte, eh?; hem d'anar molt, molt, molt alerta perquè això, doncs, es pot espatllar perquè això, doncs, requereix, precisament, fer més esforç...» Què li diré jo? Doncs, en segons quines carreteres, etcètera. Bé, requereix que estiguem segurs, senyor Carod, que, un dia, per falta de reforçament del transport d'energia elèctrica a la Costa Brava no ens trobem que, tot d'una, tot el nostre turisme quedi desprestigiats per una tallada de llum. Sigui dit de passada per dir un tema que avui —aquests dies— és precisament molt actual, no?

Però, bé, de tota manera, és clar, parlar amb la cara així, diguem-ne, amb cara de pena del turisme, no, no ho aconsegueixo; per més que vostè ha dit que sóc un bon artista, no ho aconsegueixo.

També devem parlar d'una altra Catalunya vostè i jo, i molta altra gent. La gent que segueix invertint a Catalunya de dintre i de fora no deu estar tan segura que ni les infraestructures ni els serveis que se'ls donen, ni la política que s'hi fa, ni el tracte amb l'Administració, amb totes les seves falles..., perquè —atenció!— tot això sempre és relatiu perquè el que és molt convenient, el que seria molt convenient seria que, de tant en tant, de la mateixa manera que jo, aquest matí, deia que fóra bo que anéssim a visitar escoles de fora, a veure com són les escoles de fora, quines ràtios tenen, anessin un dia, per exemple, a una *land* com Baden-Württemberg, que conec bé, el qual, per no gaire cosa, s'estarà quatre anys fent les seves corresponents gestions amb l'Administració: que si l'impacte mediambiental, que si l'impacte de no sé què, que si les al·legacions, etcètera, etcètera.

Ecolti: Europa va molt així, perquè tota la cultura europea política és molt garantista del ciutadà —i ja està bé, i ja està bé. Però, bé, nosaltres no devem ser pitjors, i ara jo no voldria citar noms concrets d'empresaris estrangers, no vull citar els del país, que també ho diuen, però, en fi, molta gent que pot comparar més fàcilment, perquè no em semblaria correcte..., però segur que aquests empresaris i vostè veuen dues Catalunyaes absolutament diferents, no? Aquests inversors, si vénen, és perquè entenen que el país respon i que val la pena, i que els és bo. Vull dir que no ho fan pas per sentimentalisme, com ho podríem fer, potser, vostè i jo.

I, evidentment –torno a dir-ho encara que aquest matí ho he dit moltes vegades–, quan la gent de l'OMS, de l'Organització Mundial de la Salut, fa l'elogi –que el fa, i, a més, està escrit i repetit un any i un altre any, i un altre any, i ens envien gent i ens fan organitzar congressos i ens fan anar a sud-Amèrica a explicar...–, fa l'elogi –bé, perdoni'm, les excel·lències– del model sanitari català –del qual nosaltres ja sabem també les deficiències però, de tota manera, alguna cosa deu tenir de bo–, deuen parlar de dues Catalunyaes diferents, vostè i ells –no dic jo, ja, jo només faig d'espectador, no? I, quan els de la Unió Europea ens parlen..., i també aquest matí s'ha negat..., però, escolti, vagin a veure, simplement, les publicacions aquestes sobre el medi ambient a Catalunya per part de la Unió Europea, ho comparen amb qualsevol altra.

Hi va haver una època en què Astúries tenia una política mediambiental millor que la nostra, fa una pila d'anys, en l'època del president Silva, però ja no és així, ja no és així; som la primera comunitat autònoma espanyola pel que fa a política mediambiental. Ho diuen a Madrid, ho diu la Unió Europea, i jo no dic res, si vostè vol, però, en tot cas, la Unió Europea i vostè parlen de dues Catalunyaes, de dues Catalunyaes absolutament diferents, no? I, quan la UNESCO diu que una de les experiències que li interessa més d'Europa –i la UNESCO està al seu abast i vostè pot anar-ho a consultar qualsevol dia perquè, afortunadament, ara com ara, la UNESCO és una entitat que tenim prou oberta i prou a l'abast–, que li interessa molt tot el que a Catalunya s'està fent en una cosa que, per cert, a Catalunya es discuteix i es critica molt, però que, en canvi, la UNESCO valora moltíssim, que és la formació permanent –sí, sí, la formació permanent–, deuen veure una Catalunya diferent de la que vostè veu, senyor Carod.

I, quan els periodistes estrangers vénen i s'interessen tant per casa nostra, i els polítics... Ahir mateix, el president del Veneto –el que passa és que no el vaig poder rebre, perquè ahir, doncs, la prioritat absoluta eren vostès i aquesta cambra–, que diu: «Bé, escolti'm, expliqui'm com va això de Catalunya», no? I, a més, si volen vostès, agafen la col·lecció del *Corriere della Sera* d'aquestes últimes dues setmanes i trobaran un article que posa «Il caso Veneto» –editorial, no article–, «Il caso Veneto» –o sigui, a mà esquerra, a la primera pàgina, eh?, portada– i que parla d'això, i, aleshores, fixin-se què diu; diu: «No, no, si al Veneto, que té una potència econòmica molt gran, que té unes empreses de primera fila –moltes vegades, en molts casos, millors que les nostres–, només li falta una cosa: saber traduir això en força política, com ha fet Catalunya, però, és clar, li falta una força política com la que governa Catalunya. Això ho diu –no ho dic jo– *Il Corriere della Sera*, però es veu que *Il Corriere della Sera* i vostè tenen dues visions de Catalunya també absolutament diferents, o sigui que hi ha molta gent que té una visió de Catalunya diferent de la de vostè, des dels inversors als turistes, als funcionaris de la UNESCO, als funcionaris de Bonn, als funcionaris de la Unió Europea, als polítics –com a mínim, els italians–, als periodistes, etcètera, etcètera.

Quant a la sanitat, no es pensi, únicament, que són els funcionaris de l'OMS, perquè hi ha una pila de gent de fora de Catalunya, i el cas més dramàtic és el de molts malalts de la sida; precisament, on es considera que se'ls tracta millor és a Catalunya. Per tant, hi deu haver una visió diferent de Catalunya per part de vostè i per part de tots aquests senyors.

Bé, aleshores, anant al tema que ja no és tant de gestió, sinó de poder, jo li he de dir amb tota sinceritat que nosaltres plantejem alguns temes, que hem plantejat en el passat alguns temes, quan hem pogut. Perquè, és clar, a nosaltres, votar segons quines resolucions amb vostès –li ho dic de debò–, pel que fa a certes coses de les quals avui parlem –li ho dic de debò, i no molestaré ningú, espero–, ens deixaria més satisfets que votar-les, segons com, amb el Partit Popular o amb el Partit Socialista –ens deixaria més satisfets. Ara, el que passa, senyor Carod –i li ho reconec i n'hi faig homenatge, si vol, d'això, no?–, el que passa és que no ens serviria de res. Aquest és el cas.

I nosaltres, bé, el que volem, en un moment determinat ens va semblar que el que havíem de fer era una política gradualista, i té els seus inconvenients, però també ha tingut uns avantatges molt importants, perquè, de tota manera, si comparem el que avui tenim des d'un punt de vista competencial, des d'un punt de vista de reconeixement, què li diré?, de la realitat plurilingüística, no de la plurinacional, però sí de la plurilingüística d'Espanya, des d'un punt de vista competencial, des d'aquest altre punt de vista que li deia, fins i tot des del punt de vista econòmic..., perquè vostè em deia: «és que vostè ve amb el cistell buit». Home, no, amb el cistell del tot buit no venim; venim amb un cistell amb 127.000 milions de pessetes, 127.000 milions de pessetes, dels quals un dels aspectes més negatius, un aspecte més negatiu d'aquests 127.000 milions de pessetes li diré que és la forma com els hem hagut d'aconseguir; és allò que jo en dic de vegades «la política de la pessigada», del pessic a pessic, de la discussió de 5.000 milions, de la discussió de 20.000 milions, de la discussió de 15.000 milions, amb un desgast tremend, ei!, de Catalunya en part, i aquest és el mal, i, òbviament, del Govern de la Generalitat i de Convergència i Unió, això és cert, però el cistell buit no: 127.000 milions de pessetes no és «calderilla».

De fet, si no hagués sigut perquè hem aconseguit aquestes millores, vist que ara, no nosaltres, sinó tot-hom, hem hagut de fer, per Maastricht i per necessitat intrínseca, no catalana, sinó espanyola i de tots els països europeus, perquè tots els països –com he explicat aquest matí– es van endeutar molt durant els anys vuitanta, en el moment de fer aquesta restricció pressupostària que hem hagut de fer, si no haguéssim aconseguit aquests..., primer van ser –no recordo quants eren– ics, l'any passat, ja deia 83.000, però són 90 i escaig, i, bé, aquests 127.000, aleshores sí que hauríem fet, hauríem fet... –pensava en una expressió massa popular–, hauríem anat malament, vaja, senzillament. Bé, a mi em passa una cosa, saben, que jo parlo una mica com parlava la gent de Premià de Dalt fa cinquanta anys i aquest és avui un llenguatge políticament no correcte, i, aleshores, de tant en tant, m'he de contenir.

Bé, el que vull dir és que el cistell buit, no, perquè 127.000 milions de pessetes més l'Inem, més el control de les carreteres, més les beques, més etcètera, etcètera, altres coses que hem aconseguit, un control gran dels ports... Els anuncio, per cert, que quedi clar que això és una obra del port de Barcelona, però no deixa de ser menys cert que des que es va fer la nova Llei de ports, per impulsió de Convergència i Unió, la nostra presència en el port de Barcelona i en el port de Tarragona, que són dos instruments bàsics de desenvolupament econòmic, és molt més gran. Per això li puc dir que ara mateix, al migdia, s'acaba d'adjudicar una obra important, que és l'obra corresponent a l'obertura de la boca, que ha de permetre sortir directament a mar oberta, des del fons del port, des del Port Vell; és una obra d'uns 5.000 milions de pessetes.

Bé, doncs, com els deia, el cistell buit, no; ara, sí que és cert que nosaltres —com ahir explicava— arriba un moment que diem: escoltin, nosaltres ja hem complert una pila d'aspectes que vostè valorarà o no, però que nosaltres creïem que s'havia de fer, respecte al conjunt de l'Estat, respecte a Europa, respecte a Catalunya. Perquè, naturalment, si l'Estat espanyol no hagués estat a la Unió Europea en bones condicions se n'hauria ressentit tothom, però Catalunya també, i li diré que Catalunya més que d'altres, perquè té una economia molt més oberta i molt més integrada a Europa, hem complert amb això, hem complert amb això que alguns ara en diuen la primera transició, hem complert amb tot. Ah, escoltin!, ara ha arribat l'hora del diàleg que dèiem sense reserves. Bé, aquest diàleg el podem fer o no el podem fer? Perquè, és clar, no deixa de ser cert que molts dels inconvenients que en temps passat ens varen impedir de poder fer segons quins plantejaments poden seguir actuant exactament ara igual. Però, en tot cas, entenem que, efectivament, ara ha arribat aquest moment i nosaltres ho hem d'intentar.

Per intentar-ho, i deixant de banda qui s'apunta on, qui s'apunta primer, qui s'apunta segon, qui ha estat apuntat tota la vida, tant li fa; el cert és que ens caldrà durant els propers mesos, probablement més que durant els propers mesos, durant els propers anys, estar en condicions que aquest Parlament, el poble de Catalunya en el seu conjunt, el Govern, etcètera, sigui capaç de posar sobre la taula, no solament propostes que s'aguantin per elles mateixes, sinó que, a més, tinguin al darrere un gran suport. Naturalment un suport que serà minoritari en el conjunt d'Espanya, no cal dir-ho, però que ha de ser molt àmpliament majoritari a Catalunya, i que només s'hi pot arribar a través d'uns plantejaments, als quals jo desitjo sincerament que tots els partits d'aquesta cambra —tots— s'hi puguin adherir, en els quals la prioritat sigui Catalunya i en els quals, per tant, la decisió es pugui prendre, diguem-ne, en clau catalana, amb mentalitat catalana, d'acord amb els interessos de Catalunya, i no amb els interessos globals d'aquest partit, de l'altre o el de més enllà a nivell espanyol. Si no ho podem fer així, bé, aleshores jo confio que també tindrem una àmplia majoria els partits que estarem decidits a fer aquest plantejament, però òbviament no tindrem la mateixa força que si aconseguim una molt més gran adhesió.

Això, *grosso modo*, és el que jo he de contestar al seu plantejament. Necessitem aquesta força política, parlamentària, moral, i evidentment per fer un plantejament que sabem bé que serà de difícil acceptació. De fet, no li he de dir gaire cosa més, perquè en realitat em sembla a mi que la discussió principal que hi ha entre vostè i jo, o entre vostès i nosaltres és que vostè diu: «això que ara diu ho hauria d'haver dit abans i fet abans». Jo li explico alguns arguments de per què no ho hem fet abans, perquè crec que entre el no-res que hauríem aconseguit de plantejar-ho abans i el que s'ha aconseguit ara des d'un punt de vista competencial, des d'un punt de vista de finançament, malgrat tot, des d'un punt de vista de reconeixement, com a mínim, per exemple, què li diré?, de la realitat plurinacional d'Espanya, des del punt de vista del reforçament intern de Catalunya, social i econòmic, des del punt de vista del reforçament de la imatge de Catalunya, això, si ens haguéssim embrancat en una batalla sense sortida abans d'hora, en un moment en què no teníem cap mena de possibilitat de guanyar, no hauria tingut sentit.

Jo crec que ara en tenim més, de possibilitats de guanyar, i, en tot cas, crec, sincerament, i aquí hi estem d'acord, que ho hem de fer, i, per tant, penso que vostès i nosaltres en aquest punt podem entendre'ns. Però pensi bé una cosa: convé molt que no siguem només vostès i nosaltres; convé molt que aquest plantejament que es faci pugui ser àmpliament assumit pel poble de Catalunya i pels seus representants, és a dir, per aquest Parlament. (*Remor de veus.*)

Em sembla que això és el més important que li havia de dir. De tota manera, en el desordre habitual meu, i suposo que comprensible, donada la forma amb què he de contestar, que és la que he de contestar —no me'n queixo pas, però no deixa de ser molt ràpida i molt improvisada—, sí que voldria dir-li, de tota manera, un parell de coses que no lliguen ben bé, que trenquen una mica l'argument, i alguna la deixaré perquè potser tampoc no cal. Però amb això dels consells..., m'hi fico perquè és important: és veritat que jo vaig dir ahir que volíem fer quatre o cinc consells, molt bé..., cinc; el que passa és que fa molts anys que n'hem fet de consells, i que ens els hem escoltat. Aquí, improvisat, tenim el Consell de la Gent Gran, el Consell del Servei Català de la Salut, el Consell de Treball, que ha jugat un paper molt important en una pila de coses, per cert, sigui dit de passada —no és pas un consell, diguem-ne..., no és pas un *florero* aquest consell, ni els altres tampoc, però volia subratllar aquest—; el Consell de Barreres Arquitectòniques, tenim el Consell de l'Habitatge, el Consell Assessor de la Natura, el Consell de Persones Disminuïdes; el Consell d'Atenció Primària; el Consell de la Formació d'Adults; el Consell Escolar de Catalunya, que és un altre consell que ha jugat i juga un paper molt important, molt, i que, a més..., no solament molt important, sinó molt positiu —voldria subratllar-ho... Alguns esforços que hem fet últimament, com el «Catalunya, demà», que tots vostès esmenten, o bé altres coses que s'han fet d'una manera, diguem-ne, menys oberta, però també anant a buscar gent de fora de la Generalitat, com aquesta obra que es titula *La societat catalana*, que, per altra banda, almenys vostès m'admetran una cosa, i és que tant en un cas com en l'altre hem anat a

buscar aquella gent que realment podia donar una opinió objectiva i seriosa, no complaent; això em sembla que m'ho han d'admetre. Aquesta obertura al conjunt de la societat, fins i tot a aquells sectors no necessàriament complaents, ha estat un fet.

I ara en farem més. Però és que n'hem fet. Ja li dic, ara així només de memòria m'han sortit aquests, i segur que n'hi ha set o vuit més, com a mínim. I ara en farem més. I és que actuar amb aquests consells..., per exemple, un que em sembla que no he citat –perdonin–, perquè no el tinc a la llista, però ara em ve a la memòria, és el Consell de la Immigració, que el varem fer l'any 96, i que sí que en canvi el vaig citar en el discurs. Perquè val la pena dir que aquest Consell de la Immigració, que no sé si n'hi ha d'altres en el conjunt de l'Estat, però en aquell moment va ser el primer, potser també perquè per resoldre el problema de la immigració..., i que quedí clar que quan jo parlo d'immigració, senyor Carod, parlo de la immigració d'origen extraespanyol, vull dir, parlo bàsicament de la immigració magrebí, negra, etcètera, i també de la sud-americana i d'alguns altres indrets. Però, és clar, potser perquè nosaltres aquest problema el tenim més i aquest problema el tenim nosaltres, el té València, poc o molt el té Andalusia, els altres no el tenen tant, el té Madrid pel que fa als sud-americans, però els altres no el tenen tant, però el cas és que nosaltres hem fet aquest primer consell, que ha sigut molt útil, perquè ha llançat una sèrie d'iniciatives, que han arribat fins i tot al Parlament de Madrid, i la més important de totes –encara no resolta– és la petició formal feta pel Consell de la Immigració, pel Govern de la Generalitat, pel Grup de Convergència i Unió en el Parlament, etcètera, que es modifiqui –com vaig explicar ahir–, concretament, la Llei d'estrangeria i revisar la legislació sobre immigració.

Però, per què ho fem això? Perquè, realment, cada vegada més, cada vegada més –i això, perdoni, és una reflexió en veu alta, que no sé si encaixa totalment amb el discurs que vostè ha fet, senyor Carod, però de tota manera em sembla que no el molestarà que aprofiti la resposta per dir-ho–, cada vegada més..., és clar, els parlaments són molt importants, la sobirania d'un poble rau en el Parlament, i no enlloc més, i no enlloc més, ni en els consells, ni en la societat civil, ni a les ONG; rau en el Parlament, quedí clar això. Ara, també és cert que cada vegada més els organismes estrictament polítics resulten insuficients per fer l'auscultació, per començar, d'una societat, per entendre una societat, per prendre mesures sobre una societat, i per decidir i per aplicar aquestes mesures. O sigui que la sobirania rau on rau, en l'òrgan polític i representatiu, però, de tota manera, cada vegada més els països van endavant a través d'un gran diàleg, aquell diàleg que jo reclamava ahir, que en dic un diàleg polièdric, de tots amb tots, i al marge fins i tot de la política, dels polítics si més no; és un diàleg absolutament necessari perquè el país agafi consistència, el país sigui conscient dels seus problemes, el país assumeixi els seus problemes, les seves responsabilitats. Finalment, naturalment, això ha de tenir –com ahir deia també– una traducció política, de parlament i de govern.

Per tant, no els estranyi que nosaltres vulguem insistir en això. I no em diguin: «Oh, ara ho fan i no ho feien!» No, no, sí que ho feiem; és que tots aquests consells que els estic explicant, i una pila més que no tinc perquè ha estat ara una cosa improvisada mentre vostè parlava, ja són una prova, són penyora que nosaltres en aquesta línia en el passat ja hi hem actuat.

Total que, per acabar, efectivament, haurem de mirar de fer, haurem de fer, però necessitem tenir força per fer-ho en aquest Parlament i a Catalunya, en general, una proposta que pugui ser acceptada a nivell d'Estat, perdó, i a nivell d'Unió Europea en alguns aspectes, no? Perquè quan vostè diu: «vostès havien d'haver fet..., vostès havien d'haver fet..., vostès havien d'haver votat això, votat allò, votat allò...», amb vostès ja sé que hauríem votat aquí i en el Parlament de Madrid amb la seva diputada, ja ho sé, però, en realitat, contra tots els altres, contra la legislació de l'Estat espanyol i contra les actituds de la Unió Europea. I no somriguin, perquè això de la Unió Europea és molt seriós, entengui'm, per tant (*veus de fons*)..., per tant, hem de treballar-ho de tal manera que puguem... (*veus de fons*), que ho puguem plantejar –i jo crec que ho podrem fer, jo crec que ho podrem fer–, i tinc l'esperança, senyor Carod-Rovira, que en podrem parlar amb vostès molt a fons, que podrem fer una proposta d'aquestes característiques.

Una última cosa per acabar, que estava a punt de des-cuidar-me'n. Escolti, vostè ha donat a entendre que nosaltres per aquests milions de catalanoparlants fora del territori de Catalunya no havíem fet res; doncs, miri, no és veritat, el que passa és que aquest és un tema que durant una pila d'anys, gairebé de sempre, i sobretot aquests últims temps, s'ha hagut de portar d'una manera que aquell que es volgués posar medalles en aquest tema, l'únic que feia era perjudicar els interessos de la identitat catalana, valenciana, de Països Catalans, com vulguin; la identitat, la perjudicava qui es posés medalles. Això està clar. Hi ha gent que es pensa que ha fet molt i en realitat –i no em refereixo a vostès–, i en realitat ha espatllat algunes coses. Penso, per altra banda, que a la llarga, i sense que jo ho digui amb un extraordinari entusiasme, però de tota manera sí que ho dic amb convicció, amb convicció que és el que s'havia de fer, a la llarga el que s'ha fet serà útil. Resoldre els temes relacionats amb la identitat catalana del País Valencià s'ha de fer, ho han de fer els valencians, i els valencians són el que són, i són els qui són, i per tant és això el que hem de tenir en compte, fet sempre amb un gran respecte, perquè –ho repeteixo– qui hi volgués entrar d'una manera, diguem-ne, massa vistosa i massa brillant, i massa agressiva, o massa autocomplaent, el que faria és un mal servei.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor president. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula, per al torn de rèplica, el diputat senyor Carod-Rovira. Temps màxim: deu minuts.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, em refermo en el que li havia dit al començament: és un artista, perquè, evidentment, par-

6220

la –com fem tots– del que li convé: parla del turisme; i, en aquest cas, els indicadors que fa la Central de Balanços del Banc d'Espanya sempre rebaixen les seves anàlisis i prediccions. I jo crec que, efectivament, parlem de dues Catalunyaes diferents. Hi ha dues Catalunyaes diferents: hi ha la Catalunya de la qual ens parla vostè –hi ha la Catalunya oficial, hi ha la Catalunya convergent– i hi ha la Catalunya real. Jo li vull parlar de la Catalunya real, de la Catalunya de les persones.

Aquest matí, senyor president, vostè ens parlava de Mounier. Jo li vull parlar d'en Casado Gallardo. El coneix, senyor president, en Casado Gallardo? Doncs, miri, en Casado Gallardo és un senyor que està allà dalt, a la fila dels convidats, que és aquell mateix que l'any passat en el debat de política general va trucar per telèfon, va deixar el seu nom i el seu número de telèfon al Grup Parlamentari, i va dir que estava pendent de resoldre el problema d'una subvenció per a rehabilitació d'un pis, d'un habitatge juvenil. Una rehabilitació que es veu que en llocs que no tenen la pretensió de ser tan moderns com nosaltres, com la Rioja, per exemple, solucionen en sis mesos. El senyor Casado Gallardo, que és una persona de Catalunya, encara espera la seva solució; el més calent és a l'aigüera, senyor president.

I per allà a prop hi ha un altre xicot, en aquest cas, l'Oriol Fernández, que és enginyer industrial, que ha hagut de treballar amb màquines de laboratori de gairebé de la Guerra Civil; que sí que li agrada això de l'Internet, però el lloc on ha estudiat, amb deu ordinadors, a l'Escola d'Enginyers, estan col·lapsats per poder entrar a Internet; que d'això d'investigació n'ha sentit parlar de lluny i que té autèntiques dificultats per trobar feina adequada. Aquesta és una Catalunya real, senyor president. I aquesta Catalunya real té un govern i un president, que és vostè. Un govern que ha fet moltes coses bones per a aquest país al llarg dels anys, però que avui ja no comença a ser ni la política ni el govern que ens convé. Perquè aquest Govern és, en molts aspectes, aquests últims anys, un govern que bada, un govern que ha badat; o bé ha badat a l'hora de negociar a Madrid certes coses, o bé és que a Madrid no tenia el més mínim interès a negociar-les. És un govern que en alguns aspectes ens ha fet quedar malament davant la resta de l'Estat. I, avui, senyor president, no m'ha dit res, vostè, de la funció que feia la seva Administració, el fracàs de la seva Administració.

Creu que hi ha algú avui a Catalunya que digui, per desgràcia, que funciona millor una conselleria que un ministeri quan cada vegada més al final d'aquests divuit anys, per desgràcia, els funcionaris que treballen veuen com s'ha anat engreixant l'inventari de comissaris polítics i d'«enxufats» amb el carnet a la boca que en una empresa privada no haurien durat ni quinze segons? I han anat prescindint de bona gent seva, de gent preparada, de gent entregada, de gent catalanista per obrir les portes a uns altres interessos. Per a qui governa, senyor president? No parlem només d'aquest futur i d'aquesta sobirania i d'aquesta complicitat nacional, de la qual s'ha oblidat durant divuit anys, que potser li hauria pogut crear satisfaccions, com deia vostè. Però ha dit que no li interessava. Ja veurem si en el futur, en la pro-

pera legislatura, pot trobar que el nivell de satisfacció pot ser superior. Per a qui governa? Per a qui governa? Qui són els beneficiaris reals de la seva política?

Li ho deia abans, senyor president, si vostè deia en declaracions a la premsa no fa gaire, parlava d'aquells pessics, qui s'endú la queixalada? Hi ha a Catalunya uns sectors beneficiaris d'aquest model català que vénen de fora a estudiar justament per saber què és el que no han de fer. Perquè ni Escòcia ni el Quebec vindran aquí a copiar, vénen a descartar el que han fet aquí. Perquè quan vostè parla de les autopistes i de l'encert de les autopistes de peatge, hi ha sectors de la societat catalana que veuen en vostè, senyor president, el seu referent, que es beneficien d'aquesta situació de peatge i a qui convé que aquesta situació de peatge no canviï. O és que no sabem qui hi ha al davant d'aquests consells d'administració? Qui hi havia al Túnel del Cadí, senyor president? Un exsecretari general de la presidència del seu Govern. I, al davant de les autopistes del Garraf i al davant d'ACESA? Exmembres del seu Govern, senyor president. És comprensible que aquesta Catalunya de peatge sigui la Catalunya que va bé a aquells sectors, com sectors de la sanitat privada, com sectors de l'ensenyament privat, que fan negoci amb la dependència de Catalunya, i que no volen canviar aquest model, que utilitzen la retòrica patriòtica quan veuen que això convé perquè ja no queda cap més recurs. Només han aconseguit pessics per a Catalunya, però uns sectors molt concrets s'han endut la queixalada.

Hem de superar l'estat de les autonomies. Efectivament, però qui representa aquest estat de les autonomies, qui millor el representa a Catalunya és vostè, senyor president. Vostè és l'estat de les autonomies a Catalunya. És a vostè que hem de superar? No parlem d'una qüestió personal, parlem de superar *polítiques*, de superar models de cultura política d'aquests anys. La transició ha estat això: la transició de l'amiguisme, la tradició de la mediocritat en alguns aspectes de govern, la tradició d'aquelles comissions del 5% en obra pública d'algunes administracions –i potser ja és l'hora de denunciar-ho públicament–, la transició del finançament irregular de partits polítics... És tot això que hem de deixar enrere. Superar la transició vol dir això. No vol dir només entrar d'aquí a un model retòric, nacional sobre un futur que vostès en divuit anys mai no han volgut convertir en realitat. Portem massa anys les mateixes persones al davant de les mateixes institucions i els mateixos partits a banda i banda de la plaça de Sant Jaume. Perquè en el fons, senyor president, a banda i banda, s'han acabat repartint el país. I el país necessita superar aquesta divisió, el país necessita entrar en una altra dinàmica. I vostè parlava, ara, quan deia «no entrem en segons quina mena d'aspectes del País Valencià i de les Illes...» No, no... Jo li he parlat d'una altra cosa. Jo li he dit que em digui quants convenis de govern a govern ha signat vostè amb la Generalitat valenciana i amb el Govern balear. Quants? En divuit anys de govern, digui-me'n algun. No em digui el que s'ha fet per ajudar, que ja ho sabem i, com diria aquell, «tu ja m'entens»; no és això el que li pregunto. No li parlo del «tu ja m'entens»; li parlo, de govern a govern, de quins acords han estat capaços de fer.

Punt 1

Hi ha, senyor president, una situació de cansament, d'esgotament. Hi ha una situació en alguns aspectes, jo diria, fins i tot, d'un cert desgovern, de desconeixement del país –no pas de vostè, que es passa tot el dia tombant amunt i avall del país–, desconeixement del país és aquell director general que no fa gaires dies en una de les comarques cremades descobria que hi ha pobles sencers a Catalunya sense carreteres asfaltades, i encara descobria molt més quan entrava en una masia i veia que hi havia fax i ordinador a l'interior d'aquella masia.

Vostès han anat oblidant una part important de la població: el món rural, la part més feble. Han desat en el calaix aquella reivindicació clàssica de modernització del país que era la desaparició de l'estructura de províncies i de l'estructura de diputacions, perquè en el fons no s'ho creuen. Criticava les diputacions quan no les tenien. Ara que en tenen tres, de quatre, han descobert que és l'invent del segle. Aquesta desaparició, senyor president, també formarà part d'aquest projecte nou de sobirania per a Catalunya que hem de discutir conjuntament nosaltres i el màxim de grups possibles?

Tinc, senyor president, la certesa que estem acabant una etapa i que en aquesta etapa vostè hi ocuparà, i ocupa ja, un lloc molt destacat, però Catalunya necessita una altra cosa. Com en l'obra de Salvador Espriu, *El caminant i el mur*, ja hi hem arribat. Hem arribat al mur. Tenim al davant la paret i ara hem de saltar-la. I jo crec que vostès ni la volen saltar ni la poden saltar; l'haurem de saltar una altra gent que realment ens creguem la necessitat d'un canvi, d'una modernitat i d'una il·lusió, que no té res a veure amb un mal recanvi, amb polítiques velles i caduques i amb una desgana a l'hora de governar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup Mixt. Com és característic en aquest Grup es farà de manera parcial pels seus components. Parlarà en primer lloc, pel Grup Mixt, l'excel·lentíssim senyor Àngel Colom, per un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Colom i Colom

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyors diputats, senyores diputades, si hagués de fer una valoració global del seu discurs d'ahir, penso que podríem parlar d'un discurs desigual, però d'un discurs amb uns moments interessants, interessants però, segons com, i aquest és un dels elements que m'agradarà portar al debat, segons com poc creïble, tot i que m'agradaria i ens agradaria de creure'l. Va tenir aquests moments interessants, aquests elements nous que recullen expectatives llarg temps madurades entre el nacionalisme i entre l'independentisme en la nova situació on hem entrat, on entra Catalunya, on ha entrat el País Basc, on entra tot l'Estat espanyol.

En primer lloc, quan afirmava que entrem en un nou període constituent, poc o molt constituent..., aquest és

un moment interessant del seu discurs òbviament, encara que el va aigualir, al meu entendre, ràpidament en dir que segurament no caldria la reforma de la Constitució o del marc legal actual, marc legal que justament –i estic convençut que n'és conscient– és el que impedeix avui que Catalunya tingui més poder polític i més poder econòmic. I un altre moment interessant és quan, per primera vegada, en aquest Parlament el president de la Generalitat de Catalunya –no per primera vegada en aquest Parlament, però el president de la Generalitat de Catalunya, sí– afirma rotundament, clarament que Catalunya ha de recaptar tots els impostos, que ha de tenir capacitat normativa en l'àmbit fiscal i que, entre altres coses, ha de poder acordar què és el que retorna a l'Estat. Segurament aquests dos moments serien el que en podríem anomenar el pinyol o el nucli més significatiu, més políticament significatiu del discurs que el president de la Generalitat va fer en l'obertura d'aquest debat d'orientació de la política general del Govern.

D'això, en parlaré en la segona meitat de la meua intervenció.

Però la segona part, i que va ser potser més llarga que tot això, jo penso que va ser en part –i no se m'ho prengui malament, senyor president–, en part, de farciment o..., a veure, com li ho diria?, una part molt repetitiva, una part en què sentíem el Jordi Pujol que hem sentit tant de temps en tants altres debats, amb poques variacions; que repassava l'acció de govern una mica a desgana, fins i tot, en algun moment, quan parlava de l'acció de govern, però que encarava –això amb més passió, amb més il·lusió– el futur a curt, a mitjà i a llarg termini, però, malgrat tot, jo penso que era en part de farciment del nucli polític significatiu que va ser l'inici de la seva intervenció.

Hi va haver, en aquesta segona part –i d'això en vull parlar un moment–, jo penso que encara massa autocomplaença, massa o nul·la autocrítica política. Jo em penso, senyor president de la Generalitat, que quan ja porta més de divuit anys al Govern, i sobretot en un moment, en un discurs en què vostè mateix encara diu que Catalunya ha d'entrar en una nova etapa política i ha d'encarar un futur on hi ha d'haver grans canvis polítics i institucionals, en definitiva, un procés, un període novament constituent, em semblava, em sembla que fóra el moment, seria el moment perquè al president de la Generalitat de Catalunya no li caigués cap anell a l'hora d'admetre que hi ha hagut, al llarg d'aquests últims anys, o dels divuit anys, moltes coses que no han anat bé en la seva gestió, en la seva política, la del seu Govern. I això faria molt més creïble el discurs, des del meu punt de vista. Perquè, d'autocrítica, n'hauria pogut fer; n'hi ha, de crítiques a fer, que puguem fer nosaltres i que vostè hauria pogut, en forma d'autocrítica, fer en aquest Parlament.

Afirmava, per exemple, emfàticament, que els departaments de Benestar Social, d'Ensenyament i de Sanitat tenen un tractament pressupostari preferent. Això segur que és cert; s'hi destinen molts diners, a ensenyament i a sanitat. Però això no és ben bé cert –i en posar-ho en el mateix grup ho emmascara–, això no és ben bé cert, i ho sap –em sembla– perfectament, pel que fa a l'as-

sistència social, que encara és precària pressupostàriament, a la política que es fa, que és poc consensuada parlant d'assistència social. I això el sector ho diu, que es dona poc suport al món associatiu, que fa feines de substitució, encara, de molts dels serveis socials.

No parlaré de la família –el temps avui sí que em limita molt–, però, en tot cas, només vull apuntar que té un concepte diferent del meu, del nostre, de família, molt més tancat, eh?, segurament més conservador –i agafi'm la paraula en el sentit positiu. Per mi, la família, per nosaltres, la família, òbviament, és el que vostè va dir, però és també una unitat de convivència on l'important és que sigui una unitat d'estimació i de convivència. La societat avança cap aquí, i em sembla molt important que des de les institucions i els partits polítics sapiguem seguir la societat. Si no, per què es va fer no només el Codi de família, sinó la Llei de parelles de fet? Per què aquest Parlament no..., sinó perquè hi ha una realitat social que va en aquesta direcció? Però deixem-ho. No és el debat d'avui.

Us sentiu..., avui heu dit que anàveu forts en ensenyament i en sanitat. Jo només volia dir que també en aquests departaments la vostra visió va ser, em sembla, excessivament optimista i d'autocomplaença. Pel que fa a ensenyament, per exemple, a veure, heu de ser conscient..., sabeu que s'hi ha invertit, sabem que s'hi ha invertit molt, però que encara no és suficient i que hi ha sectors del professorat i molts pares que així ho veuen i que, d'alguna manera, posen en dubte la reforma, no? O que es va lent en el compliment del pla de construccions de centres educatius. O que quan es presumeix de la universalització del sistema educatiu –com ho va fer– a tota la població, a veure, s'hauria de ser conscient que hi ha mancances evidents; per exemple, enguany, en el nou curs escolar, hi ha hagut mancances evidents per a la integració, posem, de molta part o de molts nens d'aquestes famílies que vénen de les migracions, diguem, no de l'Estat espanyol, de migracions de fora d'Europa, aquí a Catalunya, i que ja representa un problema, que jo també m'afegeixo als qui han dit que, no només en el tema de l'ensenyament, sinó en un tema general, algun dia crec que aquest Parlament hauria d'encarar un debat d'un tema d'actualitat en el país, que és l'encaix de les noves migracions no europees a la Catalunya d'avui i els problemes que hi ha no només a Vic, o a Manlleu, o a Banyoles, o a Girona –a Vic i a Manlleu, per cert, escolarment resoltes, no?, en altres llocs no tant, almenys ho sembla–, sinó que és un problema que cada vegada és més important a tot el país, i, per tant, que configura el futur dels futurs moviments migratoris, que hem de tenir en compte.

Pel que fa a la sanitat, s'arrossegueu encara –i en això hi heu de coincidir– molts vicis i defectes, que ningú s'atreveix a superar: les llistes d'espera, que són de dos, tres anys a vegades, que són escandaloses, per tant; mals serveis en alguns moments, etcètera.

Hauria d'haver fet, em sembla, també autocrítica, senyor Pujol, pel que fa a la pagesia, el món de la pagesia. Hi ha pobles de Catalunya, a la Catalunya de final del segle XX –i ho sap perfectament–, que tenen gent pràcticament, tenen gent només els caps de setmana.

Per què han plegat tants milers de pagesos els últims anys? Ja ho sabem, potser ja s'ha dit; però jo em penso que ha de quedar clar que en la seva obra de govern no es promociona prou l'explotació familiar agrària encara, i justament qui creix molt en els darrers temps, desmesuradament, que es menja els petits productors, són les grans companyies ramaderes o d'integració. I això va en línia diferent del que ha estat la tradició de la pagesia a Catalunya; en part. Potser no es dona prou suport als joves agricultors, potser no es vol modificar el dret civil català on s'hauria de modificar per evitar que els arrendataris i masovers no fossin en alguns casos foragitats de les seves masies, etcètera.

També va..., em penso que, havent tingut un debat aquest estiu sobre els incendis, hauria d'haver assumit, senyor Pujol, una autocrítica pel que fa a les polítiques, sobretot, de prevenció, em sembla, del tema d'incendis, i també d'extinció, tot i que el debat ja es va fer, però em semblava que seria bo que això s'hagués fet.

I una autocrítica pel que fa al reequilibri territorial, en el tema dels peatges. Vau dir, senyor Pujol, fa poc, que ningú havia de..., a més a més de criticar, que presentéssim alternatives sobre el tema del rescabament dels peatges de les autopistes catalanes. Molt modestament –molt modestament–, bé, n'hem presentat alguna, i m'agradaria que es discutís, potser no avui aquí, però sí en els fòrums i en els moments en què s'hagi de discutir. Escolti'm, el que no pot ser és que el 16% d'habitants de tot l'Estat –que és Catalunya, aproximadament– paguem prop de..., bé, el 72, 73, 75% hàgim d'assumir tots els peatges que hi ha a tot l'Estat. Això és un greuge que s'ha d'acabar. I la política d'intentar rescabalar-se una mica, reduir algun dels peatges, però allargar les concessions, doncs, em penso que aquesta és una mala política. Hem de buscar la manera de territorialitzar el cost de tots els peatges a l'Estat espanyol i d'acceptar o de fer acceptar a Madrid que a hores d'ara, que ja tothom té autopistes, doncs, hem de compartir, via un impost específic, sectorial, com sigui..., la manera de rescabalar-nos o de rescatar les autopistes en el nostre país. N'hem presentat una proposta a Madrid, i espero que en el seu moment puguem tenir el suport de diferents grups catalans, i també, òbviament –per què no?–, del seu Grup.

M'agradaria haver parlat d'infraestructures, però, dissortadament, com que avui tinc molt menys temps, les hauré de deixar per a la segona part de la meua intervenció i anar al que, com deia, em semblaria el pinyol o el nucli polític del discurs que va fer en aquest debat de política general.

Com canvien les coses, senyor president! Jo recordo, ara fa..., vuit, nou anys enrere, quan jo feia poc que era diputat en aquesta cambra, que em sembla que vaig ser el primer, no tinc cap dubte que vaig ser el primer que gosava reclamar directament des d'aquesta tribuna la necessitat, pel benestar de tots els catalans, que gosava reclamar el dret a la independència de Catalunya –almenys en aquesta etapa política; no parlo de l'època republicana, que altres ho van fer– i que parlava de la sobirania, que per mi és exactament el mateix. Les mirades més generoses de les il·lustres diputades i els il·lustres diputats presents en aquell moment, aquell dia

—jo ho recordo, perquè va ser, una mica, el meu bateig en aquest Parlament quant a discursos—, eren de pietosa commiseració envers el diputat que estava dient el que estava dient, i no anaven més enllà —i dic les més generoses. Com han canviat les coses! Ahir, el president de la Generalitat parla de sobirania en el Parlament de Catalunya, i evidentment això em satisfà, i això ens satisfà, i això ho hem de celebrar si és que, efectivament, no hi ha trampa al darrere d'aquesta afirmació, si és que efectivament això va a missa, si és que efectivament és seriós, que, en la nova etapa política de Catalunya, el Govern que presideix el senyor Jordi Pujol afirma que hem de recuperar no només més poder polític i econòmic, sinó la sobirania; evidentment, adjectivant-la de «compartida» —jo entenc que això..., estem parlant de *timings*, d'etapes, que no d'objectius. El mateix president d'aleshores, que segurament una certa mirada pietosa i de commiseració també tenia, ara reclama això. Bé, jo no sóc d'aquells que li recordarà: «Això ho dèiem nosaltres abans, ho hem dit tota la vida», i «Per què s'ho apropia?» No, escolti'm, jo, feliç.

Vull deixar-ho clar: els diputats independentistes d'aquesta cambra, almenys els que jo represento, celebrem que es parli d'iniciar un nou període polític, un període constituent, en què, una mica, s'ha de poder moure tot i en què hem de ser capaços d'aprofitar-ho tot; en allò en què no s'hagi de reformar la Constitució, doncs, no reformar-la. Jo estic d'acord que possiblement, àdhuc pel règim fiscal o per obtenir un règim fiscal propi per a Catalunya, potser no caldria estrictament modificar la Constitució. D'acord. Si ho podem obtenir a partir de la negociació, a partir de l'article 150, punt 1 i punt 2, o altres de la Constitució, doncs, obtinguem-ho sense modificar-la. Emperò —i aquí una mica el dubte que nosaltres teníem, i tenim, d'aquesta proposta—, quan vostè diu..., deixa molt, molt enrere el fet que calgui reclamar la reforma de la Constitució per anar..., vostè diu que no, que no, no s'hi nega, però va dir: «Hem de poder-ho fer sense reformar-la.» I jo aquí afirmo que, en allò que puguem, d'acord, però, en alguns temes que són de principis substancials per a l'autogovern o per a la sobirania de Catalunya, caldrà la reforma de la Constitució.

Convindrà amb mi, senyor Pujol, que per al reconeixement del dret democràtic a l'autodeterminació dels pobles, que obre la porta plenament a la sobirania dels catalans, per a això cal la reforma de la Constitució. Convindrà que per superar aquella espasa de Dàmocles que els catalans, els bascos i els gallecs tenim a sobre, que encarrega a l'exèrcit espanyol —encara que hagi millorat molt, encara que s'hagi democratitzat molt, però la hi encarrega, i el cap d'Estat, que alhora és el cap d'aquest exèrcit espanyol, que és el rei— la vigilància d'aquella indissoluble, segons la Constitució, unitat de la pàtria o de la nació espanyola, si volem canviar això, si volem que desaparegui aquesta espasa de Dàmocles, haurem en algun moment de canviar la Constitució. Ha de convenir amb mi, president, que per a la revocació de la prohibició de federar les diverses comunitats autònomes —pensat clarament, això, en els Països Catalans—, també, si s'ha de revocar, caldrà canviar la Constitució. Com caldrà canviar-la si volem revisar algun dia —i nosaltres creiem que s'ha de revisar

algun dia— el llistat de les trenta-dues competències bàsiques exclusives que l'Estat es reserva, algunes de les quals jo penso que ja hem de començar a pensar que les hem de recuperar en el nou període constituent, i per a això cal canviar la Constitució, l'article 149 almenys, o renegociar-lo. I per al reconeixement explícit de la llengua catalana en aquella carta magna, en aquella constitució —que no hi és, vergonyosament; som «altres», i la llengua catalana és «altres»—, també caldrà en aquest cas reformar la Constitució.

Per dir-ho d'una manera més clara, il·lustres diputades i diputats, senyor president, el nostre poble difícilment té cabuda en cap constitució on pugui decidir si hi vol ser o no hi vol ser i com hi ha de ser. I, per tant, cal, al nostre entendre, que aquest període, aquest nou període constituent, que creiem interessant, important, si això va més enllà d'aquest discurs i d'aquest debat de política general —i volem creure que ha de ser així—, enfoqui, encari la reforma de la Constitució quan calgui, i de les institucions com el Tribunal Constitucional o el Senat, o lleis bàsiques que en deriven.

Evidentment, s'adonaran que a mi no em fa, als diputats independentistes que represento, almenys, no ens fa cap il·lusió reformar la Constitució espanyola i donar-li aquesta importància, però sabem que en aquests moments aquest procés ens permetria avançar considerablement; més en les noves circumstàncies històriques a partir de la treva unilateral d'ETA al País Basc, que obre la porta una mica a tot.

Jo vaig dir —i ho refermo també davant d'aquesta cambra—, havent-me llegit els vuit punts del comunicat d'ETA, en el moment, o sigui després que decideix proclamar unilateralment i indefinidament una treva, en el moment que els llegeixo, penso: «l'anàlisi, la comparteixo». Evidentment, està ancorat en la situació basca, i com a català, òbviament, el faria d'una altra manera, però l'anàlisi de fons d'aquests vuit punts és important, la compartim, des del Partit per la Independència, amb la voluntat de pensar que aquesta pot ser una porta que si s'hi és, si s'hi treballa bé, no només ens pot portar la pau, cosa enormement important, sinó que pot, efectivament, possibilitar, o és un accelerador que pot possibilitar aquest procés constituent també per als catalans.

Evidentment, des de la nostra pròpia dinàmica, i vull deixar clar que no hem d'anar a remolc —ho he dit moltes vegades— de la causa basca, ells ja són prou i prou forts per espavilar-se com a nació, nosaltres hem de ser prou i prou forts per espavilar-nos com a nació, amb la nostra pròpia estratègia. I m'agradaria que es trobés aquesta estratègia, i per això ens sembla enormement interessant que surti en un debat de política general, si va seriosament, si va de veres, la necessitat de pensar una nova etapa política i cap a un nou procés constituent.

Ja en la part final d'aquesta primera intervenció, el cistell, senyor Pujol, buit, buit del tot —jo coincideixo amb vostè—, últimament, quan tornen de Madrid, no ho ha estat; en tot cas, menys buit de quan pactaven amb el Partit Socialista i amb aquell sistema de finançament fet en aquells moments amb el Partit Socialista. Emperò,

escolti'm, tornen –diuen– amb 127.000 milions, buit no, però el cistell hauria de tornar segurament amb una mica més d'un bilió dels recursos que van i no tornen. Per tant, és poc.

I si vostè proposa, i diem: «ja era hora que el president de la Generalitat de Catalunya, en un debat de política general, es comprometés a dir i digués, com va dir, que la Generalitat de Catalunya ha de recaptar tots els impostos, que hem de tenir capacitat normativa, que s'ha de poder negociar amb Madrid la part que es retorna a Madrid, que hi ha d'haver suficiència financera, que hi ha d'haver relacions bilaterals...», tot això ja està bé, ja era hora! No serem esgarriacries i direm: «com que ho dèiem nosaltres i ara ho diuen vostès, això no té cap valor». No, no, això té valor, i en aquesta direcció i per a aquest objectiu, la força que hi havíem posat fa deu anys enrere o més l'hi continuarem posant, evidentment, sumada a la força important que en aquests moments pren aquesta determinació. Això és, entenc, una política positivista i no polítiques estrictament de voler que cada grup tingui la raó només. En això hauríem de canviar: el futur de les relacions entre els nacionalistes a Catalunya.

I amb això acabo. Mirin-ho bé, els bascos –i ho torno a dir, no vull anar a remolc, però em sembla important que ara es faci aquesta reflexió en aquests moments–, els bascos, quan han hagut de tirar endavant o han tingut un escull important en la seva nació, s'han espavilat per trobar moments d'unitat nacional entre les forces patriòtiques, entre les forces nacionalistes. Malament si a Catalunya les forces nacionalistes comencem a dir: «això era meu; per què ho agafeu, ara?», «això és el nostre discurs», a mi em sembla una criaturada.

El que no em sembla una criaturada és dir: «a partir del moment que hi ha necessitat...»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Colom i Colom

Acabo, senyor president, he dit que amb aquest tema acabava. «A partir del moment que hi ha necessitat d'unitat» –i espero que si parlem d'un nou procés constituent estem parlant d'un moment que hauria de tenir unitat política dels nacionalistes–, «hi sigui.» Només així avançarem, i en aquest aspecte, nosaltres estem disposats a col·laborar-hi, a avançar cap a la sobirania política, que és de l'única manera que Catalunya pot ser no només quelcom, sinó quelcom d'important dintre de la Unió Europea; de l'única manera que Catalunya pot ser motor significatiu de la Unió Europea al sud d'aquesta nova situació; de l'única manera que Catalunya pot no només recobrar la seva autoestima sinó, sobretot, projectar-se vers el futur.

I evidentment, espero i desitjo que, dels elements interessants i nous que es van apuntar ahir, puguem parlar-ne en un futur fora del debat de política general. En la segona intervenció li faria una proposta que em sembla que va en aquesta direcció.

Gràcies, senyor president, senyor president de la Generalitat, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Àngel Colom. Per al torn de resposta, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, senyores i senyors, començo contestant la intervenció del diputat senyor Colom per la part final del que ha exposat, i de fet li hauria de repetir algunes de les idees que he expressat quan he contestat al senyor Carod-Rovira.

En tot cas, per tant, m'ho estalvio, però en tot cas li vull dir al senyor Colom, i a tota la cambra novament, que nosaltres, Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat, jo mateix, havíem anunciat fa temps que enteníem que havíem d'entrar en una nova etapa i que havíem de fer un nou plantejament des del punt de vista autonòmic i des del punt de vista de la concepció de l'Estat espanyol com un estat realment plurinacional, i no només diguem-ne «de boquilla», no només d'una manera, diguem-ne, simbòlica, sinó real, que vol dir d'una redistribució del poder.

Això ho havíem dit, ho havíem anunciat en declaracions, discursos, ho vaig dir jo d'una manera clara en el Senat –i el Senat espanyol, naturalment, per dir una cosa d'aquest tipus és una tribuna prou important i prou solemne– el mes de març de l'any passat, i ho he dit, a més, als principals responsables polítics espanyols –tant hi fa que siguin del Govern com de l'oposició. Jo això ho he advertit, ho he dit, ho he avisat fa temps.

I bé, i arribarà el moment de plantejar això, s'acosta aquest moment, de fet ja ho hem començat a fer, però voldria insistir molt que, de la mateixa manera que en el seu inici hem tingut el nostre calendari, el nostre *timing*, l'hem de seguir tenint, i que hem tingut el nostre argumentari, l'hem de seguir tenint. Ho dic perquè, senyor Colom, ja que vostè diu: «no, és que jo no em vull referir als bascos», doncs no s'hi refereixi, deixi-ho estar. Amb la treva no hi comptàvem, en el nostre calendari no hi figurava, no sabíem si n'hi hauria o no n'hi hauria; per tant, deixi-ho estar. Ni el nostre *timing*, el nostre calendari, ni el nostre argumentari han d'anar per aquesta banda.

És evident, és evident que el trasbals –positiu, espero– que tot aquest fet pot significar per al conjunt de l'Estat, alguns canvis que forçosament s'hauran de fer per mica que això vagi endavant, naturalment ho sacsegen tot i, de fet, quan s'obren portes no s'obren només per a uns de sols, però nosaltres hem de tenir la idea que no ens hem d'interferir en segons quins processos i, en canvi, hem de ser molt cohesionats, molt compactes en la nostra pròpia reclamació, que, a més –ja ho hem començat a fer i ho farem, i segurament ho hem de discutir en aquest Parlament–, ha de ser molt ben preparada, ben presentada i, aleshores sí, si és possible, amb el màxim possible de suport.

Ho repeteixo, no a tots els partits d'aquesta cambra pot resultar fàcil aquest plantejament, perquè és evident que ha d'entrar, poc o molt, no diré en conflicte, però almenys ha de resultar de no fàcil acceptació d'antuvi

per a moltes forces molt específicament i molt típicament i molt, diguem-ne, absolutament, prioritàriament espanyoles en el sentit una mica exclusiu de la paraula, que per altra banda és el que ha imperat tradicionalment i, poc o molt, és el que impera avui.

Bé, dit això, passo a contestar-li, senyor Colom, un parell o tres de punts ja més, diguem-ne, sectorials que vostè ha tractat. Escolti, vostè posava en dubte que nosaltres fem un pressupost amb fort contingut social, i jo li vull dir que els números canten altra vegada i que, a més, és a dir, concretament, Ensenyament, Sanitat, Treball i Benestar Social han representat el 62,4% del pressupost; de fet, si treu l'any 95, i de fet, en realitat, la realitat és que han representat el 56% només Ensenyament i Sanitat –el 56,4%. Això, òbviament, és un decantament del pressupost cap a aquestes dues àrees molt important. I això ha evolucionat del 95 ençà a l'alça; no diré a l'alça d'una manera espectacular, però així com la despesa no financera ha pujat en un 15,9, la despesa social ha pujat en un 16,7 i s'ha situat a 62,8. Per tant, hem tingut i seguirem tenint, per les raons que he explicat aquest dematí, un pressupost decantat, esbiaixat en el sentit més positiu de la paraula, cap als aspectes socials.

Respecte al tema de les autopistes, vostès i tothom que ho fa, tothom que es queixa, tenen més raó que un sant, tots els que ens queixem tenim més raó que un sant. Però, per uns fets històrics que tots coneixem, estem on estem. I també és veritat –i això ja sé que és objecte de vegades d'interpretacions–, doncs, que provoca una certa sorpresa, de vegades una certa irritació i de vegades una certa manipulació malèvola, jo únicament el que he dit és que si en el seu moment no haguéssim fet autopistes de peatge el col·lapse econòmic de Catalunya hauria estat total. Això sí que ho vaig dir en el seu moment i és veritat.

Avui hem de mirar d'anar-ho esmenant, això. Ara, a l'hora d'esmenar-ho, hem de tenir en compte: primer, que a hores d'ara ja a nivell espanyol es comencen a fer les autopistes de peatge; vull dir, aquella florida, aquella empena formidable sense tenir gens en compte Catalunya, sigui dit de passada, perquè la que s'havia de fer principal, que era la de Mataró - Palafolls, es va convertir en autopista de peatge –i això sí que ho hem d'agrair, en el sentit pejoratiu de la paraula, al Govern socialista de l'època–, però en canvi es van fer autovies a tot arreu, que resulten ara un autèntic greuge comparatiu –un autèntic greuge comparatiu–, i no cal que cap diputat socialista somrigui, perquè saben que tinc, en això, més raó que un sant.

Ara es comencen a fer autopistes de peatge. També és cert que a Catalunya, en canvi, ara es fan més autovies que no se'n feien. Mirin, l'any 90 hi havia 555 quilòmetres de peatge, representava el 80%, i 142 que eren lliures de peatge, i ara també n'hi ha més de peatge, n'hi han 657, o sigui 102 més, però en canvi n'hi han 412 que no són de peatge, o sigui que la proporció de 80 a 20 s'ha convertit en 60 a 40.

De tota manera, totes les crítiques que vostès vulguin fer, totes les queixes sobretot, segueixen essent –i que vulgui fer jo–, segueixen essent absolutament vàlides.

Però els he de dir que la solució de rebaixar peatge a canvi d'allargament de la concessió –que, ho repeteixo, la va introduir el ministre Borrell– tampoc no va ser ben bé un invent del ministre Borrell ni del Partit Socialista, sinó que és el que realment s'ha fet a tot Europa. És a dir, a França, per exemple, les pròrroques que es van concedir l'any 95 i l'any 97 situen ara l'expiració de la concessió de les autopistes a l'any 2014 i a l'any 2037, quinze, vint, vint-i-cinc anys més enllà del que inicialment s'havien previst; a Itàlia les han prorrogat fins a l'any 2038, que déu n'hi do, i concretament una primera pròrroga la va fer l'any 82 i una altra l'any 87, i a Portugal passa quelcom de semblant.

Ara, que un dia valdrà la pena d'iniciar també noves mesures per veure d'aconseguir no solament rebaixes, que això espero que ho aconseguirem d'aquí a molt poc, d'aquí a pocs dies, sinó a més un repartiment de la càrrega dels peatges, d'acord. Però, de tota manera –torno a dir-l'hi–, les altres solucions que se'ns proposen... Bé, perdonin, i de passada, en un cas que hi hagués algú que volgués contradir-ho, sàpiguen que el 70% de les autopistes espanyoles –no de les catalanes, sinó de les espanyoles– com a mínim han tingut una pròrroga i que concretament el PSOE en va fer nou, sobre un total de dinou autopistes, i que una autopista la va prorrogar tres vegades, i dues les va prorrogar dues vegades.

I torno a dir que en això no hi ha un especial accent crític, perquè ja els dic que aquest invent, que evidentment va ser d'en Borrell, i que en tot cas el que sí que va ser criticable i ho segueix essent, i és una cosa que no la podem oblidar, és que això es va fer després d'haver promès molt solemnement que allò seria una autopista gratuïta. Per tant, aquí sí que hi ha un manament clar. Ara, les solucions van ser més o menys les que es donen a molts països d'Europa.

I li vull dir una cosa, diu: «sí que hi ha alternatives, sí que es poden fer altres solucions». Home, si les solucions que se'ns proposen –i no dic que ens l'hagi proposada vostè–, però gent que ha proposat solucions que fa una capitalització, una valoració de les autopistes catalanes en tres-cents mil milions, i aleshores ens explica que en no sé quants anys podríem pagar aquests tres-cents mil milions, cosa que ja seria prou complicada també i per a la qual hauríem de demanar un ajut al Govern central, que jo crec que moralment ens l'hauria de donar, si això es pogués plantejar, però és que hi ha el que se'n diu, per desgràcia, s'ha de negar la primera, que diuen, no?, o sia, la premissa primera. I és que no, no: el que costaria aquesta indemnització no són tres-cents mil milions, sinó que, segons el càlcul més i més i més i més favorable, costaria un bilió dos-cents mil milions de pessetes, però realment n'hi ha d'altres, de càlculs, que ho situen a dos bilions. Tant li fa: un bilió dos-cents mil, un bilió i mig o dos bilions, això no està a l'abast del Govern català, ni en aquest moments tampoc, probablement, del Govern espanyol. Potser s'han de trobar altres solucions, però aquestes, que són les que ens han proposat, i alguna procedent de sectors propers a vostè, no són viables i no és convenient que expliquem a la gent coses que no són ben bé veritat i que són absolutament inviables.

6226

I finalment, i tot i que ja li reconec, senyor Colom, que la part més important, políticament parlant, de la seva intervenció és la que fa referència a la qüestió nacional pròpiament dita, que ja he mirat de contestar-li abans, però com que ha tocat de passada algun tema d'aquells que són importants des del punt de vista, diguem-ne, del que és la nostra societat, i per atenció a la seva intervenció també, deixi'm contestar-li dos d'aquests punts. Estic d'acord que la immigració –em sembla que és vostè que n'ha parlat– requereix un tipus d'acció conjunta de la Generalitat i, i molt, molt, dels ajuntaments. No perquè vulguem descarregar cap mena de responsabilitat sobre els ajuntaments, sinó perquè és qui està més a prop del problema que pot intentar suavitzar i, segons com, resoldre alguns d'aquests problemes. Algú de vostès –em sembla que ha estat vostè– ha citat dos exemples de dues poblacions prou..., en fi que han tingut una experiència interessant i positiva en aquest sentit, que són Vic i Manlleu –em sembla que ha estat vostè, no?– i després jo encara n'hi afegiria algunes altres, si no recordo malament ara, per exemple, el Masnou, concretament, però són sempre poblacions que, per exemple, han resolt bastant bé el tema escolar, però perquè el tema escolar l'han englobat dintre d'un intent, diguem-ne, de solució global de la incorporació de la gent de fora dintre del conjunt de la societat vigatana, manlleuena, el que sigui.

Bé, simplement ha tocat un tema important i jo me'n volia fer ressò.

I ara –i aquest sí que l'últim– es va dient així de manera sistemàtica que l'agricultura va malament, i tots sabem quins són els problemes de l'agricultura, tant els nostres com dels altres països europeus; i bé, de tota manera, em fa l'efecte que el país té dret a una informació exacta i a no anar creant una imatge que no respon totalment a la realitat. Jo no vull dir que del 93 la renda agrària va anar baixant fins fa tres o quatre anys, a partir d'aleshores ha remuntat, ha tornat a baixar un pèl l'any 97, però del 93 al 96, doncs, per exemple, el nombre de persones que treballaven al camp ha pujat de 62.200 a 68.000, en va baixar 300 el 97, esperem que el 98 tornarà a pujar. I la renda agrària, concretament, també va passar de 151.000 milions de pessetes a 224.000 mil milions, va baixar una mica el 97, que va ser un any de males collites, però en conjunt la tendència és a recuperar-se. I la renda agrària per ocupat també del 93 al 96 va passar de 2.427.000 a 3.293.000. I una altra cosa interessant: la nostra agricultura és més competitiva ara que no era abans, i això una vegada més es posa de manifest a través dels resultats molt millors que aconsegueix, concretament, en un camp en el qual o ets competitiu o no hi tens entrada, et tanquen la porta als nassos, que és el camp de l'exportació. L'exportació agrària catalana està pujant molt..., d'una manera molt positiva: de l'any 92 a l'any 97 hem passat d'exportar 127.000 milions a 409.000. Bé, això li volia dir simplement per deixar situades les coses en el seu lloc en un camp que sí, que sabem que és especialment delicat, que no és fàcil aquí ni enlloc, però que de tota manera la pràctica té, pot tenir no solament una imatge actual sinó unes perspectives de futur bastant, bastant més positives de les que, moltes vegades, es plantegen.

La veritat és que si el Govern de la Generalitat no cregués en l'agricultura no hi dedicaria tants diners. És a dir, si el Govern de la Generalitat no cregués en l'agricultura, per què hauríem de fer el canal Algerri-Balaguer? Si no cregués en l'agricultura, per què hauríem hagut de fer la presa de Margalef? Si no creguéssim en l'agricultura, per què el conseller Marimon i jo, d'aquí a uns quants dies, haurem d'anar a presentar el Pla de regadius del Segrià-sud que ens costarà onze o dotze mil milions de pessetes?, catorze mil milions de pessetes? I, si no creguéssim en l'agricultura, per què hauríem d'estar tan enderriats a tirar endavant un projecte realment molt monumental que és el Segarra-Garrigues? O per què, si no creguéssim en l'agricultura, doncs, fariem regs de suport, concretament, per als oliverars de les Garrigues, posem per cas la Granadella, Bovera, etcètera. Bé, hi creiem, simplement; i hi creiem, no solament per aquests números, sinó, a més, perquè veiem en el conjunt del camp català una actitud positiva, emprenedora i moderna.

Gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Àngel Colom, per un temps màxim de sis minuts. *(Pausa.)* Set minuts, doncs.

El Sr. Colom i Colom

Una senzilla comunicació, senyors diputats.

Gràcies, senyor president. Home, ha parlat del Segarra-Garrigues un moment, no se m'enfadarà si li dic que sembla l'obra de la Seu, ho és, l'obra de la Seu. I que en parlem..., des que sóc diputat sento parlar, pràcticament, del Segarra-Garrigues i el més calent a l'aigüera no, però els acords amb Madrid, pel que en sé, encara no hi són. Però, vaja, només aquest apunt.

Sobre la pagesia, senyor Pujol, les dades que vulgui. No en tinc cap dubte, que hi posen atenció i interès. I les dades que vulguin, però el país, el país es va desertitzant, i pagesos en van plegant, i aquelles grans empreses substitueixen l'empresa familiar agrària en moltes ocasions, això és la realitat. Després digui'm tot el que vulgui i totes aquelles dades segur que són certes, però també això és cert. Per tant..., i el pressupost que és molt, 75% del territori que ha de gestionar amb un pressupost petit, ridícul, des del meu punt de vista. Segon apunt pel que fa al tema de la pagesia.

Pel que fa al tema de l'assistència social. Ha tornat a fer-ho, o sigui, a posar en bloc el pressupost general d'Ensenyament, de Sanitat i de Benestar Social. I no és exacte, això. Jo ja li he reconegut que a Ensenyament i Sanitat s'hi inverteixen molt diners, però no en assistència social, no en serveis socials; al voltant del 4% del total del pressupost és baix. Aquesta constatació, la vull deixar clara: és desequilibrat sobretot si fa una anàlisi del seu conjunt. O sia, molt parlar del benestar social, poca intervenció, pocs recursos, des del nostre punt de vista, a les polítiques concretes per paliar les situacions de desigualtat a Catalunya.

Sobre el tema dels peatges, vostè mateix ho ha reconegut: és un autèntic greuge comparatiu. Bé, doncs, com

Punt 1

ho acabem? Anant allargant les concessions i posant com excusa que el PSOE també ho ha fet en alguna de les autopistes de peatges? Però això no és cap excusa. Nosaltres creiem que és una molt mala política anar allargant concessions a canvi, diguem, de petits retocs que finalment són retocs en alguns peatges i, a més a més, desequilibrats territorialment. I vostè sap com s'han posat de..., o com s'han molestat profundament moltes regions del nostre país. Per tant, hi ha un desequilibri també en les solucions, territorialment parlant. Que el que la nostra proposta dirà creu que no és vàlid? Escolti: estudiï-la bé. O estudiem-la bé. Nosaltres hem proposat a Madrid, concretament –perquè és on hi ha encara la competència, però si cal en tornarem a parlar un dia al Parlament de Catalunya–, en tot cas la creació d'una ponència que busqui sortides, solucions tècniques –escolti'm–, pensant en solucions que ja hi ha a Europa, no em surti altra vegada amb França, o amb Itàlia; parli'm d'Alemanya, per exemple. A Alemanya tenen una altra resolució: és un impost finalista, específic, que es paga al costat o amb el preu de la benzina. Doncs bé, aquesta és una solució. Com a Suïssa, no està dintre la Unió Europea, d'acord, però Suïssa és un país que està en el nostre àmbit, encara que no estigui a la Unió. Allà paguen una taxa anyal i, fins i tot, com que no estan dintre de la Unió, els turistes que passen per les autopistes, els no suïssos, també la paguen ni que sigui un cop l'any, i troben la manera de mantenir i ampliar la xarxa d'autopistes. Tres-cents mil milions, un bilió dos-cents mil milions fins a dos bilions de pessetes que costaria rescabalar-nos-en, d'acord. Miri, escolti'm, no vull comparar, però en tot cas és un bilió..., dos-cents mil milions aproximadament el que cada any l'Estat es queda de Catalunya; per tant, posem-nos-hi d'acord, eh?, vull dir, podríem arribar a un «arreglo» que diuen per aquesta banda (*l'orador assenyala un sector de l'hemicicle*). Però no estic dient això; estic dient que encara que siguin dos bilions de pessetes, senyor president, encara que siguin dos bilions de pessetes, busquem una solució de rescabament en què participin tots els ciutadans de l'Estat espanyol. Que no diuen que som espanyols, tots? Jo crec que no, però, en tot cas, mentre oficialment ho siguem, que tots els espanyols paguin el que ara només paguem pràcticament els catalans. És això, és això; l'únic que hem de dir és això, i buscar sortides tècniques al voltant d'aquest tema.

De política lingüística, en volia parlar un moment, però com que no he tingut temps ara només deixi'm dir que entra –tenia només vint minuts– amb retard en aquesta cambra la notificació –només notificació– del Departament de Cultura en què se'ns diu que ara a començament d'octubre entraran dues proposicions de llei de modificació d'aquell llistat de modificacions de normatives espanyoles que encaixonen el desplegament de la Llei de política lingüística. Entra amb retard i parcialment, i això em sap greu. A veure, és important que hi hagi la reforma o que es proposi una d'aquestes dues, la reforma de la Llei orgànica del poder judicial, en intentar que tot el funcionariat de la justícia, doncs, la competència sigui per part de la Generalitat de Catalunya, perquè a partir d'aquí es podrà fer feina en aquesta Administració, però es faria molta més feina si al ma-

teix temps proposéssim –ja ho sé que és més complicat, però–, si al mateix temps proposéssim modificar la Llei orgànica del poder judicial per tal que els jutges, tot l'aparell judicial, i fiscals, els qui han de venir a impartir justícia a Catalunya, no només sigui un mèrit sinó un requisit, el coneixement de la llengua pròpia de Catalunya. Com pot un jutge impartir justícia a Catalunya si no controla, si no domina, si no sap, si no entén la llengua catalana? I com nosaltres, ciutadans que per la Llei de política lingüística tenim el dret de parlar en català davant de qualsevol tribunal en qualsevol moment podrem fer-ho sense intèrpret, com diu la Llei, podrem demanar aquest dret, si aquell jutge és autista al català, no ens entén? És això que cal canviar. O el fiscal. És això que cal canviar. Lamento en aquest cas que arribi parcial la proposta al Parlament.

De tot el tema d'infraestructures, només dir una cosa, de model. Miri, em preocupa molt que no estem fent un model encara molt centralitzat de Catalunya finalment a través de les infraestructures que tenim pendants. Més de dos bilions d'aquí a l'any 2010 s'han d'invertir a la Regió I, la gran conurbació de Barcelona; no sabem quants, perquè no hi ha un pla detallat de quants en el conjunt de Catalunya, ni per part de l'Estat ni per part de la Generalitat. No s'ha arribat a aclarir mai en aquest Parlament.

Per tant, miri bé, vostè deia en l'àmbit cultural el Mercat de Música Viva de Vic o la Fira del Teatre de Tàrraga o altres iniciatives locals i comarcals enforteixen el país des d'un punt de vista d'infraestructures culturals i surten de baix, i regionalitzen Catalunya, d'acord, descentralitzen Catalunya. Quan això es fa des de la base va bé, les accions del Govern, quasi sempre, i en infraestructures per desgràcia, continuen sent excessivament centralitzades i això em preocupa pensar que és un model de país que no m'agrada.

I com que el temps de nou se m'acaba, o se m'ha acabat, només un últim apunt, senyor president de la Generalitat, perquè –si em presta un moment d'atenció últim li ho agrairé– no ha volgut entrar pràcticament al detall del tema central de la meua intervenció i em sap greu, que era sobre –era una mica agafar el toro per les banyes, com es diu–, a partir de la seva proposta. I si aquesta proposta va més enllà del debat de política general jo crec que havia d'haver respost..., una part si més no de la seva resposta havia d'haver anat per aquí, perquè, si no, em pot donar i ens pot donar, i pot donar als ciutadans de Catalunya la impressió que això que vostè va fer ahir no deixa de ser més que un suflé dialèctic per passar amb bona nota el debat de política general, i això seria molt greu, que una cosa –i acabo, senyor president– tan important com dir, i transcendent per al futur de Catalunya, «anem a començar un període constituent» fos només el suflé dialèctic per passar amb bona nota el debat de política general per part del president de la Generalitat. Quina decepció que fóra per a aquells que efectivament apostem per entrar en un nou procés, període constituent que ho canviï una mica tot i ens albiri finalment el nostre paper a Europa!

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

6228

El president

Moltes gràcies.

Intervindrà ara pel Grup Mixt la senyora Maria Olivares. Té un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, acostumo a ser breu en les meves intervencions, però aquesta vegada no tinc més remei que ser-ho més encara. Els Verds considerem, honorable senyor president, que el seu discurs d'ahir va ser un tant superficial, com a mínim en els temes que realment a nosaltres ens interessaven, que hagués donat unes certes perspectives de solució. I posaré, tan sols, tres exemples. Primer, Catalunya necessita una veritable regeneració ecològica, donat l'aixopluc a la política del PP, a la privatització del sector energètic, anul·la la total possibilitat de planificació dels propis recursos energètics. Els plans territorials parcials contemplan les energies alternatives, eòlica i solar, però sense eliminar en absolut la producció nuclear, amb el corresponent foment del consumisme i provocant que Catalunya esdevingui en el futur el cementiri nuclear més gran de l'Estat espanyol. Potser caldria, senyor president, que prenguéssim exemple d'Alemanya, ara d'actualitat, que amb els seus 80 milions de persones es planteja l'abandonament de l'energia nuclear com a primera cosa, gràcies a la possible intervenció o a l'entrada dels Verds al Govern. Donat l'aixopluc a la política del PP en una llei d'envasos i embalatges que no afavoreix en res la consecució dels residus a zero, ni afavoreix el reaprofitament de tots els materials ni el tractament ecològic de les deixalles, una política que contempla com un curiós fet el reciclatge, com bé ho demostra el fet de no dotar pressupostàriament els fons de gestió de residus, per tal que les entitats locals puguin dur a terme els seus plans locals. Cal donar recolzament pressupostari, senyor president, perquè aquest reciclatge assoleixi a l'àrea metropolitana el mínim necessari per desterrar definitivament la incineració, que encara avui plana com una amenaça constant sobre el pla.

La política actual de la Generalitat no aposta decididament pels transports públics col·lectius, i especialment per potenciar el ferrocarril, que permetria disminuir les emissions de CO₂, amb l'abús del cotxe privat; això sí, promou el TGV, que lluny de ser un servei per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, esquartera el país mediambientalment, com així ho percep el 90% de la població, que, consultada en un programa fa pocs dies a la TV3, així ho va manifestar.

Parlem de desenvolupament sostenible, senyor president. Vostè empra aquest terme quan pensa en el creixement sostenible: són dues coses completament diferents. Catalunya necessita urgentment un reequilibri territorial i dels seus sectors productius. L'actual Govern no aposta decididament pel sector primari, i això es dedueix. Vostè dirà que s'estima molt l'agricultura, però des dels pocs minuts que ahir va dedicar, senyor president, constantment es requalifiquen els sòls agrícoles, constantment, es requalifiquen els sòls agrícoles. El sòl forestal està mal gestionat, d'haver fet cas a les

conclusions del Fòrum Internacional dels Incendis Forestals de l'any 94, enguany potser ens hauríem estalviat molts disgustos, per l'abandonament de les zones rurals. Tampoc aposta decididament per la pesca, en no gestionar d'una manera sostenible els recursos pesquers, aplicant les necessàries vedes, i permetent la venda en mercats centrals del peix d'altres països, que davant de les nostres pròpies costes pesquen amb arts no autoritzats.

El sector secundari hauria de tendir a la producció neta. La ciutadania no vol petroquímiques ni nuclears ni les empreses contaminants.

El model de territori de Catalunya que el seu govern, el Govern de la Generalitat, ha desenvolupat fins ara és totalment insostenible. Una àrea metropolitana fortament industrialitzada i, per altra banda, també, fortament habitada, enfront de la resta del territori, concebut com una mena de Catalunya pintoresca i que s'ha explotat, únicament, des d'un punt de vista...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Olivares i Usac

Acabo de seguida. Exportant territorialment aquest mateix model a la resta del territori, en el desenvolupament dels plans territorials parcials. On és el model de territori equilibrat que satisfaci les necessitats actuals de la població sense la necessitat d'haver d'emigrar a centres de serveis? On és una política d'habitatge social que contempli la possibilitat de la seva adquisició, la reutilització d'edificacions abandonades, masies o pobles? Potser caldria que escoltéssim les reivindicacions del moviment «okupa». És possible que aprenguéssim algunes coses.

I suposo que he d'acabar, doncs, acabaré si de cas de dir-li tot el que pensava dir-li, que era molt poc, però...

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Olivares. Intervindrà ara el diputat també del Grup Mixt, senyor Fidel Lora, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, ahir vostè, ahir al matí, vostè va fer un discurs que no va ser ni de gestió, ni va ser un discurs a curt termini, sinó que nosaltres creiem que va ser un discurs de projecte. I, per tant, des del Partit dels Comunistes i des d'Esquerra Unida i Alternativa, situarem idees marc. Idees marc, tenint en compte el nou escenari polític, i, per tant, fent propostes polítiques globals i concretes.

El primer que volem dir, senyor Pujol: no compartim el seu discurs triomfalista i parcialment real de la societat catalana, de la realitat catalana. L'hi volem dir amb claredat: el model de societat que defensa el Govern, que defensa Convergència i Unió, no ens agrada i no és el nostre. Primer, perquè vostè ahir mateix ho reconeixia

al seu discurs: el seu model, que és el model neoliberal, crea exclusió social; crea exclusió social a Alemanya i crea exclusió social a Catalunya. No ens agrada el seu model, perquè el seu model és incapaç de crear plena ocupació, és incapaç de crear llocs de treball estables. I, per tant, serà difícil tenir, des del seu projecte, serà difícil tenir projecte per a la joventut d'aquest país, serà molt difícil tenir projecte per a la joventut d'aquest país.

Miri, vostè ahir parlava de les multinacionals catalanes, gran objectiu, construir les multinacionals catalanes. Miri, vostè sap perfectament que avui el 60% de les grans empreses que hi ha a Catalunya estan en mans de capital estranger, i vostè ho sap perfectament. Avui localment no tenim control sobre l'estructura productiva del país. No estem d'acord amb el seu model.

Una altra idea marc. Es demostra incapacitat per part de les polítiques conservadores de Convergència per augmentar el sostre social, democràtic i nacional.

Hem tingut avenços. A través de lluites de moviment obrer, de lluites de moviment veïnal, hem avançat, no ho neguem, però vostè ahir deia: «polítiques per a les persones». La realitat: Catalunya és la comunitat on més empreses de treball temporal hi ha implantades a tot l'Estat espanyol, empreses de treball temporal; treballen en condicions molt precàries, els treballadors, a través de les empreses de treball temporal. Hi ha processos de privatització de la sanitat. L'escola pública està en crisi, es pot posar en crisi, vostè pot posar en crisi l'escola pública a Catalunya, perquè no hi ha la inversió suficient; on està la xarxa de zero a tres anys?, no hi ha xarxa de zero a tres anys.

Miri, vostè va parlar..., una proposta electoral deia, la proposta de Noruega: «anem a crear un consell de diàleg polièdric, entre tota la societat». Miri, vostè, senyor Pujol, si vostè no ha escoltat, si vostè té un insuficient diàleg amb el món municipalista, si vostè ha sigut incapaç d'escoltar i de resoldre el conflicte del rebut de l'aigua, des de fa ja molts anys, i ara vostè ens planteja una proposta de caràcter electoralista per fer més consells consultius. Cal escoltar la societat civil.

Miri, és cert que s'obre un nou cicle amb l'entrada a la unió monetària; s'obre una nova fase de la construcció europea, i aquest és un dels elements que motiva l'obertura del debat de renegociació del pacte de la transició, n'estem convençuts. D'una forma o altra, vostè ho deia ahir, s'obre un nou procés constituent. I li hem de reconèixer una cosa: vostè ha convertit el projecte de la burgesia catalana, l'ha convertit en projecte nacional. Doncs, miri, el nostre objectiu, avui en minoria, però no tenim pressa (*veus de fons*), no tenim pressa, no tenim pressa perquè tenim molta impaciència, i per això sabem que hem d'anar molt de pressa, i som una formació jove i, per tant, amb tranquil·litat. Volem construir un projecte dels treballadors, per a les treballadores, per als joves, per a les dones, amb caràcter nacional, per convertir-lo en el projecte nacional de Catalunya. Un projecte alternatiu al seu. I per això tenim una proposta democràtica per a Catalunya; tenim proposta democràtica per a Catalunya.

Miri, vol que Catalunya sigui pionera? (*remor de veus*), vol que Catalunya sigui pionera? Perdó, senyor presi-

dent, no m'havia pogut escoltar. Si vostè vol que Catalunya sigui pionera: plena ocupació, llei de les trenta-cinc hores sense reducció de salari, amb un marc legal; repartim el treball, repartim la riquesa a l'empresa i també a casa, i també a casa, no es pot quedar la dona a casa. Cap retrocés dels drets socials; no hem arribat al sostre dels drets socials (*remor de veus*), això és una..., no és veritat, no hem arribat al sostre.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el temps.

El Sr. Lora i Lillo

Perdó, un minut, i acabo de seguida.

El president

Mig minut.

El Sr. Lora i Lillo

Cal aprofundir en els mecanismes democràtics. Més poder local. I, per altra part, dins de la nostra proposta democràtica també hi és el reconeixement del dret d'autodeterminació. El reconeixement del caràcter plurinacional i plurilingüístic de l'Estat. Això serà un gran pas democràtic, però ha de servir per a majors conquestes socials, plena ocupació i perquè entre tots, sense trencar els lligams amb la resta de pobles de l'Estat espanyol, puguem connectar, entre tots, connectar de forma democràtica amb el model d'Europa, amb un model d'Europa diferent del que s'està avui construint, avui, perquè no ens agrada el model d'Europa que s'està construint a partir d'Alemanya, amb quatre milions d'aturats.

El president

Hi insisteixo, senyor Lora: ha acabat el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

Si em permet, és una última idea. Tan sols dir que un projecte que vol ser alternatiu, el del Partit dels Comunistes de Catalunya, un projecte que vol ser alternatiu, des d'Esquerra Unida i Alternativa no pot tenir cap *guiño* sectari, no el tenim, no tenim *guiño* sectari. No saltres diem que aquestes propostes han de ser bases per a la unitat d'acció social i institucional per guanyar la majoria d'esquerres, sense institucionalisme; cadascú, cada esquerra amb el seu espai, cercant la màxima mobilització social (*remor de veus*), i dir els grups de l'esquerra: ho hem fet, en la formació d'adults, ho hem fet defensant l'escola pública, ho hem fet defensant els interessos dels bombers de la Generalitat, i hem de continuar per aquest camí. Cadascú al seu espai, amb mobilització, per enfortir i per guanyar l'hegemonia i guanyar la majoria d'esquerres, perquè el nou cicle que s'obre, el 2010, el 2010 hi ha d'haver a Catalunya una majoria d'esquerres, s'ha de guanyar des de ja...

El president

Porta dos minuts i mig excedit en el seu temps.

Punt 1

6230

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Per contestar les intervencions darreres, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, miraré de contestar les intervencions que hi ha hagut de la senyora Olivares i del senyor Lora.

Vostè, senyora Olivares, parla que hem de posar més l'accent en les energies alternatives, i té raó, ho estem intentant fent. De fet, la veritat és que durant aquests últims anys hem fet coses jo crec que molt importants, potser no tant en el terreny de les energies alternatives, que també alguna cosa hem fet, com per exemple en el terreny de l'estalvi d'energia, i s'ha fet una política d'estalvi d'energia impulsada des del Govern de la Generalitat molt eficaç, molt important. Un dels seus mètodes d'aconseguir això ha estat concretament la cogeneració, on concretament Catalunya té una posició molt, molt pionera i molt avançada dintre el conjunt de l'Estat, però també degut a altres sistemes o simplement, purament i simplement, l'estalvi.

Bé, de tota manera, hem de fer algunes coses més... Senyora Olivares, jo li agrairé molt, de tota manera, que vostè ens expliqui un dia una cosa: ens trobem ara tot sovint que –suposo que deu ser una persona no representativa del seu moviment, no?– quan volem fer energia eòlica, ens diuen que no ho podem posar a les crestes, sinó que ho hem de posar a sota, a la vall; això em sembla que ja queda clar que no pot ser. Ara, sí que és evident que segons quines instal·lacions d'energia eòlica, posades a dalt de la carena, trenquen paisatge, no? Però, bé, nosaltres estem a disposició que vostès ens diguin si ho hem de posar a baix de tot de la vall o a dalt de tot de la carena, però normalment a baix de tot de la vall no hi ha vent. *(Remor de veus.)*

Però, bé, dit això..., i això és un comentari que li agrairia que l'agafés amablement, no?, perquè no va per a vostè, sinó per a alguna persona que suposo que no té una idea prou clara del que vostès defensen i no la defensa prou bé. Quant a l'energia nuclear, jo li vull dir una cosa: absolutament d'acord, podem suprimir tota l'energia nuclear, però li vull fer notar una cosa, no? Ho dic perquè és fàcil de dir això. El Govern suec, socialista, es va comprometre fa deu o dotze anys, i que consti que no va ser per iniciativa socialista, sinó que va ser per iniciativa d'un partit que es deia, i se'n diu encara, centrista, que era un partit que va recollir molt la reivindicació ecològica, i va aconseguir que el Govern socialista, que depenia en aquell moment, parlamentàriament, d'ells, del partit centrista, que era un antic partit pagès, diguem-ne, agrari..., doncs, bé, va aconseguir que es comprometés a desmantellar les centrals nuclears, però van dir que les desmantellarien en no sé quant de temps, i la primera l'havien d'haver desmantellat ara fa dos anys. Doncs, bé, segueixen sense haver-ne desmantellat absolutament cap. Suposo que en des-

mantellaran alguna, sobretot una de molt vella que hi ha tocant a Dinamarca i que els danesos també demanen que la treguin, per altres motius. Però, de fet, vull dir que una cosa és demanar-ho i l'altra és que els partits i els governs, que teòricament estan d'acord amb això, després ho apliquin. Veurem concretament el que passarà ara amb la nova coalició a Alemanya, no?

La Llei d'envasos i d'embalatges, li vull fer notar, senyora Olivares, que, de fet, està feta molt d'acord, tenint molt en compte la normativa i les orientacions que dóna la Unió Europea, i que de fet està molt inspirada també en la llei alemanya. Per tant, ho dic perquè vostè ha fet referència a Alemanya en sentit positiu i jo, doncs, li volia ara fer esment d'això. Nosaltres, el Govern de la Generalitat, vull dir, ha mirat d'ajudar, doncs, al desenvolupament de certes formes de transport públic, bàsicament d'una, molt cara, per cert, i que a vegades és discutida, precisament perquè és molt cara però que nosaltres hi anem insistint, hi anem treballant, que és el metro. Ara, sí que li vull dir, amb tota sinceritat, que, en canvi, som absolutament partidaris del TGV, perquè entenem que és una necessitat que tenim de cara, diguem-ne, a assegurar la competitivitat catalana i el bon enllaç de Catalunya amb el centre d'Espanya també, però sobretot, sobretot amb França, França que vol dir tot Europa. I de la mateixa manera també li diem que, si bé participem de la seva preocupació per tal que les indústries, totes, i d'una manera especial les químiques, que, bé, en algun moment han tingut especial mala fama, no ara tant..., però bé, encara que participem, doncs, de la necessitat de ser molt exigents, i ho hem estat i concretament tenim una relació, per exemple, amb totes les indústries del sector petroquímic de Tarragona, però, en canvi, li hem de dir que entenem que el desenvolupament del polígon industrial petroquímic de Tarragona és molt important per al desenvolupament industrial, econòmic i fins i tot d'equilibri territorial de Catalunya. Una altra cosa és que procurem que compleixin molt les normes, cosa que fan i que..., perquè moltes vegades passa que algunes d'aquestes grans empreses, precisament perquè són molts grans, tenen molts mitjans, estan molt..., diguem-ne, s'hi fixa molt tothom, són més complidores que no pas empreses més petites i menys potents.

Nosaltres apliquem les vedes; som, em sembla, l'única comunitat de l'Estat espanyol que les aplica. El que passa és que nosaltres només pesquem aproximadament el 24% del peix que es consumeix a Catalunya; per tant, hem d'importar-ne molt, i aquest ja no sabem si ve de llocs on s'aplica la veda o no; no solament dintre de l'Estat, sinó que, per exemple, ens ve molt de peix italià, peix croat, peix francès, peix de Tunísia, etcètera. Bé, però nosaltres, concretament, aquí apliquem les vedes; he de dir que moltes vegades amb una col·laboració molt de destacar, molt d'agrar, molt espontània i molt positiva del propi sector, del sector pesquer.

Pel que fa al senyor Lora, el senyor Lora ha fet una afirmació, una afirmació potser innecessària, no?, i és que ha dit que ell i nosaltres no estem d'acord en el mateix model, i és veritat: no estem d'acord en el mateix model; el nostre model no és el de vostès, el mo-

del de vostès no és el nostre. Ara, nosaltres creiem en el nostre que, per altra banda, com vostè després ha dit, és el de tot Europa, no? Creiem en el nostre, que té alguns avantatges importants, no?; un d'ells és que és millorable i després un altre i és que és sostenible; és a dir, és un model que fa una pila d'anys que existeix i és un model que encara hi és i és un model que deu n'hi do la feina ben feta que fa. Avui mateix, però això ja ve de fa dies, hi ha una notícia en el diari, que és que aquest any –l'altre dia ho comentava en un discurs que vaig fer en el Palau de la Generalitat–, aquest any es compleixen cinquanta anys de la creació del National Health Service, és a dir, del servei de la sanitat pública anglesa, que de fet va ser el primer que es va fer i que ha inspirat després molts altres, no? I al cap de cinquanta anys diuen els que han estudiat aquest tema i deia ahir mateix el primer ministre britànic que aquest sistema, doncs, òbviament, ha tingut els seus pros i els seus contres i ara mateix té les seves falles, però ha aguantat; és allà, està fent el seu servei, té els seus problemes; té, per exemple, un problema greu, com a tots els països amb un sistema sanitari molt desenvolupat, de cues, que tenim nosaltres, tot el que vostès vulguin, però és un sistema que ha aguantat. I amb tota sinceritat, senyor Lora, li he de dir, sense voler fer, a més, cap mena de referència històrica, que no estic gens segur que el seu sistema pogués aguantar tant com ha aguantat el sistema de l'estat del benestar, que s'ha creat a Europa, en general, i en aquest cas, concretament, a Anglaterra, i a Catalunya. Dubto –ho repeteixo– que el seu sistema fos tan sostenible.

De dialogar, hem dialogat amb tothom, i en el tema de l'aigua també, i, com a mínim, dos cops, dos cops, després d'un molt llarg diàleg, hi havia un acord lligat, que després, quan ha arribat a una votació definitiva en un àmbit més gran, i no pas perquè nosaltres haguem canviat la nostra postura, sinó simplement perquè les persones que dialogaven amb nosaltres van ser desautoritzades; van ser desautoritzades per algun motiu en el qual..., o per alguna influència en la qual jo ara no voldria entrar; però van ser desautoritzades, i no va tirar endavant l'acord. Ara tornem a estar negociant i en unes condicions sembla que positives, però li ben asseguro que els consellers corresponents, durant anys sencers, han estat dialogant sobre aquesta qüestió.

Finalment vostè diu, senyor Lora, que vostès volen canviar el model d'aquí, però, aleshores, a més, enganxar-lo amb el model d'Europa, però naturalment abans també han de canviar el model d'Europa, és clar. I això..., o sigui que vostès realment es proposen una tasca titànica, i jo, doncs, en fi, els admiro, els admiro, simplement, que es proposin una tasca tan titànica, i li adverteixo, i ho dic amb un cert escepticisme, però amb tota consideració, perquè en realitat la gent que es proposa unes tasques tan titàniques realment, tot i que jo crec que vostès fracassaran, però mereix un gran respecte. Ara, de tota manera li dic, i no agafi..., no hi vegi ironia en això, quan hagin aconseguit canviar el sistema europeu, de tot Europa, ja ens avisaran.

I, finalment, voldria fer una última consideració perquè és la meua última intervenció en aquest debat, voldria fer només un comentari, per dir-los una..., el que en podríem dir, el que se'n diu una vivència personal, no?

Bé, el debat..., hi han hagut alguns moments del debat que era per quedar aclaparat, quedar aclaparat jo i naturalment el nostre Grup Parlamentari, no?, perquè hi ha hagut una opinió bastant general que hi havia..., no ho sé, per utilitzar algunes expressions que s'han emprat, no?: que si desinflat, que si cansament, que si esgotament, que si extenuació, etcètera; s'ha parlat de la paret, de la paret a la qual s'ha arribat..., en fi. Bé, escolti, hi deu haver algú que potser sí que estigui desinflat, oi?, que se senti desinflat o que se senti cansat, o que se senti exhaust, no? En tot cas, els vull dir que jo no (*remor de veus*), i també els vull dir que nosaltres, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i les forces polítiques que representem, Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya, no ens sentim exhausts ni ens sentim cansats, ni desinflat, ni res d'això, no? Ens sentim, doncs, il·lusionats, i tenim la sensació que hem fet molta feina, molta, però que encara en tenim molta per fer. I com que ni jo ni nosaltres som gent d'aquella que tingui per costum plegar a meitat de camí, ni tingui cap mena de cop de geni per dir «doncs, ara plego perquè m'he cansat d'això, d'allò o algú s'ha cansat de mi», doncs nosaltres continuarem ara i, si tot va com esperem, doncs durant un cert temps. En fi, espero que puguem tornar-ne a parlar, d'aquesta qüestió. (*Remor de veus.*)

Totes aquestes observacions: «un govern sense gas», es diu, «sense gas». Bé, jo ja he repetit diverses vegades en el curs d'aquest debat el que hem fet, el que hem invertit en el Parlament, en el país; tot el que he explicat, que ningú no m'ha rebutjat, que ningú m'ha desmentit i que, evidentment, està absolutament als antípodes d'allò que se'n diu un govern sense gas. Un govern sense gas no podria fer la política que fa, social, ni la política de captació d'inversions, ni podria, doncs, prendre les iniciatives legals que ha pres aquí o a Madrid, etcètera, etcètera; no podria fer-ho.

Bé, i també, a més, els he de dir una altra cosa, i és que el que sí que m'ha sorprès és que, tractant-se d'un debat en el qual vostès suposo que sortien de la base que es trobarien amb una gent tan desinflada, doncs jo m'esperava que ens haurien fet, vostès, propostes; és a dir que, a part de criticar això, allò, el de més enllà, doncs haurien fet determinades propostes, no? (*Veus de fons.*) Bé, les deuran fer demà quan no les puguem contestar gaire ni rebatre gaire; ja les esperarem, no? (*Remor de veus.*)

En tot cas, en tot cas, simplement volia acabar aquest parlament dient-los que confiem nosaltres, Convergència i Unió, de poder acabar una tasca que hem fet, que ha estat llarga, que crec que ha estat important, que crec que ha estat positiva, que és incompleta i que nosaltres seguirem estant, com sempre, al peu del canó, comptant tant com puguem amb el poble de Catalunya i, evidentment, amb tota la consideració que devem a aquest Parlament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor president. Per al torn de rèplica, la senyora Olivares té la paraula i el senyor Lora també; tenen cadascun d'ells dos minuts.

Punt 1

6232

La Sra. Olivares i Usac

Bé, senyor president. De tots aquests temes que vostè té ganas de parlar amb nosaltres, suposo que trobarem l'ocasió per aclarir-los, quant a l'energia eòlica, quant a les nuclears, amb totes aquestes històries... Ara, un dels problemes principals és que precisament el nostre autogovern no té les competències plenes respecte a moltes coses tan importants com en aquest cas és l'energia nuclear, o sigui, les nuclears. No tenim tampoc cap competència quant a la gestió d'aigua de segons quins rius; el Pla hidrològic nacional passa per damunt de la gestió de Catalunya. O sigui que, coses tan importants com aquestes, perquè això que els rius estan tots nets deixa molt a desitjar –no és veritat–; és clar, ens trobem amb una sèrie de coses que...

Una cosa que m'he deixat abans, i que sí que no voldria deixar passar per alt, perquè em toca molt directament, és quan vostè parla de la família; ho sento, però vostè defensa, senyor Pujol... –i més concretament, les dones dins de la família. I som les que precisament estem suplint totes aquestes mancances; aquestes mancances que, precisament, té el Govern. Els seus propòsits, senyor president, els seus propòsits de donar suport a la família han de passar, necessàriament, per una política d'igualtat, i aquesta no s'està portant a terme.

No es pot concebre la inserció social de les dones sense que existeixin serveis que impedeixin la doble jornada laboral, i aquesta és la que encara les dones estem fent. No es pot fer d'estibadora al port i, alhora, cuidar tres fills, com vostè voldria que tinguéssim les catalanes –jo, per cert, els he tingut, però ara ja no els tenen– i tenir, a la vegada, cura de possibles ascendents, que ho necessiten, perquè això també existeix: la població envella i, per tant, hem de cuidar els nostres antecessors.

Si volem que la població inverteixi la piràmide d'edats, cal afavorir la creació de llars d'infants, i això és molt important, senyor Pujol: llars d'infants, de zero a tres anys. I ho sé, perquè ho visc...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps, en aquest torn i en l'anterior.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies.

...i canviar la visió de la família que actualment ens dona vostè, senyor president. La família, l'hem de posar en qüestió; avui no és la mateixa de fa vint anys; no és la mateixa de en fa quaranta. I vostè parla d'una família que ja no existeix.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Lora també té torn de rèplica, per un temps màxim de dos minuts. Li prego que siguin dos minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, és una feina titànica, però som valents: no es preocupi. (*Rialles.*)

Vostè creu en el seu model. Nosaltres creiem en el nostre. És el model d'estat social i democràtic –estat social i democràtic.

Europa. Miri, vostè me l'ha deixat en..., en castellà es diu *en bandeja*. Els comunistes, l'esquerra transformadora, són determinants, ja, a Europa. A França, a Itàlia i més enllà de l'esquerra transformadora, les esquerres comencen a ser cada cop més determinants a Europa. Per tant, *me lo ha dejado usted un poco en bandeja*.

Senyor Pujol: aigua, conflicte de l'aigua. Dos criteris: que pagui més qui més consumeix; que pagui més qui més contamina. I, a partir d'aquí, estem oberts al diàleg. I és més, nosaltres som sincers. Esquerra Unida i Alternativa, el Partit dels Comunistes de Catalunya, recolzem la mobilització de novembre dels veïns al carrer per demanar que es resolgui el conflicte de l'aigua; la recolzem i ho diem amb tota claredat: estem amb els veïns.

«No hi ha propostes.» Jo li diré quatre propostes, que farem demà, però les hi dic ja. Llei de trenta-cinc hores; escola bressol, de zero a tres anys; una altra proposta –és una molt bona proposta, sobretot, per a la joventut d'aquest país–: que l'Administració pública no contracti a través d'empreses de treball temporal, perquè –les empreses de treball temporal– és tornar al segle passat, és tornar al segle passat; vostè no sap...?, és una dictadura...

El president

Senyor diputat, dos minuts són molt curts, però ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

Bé. I l'únic que vull dir, senyor president, és que des d'aquí vull fer una crida. I vull fer una crida a la joventut: que trenqui amb les propostes neoliberals; que trenqui amb les propostes conservadores; que trenqui amb l'avoriment, l'individualisme i la resignació del projecte que vostè representa, senyor Pujol, i que se sumi a una alternativa democràtica de l'esquerra transformadora i, així, construïm la majoria d'esquerres, però amb la mobilització –amb la mobilització.

Senyors de les forces d'esquerra, senyores, senyores diputats, senyor president, senyor Pujol... (*Rialles.*)

El president

Moltes gràcies. Correspon el torn, ara...

Senyor Clotas, em demana la paraula? Per què me la demana?

El Sr. Clotas i Cierco

És per fer una pregunta, senyor president. Perquè a mi, al Grup Socialista, i crec que també a altres grups, ens ha semblat observar que, en les darreres paraules de la intervenció del molt honorable president de la Genera-

litat, o bé obria un nou torn, o bé s'adreçava a tots els grups, recriminant-nos, potser, que no havíem presentat propostes, i la veritat és que avui estem aquí per discutir les seves propostes, i demà presentarem les dels grups. I no sé si això obria nou torn o no. Aquesta és la consulta, senyor president.

El president

Moltes gràcies. En aquest moment, qui té el torn és el Grup de Convergència i Unió, i té la paraula el senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Crec que se li acaba de fer un favor al senyor Higiní Clotas, perquè si s'hagués obert torn en aquests moments, és evident que ni el senyor Nadal hi era, ni el senyor Carod-Rovira hi era, ni el senyor Ribó hi era. És a dir, hauria estat... (*Veus de fons.*) Sí, els altres hi eren.

El president

Per favor, guardin silenci per escoltar l'orador.

El Sr. Camp i Batalla

Déu n'hi do. Als que hi eren, evidentment, no els faré propaganda.

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Camp i Batalla

Als que hi eren no els faré propaganda. Ahir, senyores i senyors diputats, senyor president, ahir el president ens va parlar de futur i, automàticament, la crítica d'alguns va ser que no havia parlat de present. Si hagués parlat de present, la crítica hauria estat que no tenia projecte de futur. És a dir, es va fer, i s'ha fet, una crítica que jo en diria d'ofici.

Ahir el president va parlar de futur. Avui el president ha parlat de present, i molt. De fet, a totes aquestes senyores i senyors diputats, el subconscient els feia una mala passada, perquè parlar de futur era posar en evidència que avui a Catalunya el projecte més sòlid i més solvent, a la Catalunya dels inicis del segle XXI, és el de Convergència i Unió. I, encara que no els agradi, la visió d'estadista, el plantejament global de país que té el president Pujol i la convicció per dirigir el futur de Catalunya que ara ell ens comunicava no els té cap altre, a dins i a fora d'aquest hemicicle.

I aquest matí, senyores i senyors, hilaritat és el que ens ha produït escoltar el senyor Ribó, amb aquell to enfadat que el caracteritza, sentenciant –com sempre fa, sens dubte– el final d'etapa i el canvi en la Presidència de la Generalitat. El senyor Ribó, que no sentenciï tant, perquè ja té prou feina per no quedar-se sol i no ser un partit virtual. Queda clar?

Per tant, senyores i senyors diputats, trobem positiu, i molt positiu, que des de l'avui haguem parlat del demà i que, des del present, ens hagi parlat del futur. El que

no ens deixa tampoc de sorprendre és que, analitzant, com estem fent, la nostra realitat d'aquí a deu, a quinze anys, mirant les propostes que s'han de fer, sigui tan important per a alguns discutir si les eleccions es fan al març o vuit mesos més tard.

Els ho deia, a algú, avui, aquest matí: «No s'obsessionin per les eleccions. Es faran quan correspongui.» Però aquesta diferència de vuit mesos entre una data i altra no té cap transcendència per als temes de futur que estem parlant, i no té cap sentit que d'això se n'hagi volgut fer un tema central.

Els senyors companys socialistes, la nit de les eleccions, ja parlaven de noves eleccions –la nit de les eleccions ja varen vostès començar a parlar de noves eleccions. Imaginin-se si no n'han parlat, vostès. I després no vull estendre'm en el tema del candidat, lògicament. Perquè, lògicament, fa molts mesos que només parlen d'eleccions perquè no tenen cap altre projecte; ni tenien ni tenen cap altre projecte de futur. Nosaltres, com poden imaginar-se, no perdem el temps, i no el perdrem en aquest sentit; des del present volem parlar de futur, de com fer que Catalunya sigui més pròspera, que els seus ciutadans i ciutadanes tinguin més i millors serveis, que com a poble siguem reconeguts i respectats, perquè la nostra proposta, senyores i senyors diputats, va molt més enllà d'aquestes eleccions.

I estem, certament, en un moment de canvi, i és natural que s'hagi fet un debat com el que s'ha fet i que analitzem les propostes de futur. Arriba aquest debat en un moment singular però que per nosaltres no és imprevisible, un moment en què s'albiren nous horitzons per a Catalunya. Ara podem parlar d'aquests nous horitzons perquè hem fet un llarg camí, ple de responsabilitats, assumint compromisos i riscos.

Alguns ens reclamen constantment una permanent declaració de lleialtat al seu model. La primera i més gran manifestació d'intransigència és que una part del tot no accepti que pugui haver-hi una visió d'aquest tot diferent de la que ells tenen. A hores d'ara, nosaltres, Convergència i Unió, ja hem demostrat tot el que havíem de demostrar.

Mirin, la transició, l'elaboració de la Constitució, el manteniment i consolidació de la democràcia, la transformació de l'exèrcit i la fi de la seva intromissió en la vida pública, l'entrada a Europa, primer a la Comunitat i després a la Unió Europea, la modernització de l'economia, l'alternança del Govern de l'Estat i assegurar l'estabilitat política: en tots aquests processos nosaltres hi hem estat. És a dir que hem contribuït com els que més a superar els fantasmes històrics que havien fet de l'Estat espanyol un estat desfasat i anacrònic. Ara que tot això està resolt, que bona part de les debilitats històriques han estat superades, ara que l'Estat espanyol és reconegut i la seva gent pot tenir confiança en ells mateixos, ara parlem de reivindicar un nou pas en la relació Espanya - Catalunya, una nova relació estructural, com ahir ens recordava el president Pujol, que ens reconegui com a nació dins d'un estat plurinacional.

El títol vuitè de la Constitució no es va fer pensant en un estat de les autonomies uniforme. La lectura que se n'havia de fer en el seu moment i que s'ha de fer ara de

la Constitució és la de la asimetria i de la diferència, perquè no hi ha res més injust que tractar com a iguals coses diferents. Nosaltres el que volem és que se'n consideri com el que som: una societat diferenciada que és producte d'un fet nacional concret i que té dret a construir el seu propi país. I per això tenim un projecte de futur potent, imaginatiu, dinàmic, amb capacitat creativa, amb una política connectada amb la gent i per a la gent, una política de progrés en tots els àmbits, com correspon a una opció nacionalista com Convergència i Unió.

Per tant, totalment d'acord amb vostè, senyor president, en el plantejament de parlar de poder, de més poder, de més sobirania en benefici de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

És absolutament certa aquella frase que diu que el temps en política és més important que en gramàtica. Ara que hi ha aquí el senyor Carod-Rovira: deia que és certa aquella frase que diu que el temps en política és més important que en gramàtica. Ho repeteixo: nosaltres sempre hem practicat una política gradualista perquè estem convençuts que una política gradualista és més radical que el seu radicalisme efervescent.

I, ara, benvinguts siguin els que diuen que coincideixen amb nosaltres en l'aprofundiment de l'autogovern. (*Remor de veus.*) No, no, canvio, ara va per uns altres, no pateixi. (*Forta remor de veus.*) El senyor Nadal ens deia aquest matí, deia que volia tot l'autogovern, ho deia ell: «tot, el vull tot», ho deia, però això no treu que els recordem, als companys socialistes, que han estat protagonistes destacats de la limitació que la nostra autonomia ha patit des de la seva majoria en el Govern de l'Estat. Entendran, doncs, que aquestes manifestacions que ara fan les posem allò que se'n diu a benefici d'inventari, perquè, lògicament, poden estar relacionades amb un moment electoral proper.

Catalunya necessita més instruments per treballar el seu futur, no demanem poder polític per manar, per tenir més poder. Nosaltres no estem en política per tenir el poder pel poder, sinó que volem més poder per construir, per tenir més eines, per fer el futur de Catalunya com un país amb identitat pròpia i on la seva gent sigui atesa i progressi. I per això no és cap dèria del moment que Convergència i Unió reclami un nou pacte fiscal que superi l'actual sistema de finançament injust per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Pensem que l'aplicació del articles 45 i 46 de l'Estatut, la modificació de la LOFCA i la delegació legislativa via 150.2 ha de permetre arribar perfectament a aquest pacte fiscal.

És molt probable, senyores i senyors diputats, que aquest debat que tenim, que estem a punt de finalitzar en la seva part central, sigui el darrer d'aquesta legislatura. No perquè jo sàpiga la data electoral, sinó simplement per una pura lògica, entre altres coses, perquè si es fa el mes de març ho serà, i si es fa al mes de novembre, no hi ha temps, el setembre que ve, de fer-lo, atès que estarem ja en fase de dissolució.

Per tant, senyores i senyors diputats, no els ha de resultar estrany que el nostre Grup vulgui fer constar la satisfacció per l'alt grau de compliment del programa

electoral a què Convergència i Unió es comprometé a les eleccions del 95 i amb què el president Pujol fou investit en aquesta cambra. Programa electoral que ha orientat una acció de govern i que respon als grans eixos que de sempre han conformat les línies mestres de l'actuació de la coalició de Convergència i Unió com a força central de Catalunya, amb la idea de construir un país per a tothom.

I això ve corroborat pels resultats d'una enquesta que avui mateix es publicava a la premsa, en què es valora amb un 6,2 l'actuació global del Govern. Certament, no trobaríem gaires exemples de governs que, després de divuit anys, tinguin aquesta molt alta valoració, que, juntament amb la mateixa realitat del país –ja no perquè ho digui una enquesta, sinó per la mateixa realitat del país–, desmenteix alguns discursos catastrofistes que avui hem escoltat aquí i que són pura exageració partidista.

Catalunya és avui, doncs, una realitat sòlida i que progressa en qualsevol dels aspectes que vulguem analitzar, i ho hem vist, tot i que reconeixem que hi ha mancances, que les tenim i que han de ser superades. El nostre és un projecte adreçat a la globalitat del país, als sis milions de catalans, perquè una política nacionalista com la nostra té molt clar que la seva preocupació ha de ser la persona, que aquesta tingui garantit un futur i una qualitat de vida com a ciutadà de Catalunya. I, en aquest sentit, el manteniment de la cohesió social a Catalunya requereix polítiques progressistes. S'ha dit aquest matí, però és que no és que s'hagi dit: és que és una realitat, amb els fets. Per això, assegurar l'estat del benestar és nacionalment una necessitat, perquè afecta la base de la cohesió social del nostre poble.

Hem actuat, per tant, en conseqüència, prioritzant allò social per sobre d'allò productiu. Aquesta política, amb un fort contingut social, es pot veure –com es deia avui– molt ben reflectida en el pressupost de la Generalitat. És clar que els departaments d'Ensenyament, Sanitat, Benestar Social i Treball són els que disposen de més recursos en aquests pressupostos.

Aquí avui s'ha parlat molt d'equilibri territorial; aquesta ha estat una prioritat del Govern de Convergència i Unió en aquests anys. És evident que el país s'ha equilibrat practicant una política d'oportunitats en el territori. Convergència i Unió ha actuat a fons sota el principi de Catalunya-ciutat, que vol dir..., no el que deia aquest matí el senyor Nadal –no sé què dels ajuntaments, que Catalunya tenia ajuntaments–, no, no vol dir això: Catalunya-ciutat vol dir que els ciutadans i ciutadanes tinguin els serveis públics garantits, visquin on visquin. I això es comprova amb la realitat del dia a dia.

El senyor Ribó ens ha dit que aquest Parlament ha aprovat lleis que han anat agafant competències dels ajuntaments –ha dit això, eh?, ho dic per comprovar-ho. Sentència del 25 de maig del Tribunal Constitucional, referent a la Llei del Pla únic d'obres i serveis, que confirma la constitucionalitat d'aquesta Llei –per tant, felicitats a la cambra, perquè l'any 87 va ser aprovada pel Parlament de Catalunya– i que posa de manifest una cosa realment greu: aquesta Llei estableix una fórmula per determinar els diners que cada diputació ha d'in-

vertir en cooperació en obres i serveis de caràcter local, i aquesta fórmula ha estat aplicada per les diputacions de Girona, de Lleida i de Tarragona, però no ha estat aplicada per la Diputació de Barcelona, que, evidentment, va tenir molt d'interès en el seu moment a fer que el Govern socialista recorregués aquesta Llei. Saben quants diners sortia, aplicant aquesta fórmula, que havia de destinar la Diputació de Barcelona a cooperació amb els ajuntaments, a obres i serveis, en aquests deu anys que no s'ha aplicat? Doncs, 54.000 milions. Saben quant s'ha aplicat en els PCAL de la Diputació de Barcelona, aquests deu anys? 36.000 milions. És a dir, diferència de 18.000 milions, un 33% menys, un terç menys. El PCAL que ara està en vigor, any 98-99, de 10.000 milions de pessetes, aplicant aquesta fórmula ha de ser de 13.000 milions de pessetes; és a dir, enguany ja 1.500 menys, i l'any que ve 1.500 menys també. I aquest és un deute exigible, perquè és un deute legal, i, per tant, els ajuntaments tindrien tot el dret de reclamar-ho. Un exemple, per tant, senyor Ribó, i a més a més en aquest cas li toca molt de prop, perquè governa amb els socialistes a la Diputació de Barcelona.

Poblacionalment, en renda, en comunicacions, en energia, en atenció sanitària, en ensenyament..., en tots aquests àmbits, les seves anàlisis ho confirmen –el president aquest matí ho recordava–, confirmen aquest equilibri del territori que anem assolint i que –com deia abans– és una realitat per ell mateix. Es pot dir amb contundència que la tendència a un progressiu despoblament de l'interior no tan sols s'ha aturat, sinó que en molts casos s'ha invertit, ha guanyat població. I això per raó d'una actuació en tots aquests àmbits. Hem procurat no tan sols reequilibrar el territori, sinó conservar-lo, amb una decidida política mediambiental.

I, si parlem d'economia, l'economia de Catalunya, en el seu conjunt, és una de les potencialitats del nostre país; aquest és un fet constatat per tots. Bona part dels nous reptes de futur vénen donats perquè tenim una economia forta, que també exigeix nous instruments de desenvolupament per mantenir-la. La gent ha de tenir feina i expectatives de poder progressar. Per això la competitivitat dels nostres sectors productius és bàsica; cal que el país tingui els serveis i les infraestructures que aquesta competitivitat ens reclama: carreteres, recs, xarxes energètiques, recerca, sòl industrial, promoció a l'exterior... Taxa d'atur; s'ha dit molt, però també el Grup de Convergència i Unió vol que quedi clar: un 7,4%. L'augment del 4,5 del PIB en el segon trimestre d'enguany, l'augment del 27% de les exportacions respecte al conjunt de les exportacions espanyoles..., i, tenint en compte que Catalunya és el 15% de la població i representa el 20% del PIB, no és gens menyspreable. Per cert que, en exportació, l'any 1997 Catalunya va exportar 4 bilions 200.000 milions de pessetes, més que Argentina –és una referència.

Tot això són dades, per tant, prou eloqüents de la bona marxa de la nostra economia, que, com es deia, se situa en el 96% de la mitjana del PIB a nivell europeu i que està en la línia d'aconseguir el 110 d'aquí a deu anys, per situar-nos a nivell de les regions desenvolupades d'Europa.

Aquest país que volem i que estem construint, equilibrat, econòmicament pròsper, socialment cohesionat, també ha de tenir personalitat pròpia, identitat i convivència. Crec que, malgrat que els nivells de consciència nacional no són els que voldríem, hem avançat, i força. Hem de tenir present que molts ciutadans de Catalunya, que no han pogut tenir un passat en comú, sí que poden preveure un futur en comú. Cada vegada són més els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que tenen consciència que formen part d'una societat diferent, amb problemes diferents i, sobretot, amb un projecte de futur diferent. Ara, tot just fa un any, estàvem en ple debat de la Llei de política lingüística. Recordaran vostès tot aquell soroll que hi havia, de fons i no tan de fons, que enlairava fantasmes per qüestionar la convivència d'aquest país. El temps, certament, és un gran observatori; avui podem dir que vàrem fer el que s'havia de fer; avui també, en aquesta enquesta a què abans feia referència, l'àmbit del Govern més valorat –més valorat– és el de política lingüística, amb un 6,59, i la realitat del país, la realitat del carrer ho confirma.

Ens refermem, doncs, en un projecte obert, integrador, capaç de generar la complicitat i la implicació d'amplis sectors del país, que construeixi la Catalunya moderna, a la qual els seus ciutadans se sentin orgullosos de pertànyer. La proposta que ahir feia el president no és una improvisació «de disseny», com diria algú; és la continuïtat lògica d'un projecte de país que estem construint, perquè nosaltres no actuem en política moguts per un programa circumstancial, conjuntural, sinó amb una idea de país. I en els propers temps caldrà –com deia ahir el president Pujol– que el nacionalisme català tingui força, molta força política, per encarar el salt endavant que Catalunya ha de fer, de més sobirania per al progrés dels seus sis milions de ciutadans i ciutadanes.

Entrem, certament, en un període constituent, i no ens pot succeir el que va passar en el moment de l'elaboració de l'Estatut, en què les forces nacionalistes eren febles. Allà ja es va comprovar les limitacions dels partits que només pensen, com diuen ells, a guanyar la Moncloa, i per als quals Catalunya és tan sols un instrument per a aquesta finalitat.

Finalment, ara, l'opció nacionalista, vull que quedi clar –com deia ahir el president– que ha de ser forta, molt forta, perquè de fet ens hi juguem el que ha de ser o no ser el país per a bastants anys. No es tracta només de força per governar –que també–, sinó que Catalunya tingui força per negociar més sobirania, per construir el seu futur com a nació dins d'un estat plurinacional i en el marc de la Unió Europea.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats per la seva atenció.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor diputat. El senyor Ribó em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, per al·lusions.

6236

El president

Per al·lusions del diputat senyor Camp. D'acord, un minut per al·lusions.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Camp, li agraeixo les al·lusions, perquè..., no perquè em donin dret a la paraula, sinó perquè vol dir que, virtuals o no, som els interlocutors que l'amoïnen a l'hora de les rèpliques, i, per tant, ha de debatre les nostres argumentacions.

Jo aquest matí he tingut una cura extrema a no ficar-me en els problemes de la coalició de Convergència i Unió –ni ho he esmentat–, ni a ficar-me amb els mètodes, rarament democràtics, de designació de candidats, com el de l'alcaldia de Barcelona, a la seva coalició. Ara bé, li vull rectificar una cosa fent-li una pregunta: quines transferències han fet les diputacions de Tarragona, Lleida i Girona al Govern de la Generalitat? La de Barcelona n'ha fet. Quants milions, a través del suport de la legislació central ha pres..?

El president

Perdoni, senyor Ribó, això no són al·lusions...

El Sr. Ribó i Massó

...ha pres l'Administració catalana de la Diputació de Barcelona?

El president

Hi insisteixo, això no són al·lusions.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president.

El president

Bé, moltes gràcies.

Abans de suspendre la sessió, un petit recordatori, tot i que estic convençut que els portaveus (*veus de fons*)... Senyor Camp? Em demana la paraula el senyor Camp? (*Pausa.*)

Abans de suspendre la sessió, un petit recordatori, tot i que estic convençut que els portaveus ho coneixen bé. El termini per presentar propostes de resolució acaba demà a les 9:30; la Mesa les qualificarà a les 9:45 i ho comunicarà als grups parlamentaris a les 10:15. El termini per presentar propostes transaccionals acabarà a les 13 hores, és a dir, a la una; la Mesa les qualificarà i les comunicarà als grups parlamentaris a dos quarts de dues. I la comunicació a la Mesa de les propostes que els grups parlamentaris sol·liciten que es votin separatament s'haurà de fer a les 15:30, a dos quarts de quatre. El debat i votació de les propostes s'iniciarà a les 16:30, és a dir, a dos quarts de cinc.

Per tant, se suspèn la sessió plenària d'aquest Parlament fins demà a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i dos minuts.